JESSICA NORTH

Pasiune nestinsă

Traducerea si adaptarea în limba română
de CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Julia deplasă uşor bronzul ecvestru care împodobea platoul de sticlă al unei mese joase. Apoi se dădu înapoi pentru a judeca efectul obţinut. Echilibrul între sculptură şi cupa din lemn de abanos ornată cu flori, care făceau pereche, îi păru foarte armonios. Parcurse apoi încăperea cu o privire atentă, constatând cu plăcere ireproşabila aranjare a locului.

Podeaua era acoperită cu o mochetă albă imaculată. Sofaua, fotoliile şi pereţii erau de asemenea albi. Pe acest fond luminos, se remarca fiecare obiect, atrăgea privirea ca sub lumina proiectoarelor. Tânăra femeie nu lăsa nimic la întâmplare. Jardinierele chinezeşti lăcuite în albastru ca noaptea, încărcate cu ferigi, tablourile abstracte în culori intense, totul fusese ales cu grijă şi dispus în aşa fel, încât să facă din această cameră care da în Griffith Park un loc rafinat şi sofisticat, după chipul Juliei Stuart, proprietara sa.

Aruncă o privire la ceasul luxos si pregătindu-se să iasă, acordă o ultimă privire încăperii. Directorul său, celebrul comerciant de artă William Cornell, va aprecia cu siguranţă acest decor care fusese elaborat cu permanenta sa aprobare. El trebuia să se întoarcă în aceeaşi seară dintr-o călătorie în Pacific si fără nicio îndoială, apartamentul tinerei femei va servi ca ambianţă reîntâlnirii lor.

- Frumoasă vreme, nu-i aşa? exclamă vesel portarul, când Julia pătrunse în luxoasa reşedinţă care adăpostea localurile galeriei Cornell, din Los Angeles.

- Magnific!

Tânăra femeie aruncă o privire distrată spre cer. La drept vorbind, nu se preocupa de climă decât pentru a hotărî alegerea ţinutei. Orăşeancă înveterată, considera natura ca o întindere ostilă pe care trebuia s-o străbată pentru a se duce dintr-un loc civilizat în altul. Nu se simţea în largul ei decât într-o ambianţă urbană şi nici măcar nu-i venea în minte că ar putea fi altfel.

înainte de a intra în galerie, făcu o pauză pentru a-şi netezi cu grijă cu mâna jupa taiorului elegant şi a-şi aranja cele trei şiruri de perle ale colierului din decolteul discret al bluzei. îşi cumpărase acest costum pentru a-şi întâmpina patronul. îşi contemplă cu mulţumire imaginea pe care şi-o zări într-o vitrină. Deşi clasică, îmbrăcămintea de tweed crem îi punea în valoare formele feminine ale frumoasei sale siluete. William va aprecia această eleganţă rafinată, al cărui

exponent era el însuşi.

îşi verifică apoi machiajul. O urmă de fard de obraz, aplicată cu artă, atenua unghiul prea voluntar al bărbiei. O cantitate mică de fard de pleoape albastru îi punea în evidenţă strălucirea ochilor de nu-mă-uita, subliniaţi de gene lungi, îndoite. Puţină pudră pe nas era suficientă pentru a estompa forma uşor cârnă. Buzele pline şi cărnoase, puse în valoare de un ruj roşu-stacojiu, păreau să ascundă comori de senzualitate. Cu părul cu reflexe roşcate, care îi ajungea la umeri, întruchipa perfect farmecul rafinat al vieţii pe care şi-o alesese.

- Bună ziua, Olga. Noua ta rochie este încântătoare!

Faţa tinerei recepţionere se lumină de un zâmbet larg. Se întoarse pentru a scoate dintr-un compartiment al mobilei un vraf de broşuri despre diferitele expoziţii în curs. Dar Julia dispăruse deja în biroul său, cu mintea preocupată întru totul de organizarea zilei sale de lucru. Oare William va trece pe la galerie îndată ce va sosi? Această eventualitate îi provocă un uşor tremur de nerăbdare.

Tânăra femeie nu lua niciodată decizii cu uşurinţă. înainte de a se avânta să înceapă ceva, cântărea totul, pro şi contra. Aşa că, la douăzeci şi nouă de ani, ştia ce voia. La plecarea sa, William făcuse aluzie la posibilitatea unei relaţii mai intime între ei şi, după o matură chibzuinţă, tânăra femeie considera că acest proiect era constructiv. Se înţelegeau de minune din multe puncte de vedere. William nu trăia decât pentru munca

sa şi Julia avea ea însăşi opinie importantă despre sarcina sa. O aventură între ei s-ar dovedi cu siguranţă benefică şi, de ce nu, plăcută.

Celibatar convins, William nu părea dornic să-şi schimbe obiceiurile întru totul. Dar această constatare n-o deranja din cale afară pe tânăra femeie. Ea însăşi nu intenţiona să-şi împartă viaţa cu un bărbat decât dacă îi erau rezervate mari spaţii de libertate. Avea o înverşunată dorinţă de izolare şi se bucura că William împărtăşea punctul său de vedere.

După ce clasase corespondenţa, se întoarse în galerie pentru a regla câteva detalii de organizare înainte de sosirea directorului. încăperea principală era lungă şi îngustă, dar pereţii despărţitori o împărţeau în mici loje care permiteau să se pună în valoare munca fiecărui pictor.

William îi aprecia competenţa profesională şi se bizuia în întregime pe ea pentru partea administrativă a afacerii, ceea ce-i permitea să se consacre întru totul căutării de noi talente, rol care-l pasiona. Gustul său înnăscut şi flerul admirabil propulsase galeria Cornell pe prima treaptă şi-i permisese să nu expună decât opere de prestigiu şi artişti ieşiţi din comun. Pentru un pictor, să fie admis acolo să-şi prezinte pânzele constituia o dovadă certă de reuşită.

Julia era într-o discuţie animată cu un vizitator când o furnicătură o avertiză de sosirea lui William. Se întoarse pentru a constata că acesta schimba cu Olga salutările obişnuite. Bărbatul ridică ochii şi-i întâlni privirea, apoi dădu

imperceptibil din cap în semn de complicitate. Aveau ca principiu să nu se deranjeze în timpul unei vânzări în curs.

Aşa că William se plimba cu nonşalanţă de la un tablou la altul. Dar nu trebuia să te laşi înşelat de asta. în ciuda minei detaşate, remarcă fiecare pânză înlocuită şi ochiul său exersat îl informă asupra mersului afacerilor în timpul celor trei săptămâni de absenţă.

Tânăra femeie se lăsă pentru moment distrasă de la conversaţie pentru a admira mersul său elegant. Purta un costum cenuşiu-închis pe care şi-l făcuse cu siguranţă în timpul sejurului în Filipine. Subţirimea sa, care se apropia de slăbiciune, îi alungea silueta în ciuda taliei medii. Soarele îi presărase părul blond cu şuviţe mai deschise la culoare. Tenul mat îi dădea o înfăţişare sportivă şi atesta orele de plajă pe care şi le acordase probabil cu generozitate.

Faţa sa impasibilă o punea pe tânăra femeie pe jar. Oare călătoria se dovedise fructuoasă?

Clientul întrerupse reveria Juliei, punându-i o întrebare. Se strădui să-i acorde din nou atenţie şi reuşi să încheie rezervarea în timp record. Apoi se grăbi să i se alăture lui William în biroul său.

- Te aşteptam mai curând, declară ea pe un ton detaşat.

Voia să-i ascundă că fusese nerăbdătoare să-l vadă.

William ridică din umeri.

- Trebuia să redevin prezentabil! Când am sosit, semănam cu un sălbatic. O vizită la saună pentru a-mi elibera

organismul de toată sarea în plus, o şedinţă la Jacques şi iată-mă.

Julia îşi reţinu un zâmbet. Pentru William, Jacques era singurul frizer demn de acest nume. Trei săptămâni fără să recurgă la îngrijirile sale trebuie să i se fi părut foarte lungi.

- Cum s-a desfăşurat călătoria? se decise în sfârşit tânăra femeie să întrebe.

- Nu rău.

îşi puse valijoara pe birou şi desfăcu încuietorile care pocniră cu un zgomot sec. Evident, îşi stăpânea entuziasmul şi tânăra femeie îşi reprima cu greu graba de a fi pusă la curent.

- Ai reuşit să intri în legătură cu Ramon Torquez?

William descoperise acest pictor datorită unei broşuri care conţinea reproducerea mai multor opere ale sale. Alertat imediat, simţul său artistic îi ordonase să se intereseze de acest artist necunoscut, dar foarte promiţător. Călătoria în sudul Pacificului ar fi trebuit să-i permită de asemenea să verifice temeiul unui zvon plăcut care circula referitor la un alt pictor care locuia în insulele Fiji.

- Da, şi deplasarea a meritat osteneala. Ne va trimite aproximativ zece pânze de-ale sale. De altfel, cred că ar fi de dorit să-i consacrăm cât mai repede posibil o expoziţie.

- Ai repurtat acelaşi succes în insulele Fiji?

în mod vizibil, William păstra această informaţie pentru sfârşit. începu să scoată din valijoară ceva ce semăna cu un tablou ambalat cu grijă.

- întoarce-te, îi ordonă el.

Spre marea sa stupoare, Julia constată că mâinile patronului său tremurau. Dar, cunoscând gustul lui William pentru loviturile de teatru, se supuse şi se resemnă să aştepte să termine de aşezat surpriza pe un şevalet. Oare de câte ori îl văzuse procedând în acest mod pentru a convinge un cumpărător care ezita şi dând lovitura cu argumentul decisiv la momentul potrivit?

- Acum, spuse el.

Julia se întoarse, vibrând de curiozitate şi fu tulburată de spectacolul care i se oferea. Se aştepta să admire unul din acele portrete cu nuanţe subtile care-l făcuseră celebru pe Philip Holt. Dar în locul acestuia, se află confruntată brutal cu o abundenţă de culori care o şocă, o răvăşi şi-şi strânse braţele pe piept ca pentru a se proteja de tulburarea pe care tabloul o declanşase în ea.

Niciodată nu fusese atât de emoţionată de o pânză, niciodată nu se simţise interpelată cu atâta putere. Era ca şi când se găsea brusc pe o altă planetă, într-un alt univers, fără puncte de reper pentru a se orienta...

De bine de rău, Julia reuşi să-şi îndepărteze atenţia de la tablou şi întâlni privirea satisfăcută a lui William. Plecă pleoapele, rugându-se din toată inima ca el să nu remarce şocul pe care tocmai i-l provocase opera. Dar culorile acţionau ca un magnet asupra simţurilor sale şi se surprinse contemplându-le din nou. Totuşi, acum le cunoştea puterea şi

reuşi să-şi păstreze sângele-rece.

- Unde ai descoperit acest pictor? întrebă pe un ton care se voia vesel. Sper că l-ai făcut să semneze un contract înainte să se bată lumea pe el!

Cu degetul arătător, William îi indică partea de jos a pânzei.

- Aruncă o privire la semnătură.

Tânăra femeie îşi apropie faţa şi încercă să descrifreze numele pe care i-l indica William.

în faţa caligrafiei familiare a unui P şi un H, făcu o mină suspicioasă. Această operă magistrală nu avea nimic de-a face cu portretele cu tente delicate pe care le iubise de obicei Philip Holt.

- De cine este vorba? întrebă pe un ton din care se percepea
o bruscă iritare.

Philip Holt nu mai putea lucra şi nimeni nu avea dreptul să-i uzurpe semnătura.

- De Philip Holt, bineînţeles!

Julia îşi aminti de întrevederea sa cu pictorul, cu doi ani mai înainte. El organizase o expoziţie a celor mai bune realizări ale sale şi tânăra femeie se dusese special la San Francisco pentru a le admira. în calitate de director adjunct al celebrei galerii, lui Cornell nu-i fusese greu să-l întâlnească.

Pictorul măsura mai mult de un metru optzeci şi smochingul negru îi punea în valoare frumuseţea bărbătească.

Părul negru, ondulat, atingea gulerul cămăşii albe şi barba scurtă care-i acoperea bărbia nu reuşea să ascundă senzualitatea gurii. Privirea ochilor negri părea s-o străpungă şi, sub flacăra lor, înţelese strania putere a acestui bărbat de a-şi obliga modelele să dea ce era mai bun în ele. Simţise subit dorinţa de a o cunoaşte pe femeia cu care, se spunea, îşi împărţea viaţa. Oare cum putea rezista voinţei care se citea în ochii întunecaţi?

După schimbul obişnuit de banalităţi, Julia se amestecase în mulţime pentru a admira pânzele şi observă că el o urmărea cu ochii. Julia uitase curând de prezenţa sa pentru a se adânci în contemplarea operei care era cu adevărat fascinantă. Câteva săptămâni mai târziu, aflase că vederea îi slăbise şi fusese pur şi simplu consternată.

Vocea lui William îi întrerupse visarea.

-Am reuşit să merg pe urmele sale până pe o insulă pierdută, unde trăieşte ca un pustnic. Ultimele sale creaţii m-au lăsat literalmente cu gura căscată. Am încercat să-l conving să se reintegreze în civilizaţie, dar mă tem că mi-a făcut acest cadou cu singurul scop de a scăpa de mine.

Făcu o pauză şi-şi privi atent asistenta, strângând buzele cu un aer hotărât.

Avea o serie întreagă de pânze îngrămădite într-un colţ. îndată ce concurenţii mei o vor vedea pe cea care am adus-o, se vor năpusti spre el. Dar eu le-am descoperit, şi n-am intenţia să le las să-mi scape. Trebuie să te duci la faţa locului

pentru a încheia afacerea. Avionul tău pleacă în zece zile. Julia îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Cum?

Desigur, îi plăceau foarte mult călătoriile, dar numai în cele mai bune condiţii de confort şi siguranţă. Pentru ea, insulele Fiji nu erau decât formaţii vulcanice ostile pierdute în Pacific, mişunând de insecte şi populate de sălbatici răuvoitori.

- De ce eu?

- Pentru că eşti foarte frumoasă şi Holt trăieşte în singurătate de doi ani, mărturisi fără înconjur William.

Insinuarea o făcu să tresară pe tânăra femeie.

- Doar nu sugerezi....

El făcu un gest liniştitor.

- Nu, nu-ţi cer să-l seduci. Dar acest bărbat n-a văzut o femeie de o veşnicie. După părerea mea, va fi mai binevoitor faţă de tine, decât de mine.

îi susţinu cu hotărâre privirea.

-Am avut numeroase ocazii să fiu încântat de talentele tale de negociatoare. Eşti foarte perspicace şi convingătoare. Crede-mă, am făcut totul pentru a-l convinge pe Holt. Sper că i-am zdruncinat puţin certitudinile. Doar farmecul tău este capabil să ducă la capăt această treabă; nu ne putem permite să neglijăm acest atu. Vreau neapărat să-l văd figurând în catalogul nostru!

Licărirea care-i juca în ochi spunea mult despre

determinarea sa. Julia îl cunoştea destul de bine pentru a şti că nimic nu-l va face să-şi schimbe părerea.

Sună telefonul şi William răspunse. Tânăra femeie profită de această diversiune pentru a ieşi.

Deşi indignarea nu i se demolise, începuse să admită punctul de vedere al lui William. Nu trecea oare drept maestră în arta de a convinge cumpărătorii indecişi? Percepea intuitiv punctul slab al interlocutorului şi redresa deseori situaţii puternic compromise la prima vedere. în acest caz, de ce se ofensa pentru că el acorda mai multă importanţă afacerilor decât sentimentelor? Asta însemna pur şi simplu că-i aprecia competenţa. De altfel, ea nu se gândise niciodată că s-ar putea îndrăgosti profund unul de celălalt. Erau mult prea rezonabili şi echilibraţi pentru a ajunge la asemenea stări extreme.

Atunci, îi veni în memorie atitudinea sa în faţa tabloului. Nu reacţionase niciodată atât de pătimaş în faţa unei fiinţe sau a unui obiect şi chiar nu bănuia ce i se putea întâmpla. Pentru o scurtă clipă, fiinţa sa rezonabilă şi ponderată fusese tulburată de forţe obscure care o luaseră cu totul pe nepregătite.

Tânăra femeie începu să-şi analizeze comportamentul ca pentru a exorciza această influenţă inexplicabilă şi se justifică gândindu-se că fusese tensionată din cauza întoarcerii lui William şi fusese surprinsă de natura neobişnuită a pânzei. Si apoi, culoarea exercita asupra ei o fascinaţie a cărei

experienţă spectaculoasă furniza o dovadă în plus. Toate aceste scuze erau plauzibile; totuşi niciuna n-o mulţumea cu adevărat. O străbătu un fior la amintirea emoţiei extraordinare care pusese brusc stăpânire pe ea. îşi imagina uşor ce putuse simţi William, care fusese dintotdeauna pasionat de arta abstractă, când contemplase această capodoperă pentru prima dată. Si când te gândeşti că avusese în faţa ochilor toate pânzele lui Holt! Acest gând îi provocă o mică înţepătură de gelozie.

îşi stăpâni dorinţa de a privi din nou tabloul, amânând pe mai târziu această confruntare, în speranţa că sensibilitatea ei, în sfârşit liniştită, îi va permite să-l privească atent, cu un ochi senin. Nu reuşi să-şi scoată pânza din minte. Aşa că, atunci când William îi ceru să livreze o statuetă unui client, fu fericită să fugă de prezenţa sa obsedantă.

Acest divertisment îi făcu bine şi când se întoarse la galerie, îşi revenise complet. Oare cum putuse lăsa o pictură s-o tulbure în asemenea măsură?

Pătrunse în biroul lui William foarte hotărâtă să nu mai cedeze fascinaţiei exercitate de opera de artă. Dar şevaletul era gol.

- Ce-ai făcut cu ea? întrebă, încercând de bine de rău să-şi ascundă dezamăgirea.

- Am dat-o la înrămat.

William se lăsă pe spate în scan şi o privi aprobator.

- Toată această grămadă de hârţoage nu mi-a lăsat timp

să-ţi fac complimente pentru noul tău taior. Eşti mai încântătoare ca oricând. Dacă am cina împreună diseară? M-ai putea pune la curent cu ce s-a întâmplat în lipsa mea. Si apoi, avem lucruri
serioase să ne spunem.

Nici nu ştia ce bine vorbise. Nu vrusese să-l deranjeze până acum, dar dacă bănuia că va accepta să plece în Fiji fără să protesteze, trebuia să-i arate că se înşela!

Când William ajunse la ea acasă, Julia îi oferi un Martini cum îi plăcea, cu cuburi de gheaţă şi coajă de lămâie. El purta un superb costum din trei piese, cămaşă de mătase galben-pal şi cravată în tonuri sobre. Eleganţa sa rafinată se armoniza de minune cu decorul şi tânăra femeie fu din nou sensibilă la farmecul său.

De trei ani de când lucrau împreună, învăţaseră să se cunoască şi să se aprecieze. Se mişcau cu uşurinţă într-o lume ale cărei reguli le cunoşteau perfect. împărtăşeau aceeaşi aversiune pentru o viaţă departe de ambianţa lor citadină. De altfel, dacă lui William îi făcuse mare plăcere să călătorească în insulele Fiji, nu ţinea să se întoarcă acolo şi prefera ca în locul lui să se ducă tânăra femeie. O călătorie pe an îi ajungea din plin. Dar Julia nu dorea câtuşi de puţin să viziteze o ţară străină... Apoi îşi aminti de strălucirea de dorinţă de a le avea pe care o citise în privirea lui la amintirea pânzelor la care trebuise să renunţe şi oftă slab. Poate se va lăsa convinsă....

în tot timpul cinei la restaurant, tânăra femeie reflectă

nevoia de destindere a directorului său şi aşteptă să se întoarcă în apartamentul ei pentru a aborda subiectul. îi servi digestivul preferat. Mâncarea suculentă şi stropită din belşug învinsese tensiunea nervoasă acumulată în timpul zilei şi bărbatul începu el însuşi conversaţia, sugerându-i pe un ton glumeţ să se înarmeze cu un costum de baie.

- Un costum de baie? Doar nu-ţi imaginezi că eu consider această corvoadă ca pe o petrecere de plăcere.

William îşi aţinti asupra ei o privire nonşalantă, admirându-i fineţea siluetei, pusă în valoare de o rochie neagră din mătase, cu bretele.

- Rochia aceasta îţi vine de minune, replică el galant. Dar sunt sigur că nu vei fi mai puţin seducătoare în costum de baie. M-am felicitat deseori că eu am luat unul. Lagunele turcoaz şi plajele pustii au un nu-ştiu-ce....

Julia nu-şi credea urechilor. William era oare cel care evoca acele locuri sălbatice cu accente nostalgice?

- Dumnezeule! Stii bine că nu-mi plac locurile turistice îndepărtate!

- Dar pe acesta îl vei adora! Este atâta timp de când nu ţi-ai luat vacanţă. Profită de el...

- Dacă înţeleg bine, misiunea mea s-ar putea să ia timp. Philip Holt va avea unele reticenţe în a ne împrumuta operele sale?

Wiliam luă un aer trist.

- Se pare că s-a adaptat minunat în acea regiune. Este

extraordinar când te gândeşti la popularitatea pe care o avea aici. Pânzele sale se vindeau la preţuri exorbitante.

Julia ştia, şi considera că preţurile foarte ridicate erau justificate de calitatea operelor sale.

- Credeam că se retrăsese pentru că nu mai putea picta. Rezultatele călătoriei tale dezmint zvonul.

- Vai! Nu mai face portrete! Probabil vederea nu mai este suficient de bună pentru a-i permite să redea nuanţele delicate care l-au făcut celebru odinioară.

- Ce noroc că a adoptat un stil nou! Ar trebui să-i aducă un succes cel puţin egal.

- Cu atât mai mult cu cât producţia va fi în mod cert limitată. N-a abordat subiectul, dar nu cred că mă înşel afirmând că boala
i se agravează şi curând, va fi obligat să înceteze să picteze.

Aflând vestea, o mare tristeţe o cuprinse pe Julia. Ce se va întâmpla oare cu acest bărbat odinioară atât de celebru, când va trebui să renunţe la arta sa?

Din nou, tânăra femeie se simţi copleşită de o emoţie de nestăpânit. Era stupefiată. Ea, de obicei atât de rezervată! De ce nenorocirile unui străin o afectau atât de mult?

Prea emoţionată pentru a rămâne pe loc, se ridică şi se îndreptă spre veranda care dădea spre parc. Avea nevoie să fie singură pentru a-şi pune ordine în idei.

- Stiu că ai avut o zi încărcată şi nu vreau să te reţin mai mult.

Tânăra femeie nu se mai gândea câtuşi de puţin la planurile
de căsătorie cu William şi de-abia îl auzi urându-i noapte bună. Toate gândurile sale se îndreptau spre acel bărbat singur pe o insulă pustie şi pe care-l cunoscuse printr-o pânză.

Acceptase tacit călătoria în insulele Fiji, ca şi când însuşi destinul hotărâse întâlnirea sa cu Philip Holt....

Capitolul 2

Julia observa gânditoare norii prin hublou. Avionul se pregătea să coboare şi-şi prinse centura de siguranţă. Descoperi imensitatea oceanului, uriaşa suprafaţă de un albastru-închis, pătată cu spumă albă din loc în loc. Două insule muntoase ieşeau din acea întindere lichidă, înconjurate de atoli mici care făceau parte din arhipelagul insulelor Fiji. Zgomotul surd al trenului de aterizare o avertiză că sosirea pe aeroportul din Nandi era acum iminentă.

La ieşirea din avion, o căldură sufocantă o copleşi, făcându-i respiraţia dificilă. îşi recuperă bagajele şi trecu de controlul vamal, nerăbdătoare să se refugieze într-o cameră de hotel climatizată.

Luă loc într-un taxi, blestemând starea de deteriorare a vehiculului şi se resemnă să suporte această situaţie stânjenitoare. Totuşi, maşina era curată şi conducătorul de o jovialitate debordantă. Dar oare de ce deschisese cele patru ferestre? Curenţii de aer o vor ciufuli şi praful îi va murdări ţinuta ireproşabilă.

Cum am putut accepta această expediţie? se întrebă ea pentru a suta oară, cu o proastă dispoziţie care creştea.

în timpul acelor zece zile, dispoziţia sa oscilase între febrilitate şi consternare. Desigur, de-abia aştepta să-l întâlnească pe Philip Holt şi ideea acestei întrevederi o făcea să se înfioare de nerăbdare. Dar pe de altă parte, cum putuse fi atât de stupidă încât să accepte să părăsească fie şi pentru

câteva zile, adăpostul liniştit al apartamentului său?

Fără îndoială, satisfacţia de a-i restitui celebrului artist un renume care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată, o va recompensa pentru chinul său.... Desigur, el nu va mai realiza aceleaşi tablouri ca mai înainte, dar ea se declarase în stare să-l facă la fel de celebru pentru pictura sa abstractă, pe cât fusese pentru portrete.

Din punctul său de vedere, nu avea nicio îndoială asupra succesului misiunii sale. După o izolare atât de lungă, Holt se va grăbi probabil să regăsească adularea publicului. Prietenii săi îl admiraseră mereu şi-i vor rezerva cu siguranţă o primire triumfală. îşi aminti de felul în care mergea, cu capul sus, ca şi când era conştient de aureola de glorie care îi împrejmuia fruntea.

Pentru prima dată se gândi la femeia misterioasă din viaţa lui. Oare îl urmase în exil? Nu, cu siguranţă, William ar fi făcut aluzie la ea. Philip Holt provocase oare despărţirea când aflase de boala de care suferea? Nu-i trecea prin minte că o femeie putea părăsi din proprie iniţiativă un bărbat atât de seducător, atât de fascinant.

Pierdută în gânduri, Julia nu-şi dădu seama că ajunsese în faţa hotelului. Alesese acest local pentru că se afla în apropierea aeroportului, dar nu intenţiona să petreacă acolo mai mult de două nopţi. Spre marea sa surpriză, îl găsi foarte plăcut şi fu uşurată, epuizată cum era de călătoria lungă şi decalajul orar. Baia atât de mult aşteptată o reîmprospătă şi o

relaxă. Nu avu curaj să se pregătească pentru o cină afară şi ceru masa în cameră. După ce mâncă rapid, cedă irezistibilei chemări a patului bun şi moale şi se culcă încântată.

A doua zi dimineaţă, Julia se simţea odihnită şi în stare să înfrunte greutăţile care nu vor lipsi să apară până la întâlnirea cu Philip Holt. William îi adusese la cunoştinţă că acesta trăia pe o insulă mică numită Yatiki, situată în grupul Insulelor Yasawa şi care se întindeau într-o fină semilună la vest de Viti Levu, insula principală a arhipelagului. Dar Philip nu lăsase nimic la întâmplare pentru a-şi asigura izolarea: Yatiki era atât de mică încât numele său nici măcar nu figura pe hartă! Tânăra femeie nu dispunea aşadar decât de foarte puţine informaţii: atolul se afla la aproximativ o sută de kilometri de Nandi şi un hidroavion asigura legătura între cele două insule.

Acest mijloc de locomoţie îl dusese pe William. Ajuns la liman, îi trebuise vreo zece ore pentru a-l convinge pe artist să-i încredinţeze una din pânzele sale. Dacă îl credea, Philip Holt va fi gata să accepte propunerile Juliei. William n-ar fi finanţat vreodată această nouă expediţie fără motive temeinice de a crede în succesul său.

De altfel, tânăra femeie nu se îndoia de propriile capacităţi. Va şti să arate priceperea şi tactul necesar pentru a-şi mulţumi încă o dată directorul. Cu cât era mai mare provocarea, cu atât mai glorioasă va fi victoria. Tânăra femeie vibra de entuziasm imaginându-şi orele care vor urma.

Stia de la William că în Yatiki nu era hotel. Aşa că era

necesar să se achite de misiunea sa în cel mai scurt timp, deoarece ideea de a face naveta între cele două insule într-un avion micuţ n-o încânta deloc.

Luă micul dejun şi bău o cafea şi un suc de portocale. Apoi alese ţinuta care i se păru cea mai potrivită. Un costum neşifonabil de culoarea piersicii îi păru cel mai bine adaptat pentru drumul pe care îl va avea de făcut până la domiciliul pictorului. Dacă se vor dovedi necesare atuuri mai feminine, se va întoarce în ziua următoare cu rochia de şantung galbenă ca şofranul, care-i punea minunat în valoare tenul asemănător crinului şi ochii de culoare albastru-mov.

Când se apropie de birou pentru a întreba cui trebuia să se adreseze pentru a rezerva un loc la hidroavion, recepţionerul nu-şi ascunse admiraţia pe care o încerca în faţa eleganţei sale.

- Luvi este omul dumneavoastră, îi declară el cu un zâmbet larg. Are un mic aparat. Un avion mai mare n-ar putea să se aşeze acolo; portul este foarte îngust şi nu există pasarele de acces. Iată numărul său de telefon.

Ochii lui expresivi spuneau mult despre mirarea de a vedea o tânără femeie atât de elegantă, într-un loc rupt de lume. Apoi ridică din umeri cu resemnare; turiştii erau atât de ciudaţi!

- Cabina este acolo, jos, adăugă el.

Julia i se alătură curând, cu o expresie contrariată zugrăvită pe faţă. Avionul lui Luvi era în pană şi pentru a-l

repara trebuia să aştepte ca o piesă separată să vină din Noua Zeelandă. După toate aparenţele, acest obstacol nu-l frământa deloc pe pilot, care-i ceruse să-l mai sune peste câteva zile.

Câteva zile! mormăi Julia pentru sine. Până atunci, avea intenţia să fie reintegrată în confortul civilizaţiei!

- Ei bine, avionul n-a fost încă reparat? întrebă recepţionerul pe un ton compătimitor. Poate veţi găsi o mică ambarcaţiune care vă va putea lăsa acolo, se grăbi să adauge pentru a o consola. Navele mari nu pot ancora la Yatiki din cauza barierei de recife care protejează laguna, dar vă pot însoţi pescarii.

- Mi-e teamă că n-am de ales.

Julia urmă instrucţiunile pe care i le dădu pentru a merge în port. Pe chei, observă consternată ambarcaţiunile care erau ancorate. Oare cum ar putea traversa imensa întindere de apă care o despărţea de destinaţia sa?

Pacificul îşi merita din plin numele. Spuma albă încununa cât vedeai cu ochii o creastă de valuri ameninţătoare. Nu se punea problema să-şi încredinţeze viaţa acestor bărci fragile, ale căror dimensiuni păreau din ce în ce mai ridicole pe măsură ce le contempla!

Căldura şi dezamăgirea o copleşiră. Se lăsase pradă descurajării când, brusc, atenţia îi fu atrasă de o vorbărie furioasă. Un indigen se îndrepta cu un coş cu pui spre o navă cu aburi roasă de rugină, care se legăna alene la capătul

cablului de ancorare.

Ca mulţi melanezieni, băiatul era înalt şi-şi înălţa mândru capul, mişcându-se cu o graţie naturală. Purta nişte blugi decoloraţi şi bustul gol lăsa să se vadă nişte muşchi bine conturaţi, care se contractau în ritmul mişcărilor sale, fără ca faţa să-i trădeze cel mai mic semn de efort.

Julia se refugie la umbra unui arbore şi-l observa cu interes pe băiat. Scena ar fi interesat un pictor şi tânăra femeie se întrebă ce tablou ar fi făcut acesta. Indigenul strigă vesel echipajul ambarcaţiunii, înainte de a se urca la bord.

Julia înţelese că nava trebuia să deservească toate insulele învecinate. Dacă voia să se achite de sarcina sa cât mai repede posibil, probabil nu avea altă alegere decât să se îmbarce şi ea. Deşi aspectul ambarcaţiunii nu-i inspira încredere, presupuse că era destul de solidă pentru a rezista asalturilor oceanului ale cărui valuri mari veneau să se spargă vuind de recifele care delimitau intrarea în port.

Căută în zadar cu privirea un ghişeu care putea vinde bilete şi, în disperare de cauză, trebui să apeleze la ajutorul bărbatului care, de la timonerie, supraveghea încărcarea coletelor. Purta o şapcă de căpitan complet decolorată şi Julia înaintă spre el cu un aer hotărât, mergând cu precauţie de-a lungul pontonului din scânduri, pentru a evita ca tocurile să i se înţepenească între şipcile de lemn.

Un amestec de mirosuri puternice veni să-i gâdile neplăcut rănile. Căldura toridă îi presărase pe faţă picături de

transpiraţie şi tânăra femeie consideră situaţia întru totul lipsită de confort. Se pregătea să bată în retragere, când căpitanul o interpelă:

- Cu ce vă pot fi de folos?

Julia se auzi răspunzând aproape fără voia sa.

- Treceţi pe la insulele Yasawa?

Bărbatul se apropie de ea pentru a domina cu vocea behăitul caprelor şi piuitul puilor care făceau un vacarm asurzitor.

- Da, dar nu suntem singurii.

Părea vizibil dezolat că renunţase la o pasageră atât de fermecătoare.

- M-am informat, şi nicio ambarcaţiune nu face escală la Yatiki. Poate mergeţi dumneavoastră acolo?

Aproape îşi dorea ca el să-i spună că se înşală.

Bărbatul ridică uimit o sprânceană, apoi aprobă dând încet din cap.

- Da, de fiecare dată când avem ceva sau pe cineva de debarcat acolo.

Julia îşi adună tot curajul şi încercă să uite neîncrederea pe care i-o inspira nava uşoară, înainte de a declara:

- Trebuie să merg astăzi acolo. Mă puteţi lăsa?

în sinea sa, spera că William va aprecia ce accepta să îndure pentru el!

- Desigur! Grăbiţi-vă să vă duceţi să vă luaţi bagajele, curând ne pregătim de drum.

- N-am nimic de luat cu mine.

Marinarul îi făcu semn să urce şi o ajută să treacă peste spaţiul gol care despărţea cheiul de puntea de îmbarcare.

De pe navă se dejaga un asemenea miros, încât tânăra femeie păli.

- Mirosurile sunt puternice, admise căpitanul văzând aerul său îngrozit. Dar veniţi cu mine la timonerie, vă va fi mai bine acolo. Vântul din larg împiedică mirosurile să urce.

O conduse printr-o mulţime pestriţă de pasageri care-i aruncară priviri curioase, dar binevoitoare.

Julia îl urmă bucuroasă până la postul de pilotare şi el o invită să se aşeze pe o banchetă din piele crăpată, înainte de a se duce să controleze manevrele de plecare.

Tânăra femeie profită pentru a-şi şterge faţa cu ajutorul unei batiste de hârtie şi a-şi reface machiajul, care avea nevoie de asta.

Un sfert de oră mai târziu, briza marină atât de mult aşteptată îi umplea în mod plăcut plămânii, în timp ce nava plutea legănându-se în voia valurilor spre prima oprire. Dar, din nefericire, tânăra femeie nu fu scutită de rău de mare şi fu cuprinsă de o greaţă puternică. Oare blestemata aia de insulă era încă departe?

- Cât timp durează traversarea? îl întrebă pe căpitan, cu o nerăbdare greu de stăpânit.

Acesta ridică din umeri.

- Totul depinde de ce vom avea de încărcat în drum.

întoarcerea este în general mai rapidă.

Julia mulţumi Cerului. Perspectiva unui duş binefăcător pe care-l va face în aceeaşi seară la hotel, i se părea deja providenţială.

Dar până atunci, traversarea era extrem de grea. Nava se legăna pe valuri ca o coajă de nucă şi motorul care gâfâia din greu, degaja un fum gros negru care năvălea prin ferestrele fără geamuri ale timoneriei. în plus, trebuia să suporte flecăreala neîncetată a căpitanului, care o pisa cu întrebări asupra motivelor călătoriei sale.

- Următoarea oprire, Yatiki! anunţă voios căpitanul în timp ce nava părăsea încă o dată apele calme ale unui port, pentru a înfrunta valurile din larg.

Uşurarea tinerei femei fu de scurtă durată, deoarece un bărbat din echipaj apăru brusc în cabină, ducând o tavă încărcată cu cafea şi peşte prăjit, a cărei aromă i se păru de nesuportat. în viaţa sa nu se simţise atât de rău şi nu acordă nici cea mai mică atenţie insulelor pe care le întâlnea mica barcă. Nu-i plăcea natura decât văzută şi corelată prin ochii artistului. Oricum, starea sa nu-i permitea să aprecieze nici splendidele pietre albastre care se conturau pe mare, nici paleta de nuanţe de verde pe care o oferea vegetaţia luxuriantă a atolilor.

Petrecu ultima oră de traversare ţintuită pe un fotoliu, cu capul dat pe spate şi pleoapele plecate, evitând orice mişcare şi inspirând profund aerul largului. Ar fi schimbat cu plăcere

mântuirea sa veşnică pe un pat bun şi un duş rece! în sfârşit, motorul încetini, anunţând-o că sosirea era aproape.

Mare îi fu dezamăgirea când află că vaporul nu putea acosta! O barieră de recife interzicea apropierea de insulă, îi explică liniştit căpitanul, în timp ce ea îi plătea preţul călătoriei. Va trebui să ajungă pe uscat cu ajutorul unei bărci cu rame care era pusă pe apă pentru ea.

Fără să se preocupe de stropii care-i biciuiau faţa, Julia se agăţă cu disperare de marginile ambarcaţiunii pe care marinarul o manevra cu pricepere printre stânci.

Barca nimeri în sfârşit marginea plajei şi bărbatul o ridică în braţe pentru a o ajuta să treacă de cei câţiva metri care îi despărţeau încă de coastă.

- Căpitanul a spus că va trece să vă ia în cincisprezece zile! exclamă el, împingând barca în apa mai adâncă, înainte de a sări sprinten la bord.

Tânăra femeie rămase mută de stupoare. în timp ce-şi reveni, marinarul era deja departe. Probabil înţelesese greşit! Ideea de a efectua o nouă traversare o îngrijora deja suficient, fără să mai adauge în plus perspectiva de a petrece fie şi o singură noapte în acest loc de la capătul lumii!

- Ni sa buba.

Această formulă de politeţe rostită de o voce prietenoasă, o obligă să se întoarcă. Se trezi nas în nas cu un grup de melanezieni, pe care sosirea sa îi intriga în mod vizibil. Zâmbetele călduroase pe care i le adresau la demonstra

bunăvoinţa. O persoană înaltă şi robustă, cu părul cărunt, după toate aparenţele purtătorul de cuvânt, repetă cuvintele de bun venit şi aşteptă cu răbdare ca ea să se hotărască să răspundă.

Brusc, Juliei îi veni ideea că probabil nu vorbeau limba ei.

- Aş vrea să-l văd pe Philip Holt, declară articulând în mod exagerat fiecare cuvânt. Există taxi - ştiţi, un automobil care m-ar putea duce până la el?

Feţele li se luminară şi tinerei femei îi veni brusc să plângă de bucurie: din fericire, o înţelegeau!

- Ah! Prietenul nostru Philip, declară bătrânul zâmbind cu toţi dinţii. Locuieşte de cealaltă parte a insulei. Dar aici nu avem maşini. Nu avem nevoie. Oricum, nu există drum.

Această ultimă afirmaţie declanşă o ilaritate generală. Julia reuşi să schiţeze un zâmbet slab. O fată tânără, zveltă, înaintă spre ea.

Ochii săi de culoare închisă exprimau cea mai profundă emoţie.

- Aţi venit să-l căutaţi pe Philip? Luaţi-o pe această cărare, spuse ea arătând un drum care se afunda printre cocotieri. Vă va conduce la el, la bure a sa.

Apoi dispăru într-una din colibele cu acoperiş de paie care se înălţau la umbra arborilor exotici. După toate aparenţele, sosirea neprevăzută a Juliei nu-i făcea plăcere. Dar pentru ce motiv misterios oare?

- N-aveţi bagaje? remarcă purtătorul de cuvânt, cu uimire.

Străinii au întotdeauna o grămadă!

Observaţia sa o tulbură pe tânăra femeie. în cazul în care căpitanul spusese adevărul, va rămâne aici două săptămâni. Cum va supravieţui fără nicio haină de schimb? Dar cu siguranţă Philip avea un emiţător-receptor datorită căruia va putea trimite un mesaj şi ieşi din acest impas. Cât despre tăcerea lui William despre încercările pe care le va îndura avea multe de spus şi subiect de gândire. Nu făcuse niciodată aluzie la posibilitatea de a se afla blocată pe această insulă pierdută. îl vedea subit într-o lumină nouă şi puţin măgulitoare....

- Pot să vă conduc, îi propuse bătrânul, remarcând aerul său de disperare.

- Vă mulţumesc, mă voi descurca singură.

Se străduí să-i adreseze un zâmbet.

Nu va ajunge niciodată, bombănea ea o jumătate de oră mai târziu în timp ce mergea cu greu de-a lungul cărării înguste. Dacă va scăpa cu viaţă, William va petrece un sfert de oră neplăcut....

"Eşti o remarcabilă femeie de afaceri", îi mărturisise el cu voce mieroasă. "Dacă nu reuşeşti să-l convingi pe Philip să revină printre noi, încearcă cel puţin să-i obţii permisiunea de a-mi rezerva exclusivitatea tablourilor sale".

Se opri şi se rezemă de un copac pentru a-şi scoate din sanda un ciob de scoică. Dacă era să-l creadă pe William, afacerea ar fi fost tratată în jurul unei sticle cu vin bun, în

salonul climatizat al pictorului! Si iată că acea tânără fată o informase că el trăia într-o simplă "bure", o colibă din paie! Literalmente, tuna şi fulgera.

Zece minute mai târziu, oboseala veni de hac mâniei sale. încântătoarele sandale italieneşti, perfect adaptate mochetei groase din galerie, se dovediră insuficiente pentru a-i proteja picioarele de corali şi de scoicile de pe drum. Căldura era sufocantă. Avea impresia că soarele o ardea; deşi se străduia să înainteze la umbra arborilor, transpiraţia îi înţepa ochii. Lipsa de confort pe care o îndurase pe navă nu era nimic în comparaţie cu tortura pe care o suferea acum. Veşmintele n-o protejau câtuşi de puţin împotriva soarelui, ci se transformaseră, dimpotrivă, într-o adevărată etuvă.

Ridică faţa şi observă că ajunsese de cealaltă parte a insulei. O splendidă lagună de un albastru- turcoaz i se întindea la picioare. începu să alerge pentru a se năpusti în apă şi a se lăsa pradă mângâierilor ei răcoritoare. Mintea amorţită i se trezi brusc sub muşcătura energică a valurilor.

- Nu! exclamă îngrozită.

Cum putuse uita în asemenea măsură de orice bun-simţ şi să se arunce îmbrăcată în mare? Ieşi din apă clătinându-se şi privi cu consternare hainele ude. Cu mâna tremurând, îşi îndepărtă şuviţele de păr umede de pe faţă. Atunci observă două capete brune plutind pe suprafaţa netedă a lagunei.

Le văzu îndreptându-se spre mal şi tresări când constată că nu era vorba de doi indigeni, ci de un labrador şi un bărbat

alb. Câinele ajunse pe plajă, se scutură energic, apoi se întoarse
pentru a-l privi pe bărbatul care înota spre el.

Acesta din urmă ieşi încet din apă, ca şi când îi repugna să părăsească acest element binefăcător. Părul lung, dat pe spate în valuri, îi cobora până la umeri. O barbă udă îi acoperea faţa. Se ridică în toată înălţimea sa şi-şi degajă umerii laţi înainte de a se întoarce pentru a face un ultim plonjon. Câinele scheună şi bărbatul îl linişti cu vocea. Apoi i se alătură şi-i dădu cu afecţiune o palmă.

Era complet gol şi simţul estetic al Juliei nu putu rămâne insensibil în faţa acelui corp superb. Muşchii lungi şi fermi jucau sub pielea bronzată care lucea de apa mării, în timp ce el mângâia în linişte părţile laterale ale animalului.

Julia înaintă spre ei şi câinele reacţionă imediat, scoţând un mârâit surd, care o încremeni pe loc.

- Cine este acolo?

Tânăra femeie nu răspunse.

- Stiu că este cineva. Dacă nu vii, îl trimit pe Baylor să te aducă.

Ameninţarea o hotărî pe Julia să calce pe nisipul fierbinte pentru a li se alătura. îi aruncă o privire speriată câinelui. Nu se mişca, doar mârâia, arătându-şi colţii, arţăgos. Tânăra femeie trebui să facă un efort supraomenesc pentru a-şi desprinde privirea de la animal şi o aţinti asupra stăpânului. Acesta se ridicase la rândul său, mândru şi semeţ, aparent

indiferent la goliciunea sa.

Avea părul mai lung decât în amintirea ei şi barba nu era tunsă, dar tânăra femeie înţelese că-l avea în sfârşit în faţă pe bărbatul pe care-l căuta. Atunci, se lăsă să cadă cu greutate la picioarele lui Philip Holt, învinsă de oboseală şi de soare.

Capitolul 3

Trezindu-se, Julia simţi răcoarea alinătoare a unor comprese umede puse pe fruntea şi pe trupul său înfierbântat. Oftă uşurată. Hainele n-o mai strângeau în menghina lor şi pielea îi putea respira din nou.

Tânăra femeie ţinu ochii închişi şi se abandonă fără să reziste mâinilor pricepute care înlocuiau materialul ud pe măsură ce căldura corpului său îl încălzea. îşi reveni şi deschise brusc pleoapele, aruncând în jur o privire neliniştită. Era întinsă la câţiva centimetri de sol, pe o saltea. Zărind rogojinile care serveau de pereţi construcţiei, înţelese că se afla în interiorul unei bure. Bucăţi de material înfăşurate făceau oficiul de obloane şi spaţiul astfel amenajat lăsa să treacă prin încăpere o briză plăcută. Privind prin acele ferestre improvizate, Julia putu constata că acoperişul de paie trecea peste marginile casei, formând un fel de verandă. încăperea era cufundată într-o
penumbră care accentua efectul răcoritor al curenţilor de aer.

O mişcare lângă uşă îi atrase atenţia. Philip Holt pătrunse în încăpere, cu un lighean în mână şi labradorul în urma sa. Tânăra femeie îşi aminti de efectul pe care-l produsese asupra sa spectacolul trupului lui gol şi-i fu recunoscătoare că-şi înnodase o bucată de pânză în jurul şoldurilor.

Atunci, evenimentele care urmaseră prăbuşirii sale îi reveniră în frânturi

Se simţise ridicată de nişte braţe puternice care o transportaseră într-o casă. Apoi salvatorul său o dezbrăcase, înainte de a-i acoperi trupul cu comprese reci. La acest gând se ridică brusc în pat, intimidată şi ruşinată.

- Ti-ai recăpătat cunoştinţa? o întrebă el amabil.

Compresele se rostogoliră şi Julia le prinse cu febrilitate.

- Nu te formaliza, declară Philip, cu un zâmbet larg. Nu văd clar decât la lumina zilei. Aici, nu zăresc decât forme vagi. Onoarea îţi este salvată.

Privirea Juliei se aţinti asupra degetelor lungi ale pictorului, care-i parcurseseră probabil trupul. într-o reacţie de apărare şi de pudoare, îşi încrucişă braţele pe piept.

- Ce nevoie aveai să mă dezbraci?

El ridică din umeri.

- Sufereai de insolaţie. Doar dacă nu atribui leşinul dumitale şocului provocat de întâlnirea noastră. Dar probabil orgoliul meu masculin lâncezeşte, am preferat să optez pentru prima ipoteză. Aşa că era necesar să fac să-ţi scadă temperatura prin orice
mijloace.

Julia căuta cu disperare să-i adreseze o replică usturătoare, dar bătăile surde care-i răsunau în cap de când se ridicase, se intensificară şi fu cuprinsă de o greaţă

care o obligă să se întindă. Scoase un geamăt slab. Gazda fu imediat la căpătâiul său; îi puse o mână pe frunte.

- Este un moment greu de trecut, declară el pe un ton indulgent. Vorbesc în cunoştinţă de cauză. La început, nici eu nu eram atent la arşiţa soarelui.

îi pipăi obrazul înainte de a anunţa:

- S-ar spune că febra scade.

Mi-e chiar frig, se gândi tânăra femeie înfiorându-se, câteva clipe mai târziu. Acum tremura, îngheţată. Se lăsă docilă eliberată de compresele ude şi înfăşurată în pătură. Nu se putea împiedica să nu-i clănţăne dinţii. Instinctiv, se ghemui astfel încât să economisească puţina căldură care îi rămăsese.

Brusc, Julia simţi că pătura se ridică. Un corp cald şi plăcut de atins se presă lângă al său.

- Nu te împotrivi, îi şopti la ureche o voce melodioasă, în timp ce nişte braţe puternice o îmbrăţişau cu afecţiune. N-am decât o pătură şi-mi dau seama că nu este suficientă pentru a te încălzi.

Doar pânza de pe şoldurile lui Philip era între ei. Dar tânăra femeie nu era în stare să se preocupe de asta. Acceptă cu bucurie această terapie ciudată şi se lăsă cuprinsă de o toropeală plăcută care puse capăt spasmelor sale nervoase şi o adânci curând într-un somn care-i dădu putere. O sete îngrozitoare o trezi în două reprize. Philip îi oferi de fiecare dată un lichid lăptos şi foarte bun pentru

potolit setea.

- Ce este? întrebă tânăra femeie după ce golise un al doilea bol. Gustul îmi este cunoscut, dar nu reuşesc să-l identific.

- Lapte de cocos pe care l-am adunat eu însumi. N-am frigider, dar învelişul fibros îi păstrează admirabil răcoarea.

La aceste cuvinte, Julia adormi din nou.

O rază de soare matinal o trezi din visuri. Ridică pleoapele, apoi deschise ochii mari la spectacolul unei feţe întunecate care o observa zâmbind, foarte aproape de a sa.

- Eşti foarte frumoasă când dormi.

- Mulţumesc de compliment. Dar după ce tocmai am îndurat, mă îndoiesc. Nu sunt nici măcar machiată....

- Oh! Nu vorbesc de acest aspect artificial al persoanei dumitale. Ai un corp admirabil proporţionat şi tenul îţi este luminos.

Ciudată descriere, îşi spuse tânăra femeie. Dar, la urma urmei, de ce se mira că un portretist ca el se interesa de acest gen de detalii?

- Este prima dată când mi se aduc asemenea elogii.

Philip se ridică într-un cot, pentru a contempla mai amănunţit formele rotunde care ridicau cuvertura fină.

- Mă surprinzi.

îşi sublinie afirmaţia cu un zâmbet maliţios.

Acum că îl vedea mai de aproape, Julia putea să

observe schimbările ce se produseseră la el în aceşti doi ani de izolare intenţionată. Fire argintii îi presărau şuviţele de păr brune, dar gura păstra aceeaşi putere senzuală şi consideră prudent să-şi îndepărteze faţa. Ridurile de expresie care-i subliniau ochii de culoare închisă îi sporeau şi mai mult farmecul expresiv.

- Cine eşti? o întrebă pe nepusă masă. Pari să mă cunoşti, în timp ce eu nu ştiu măcar ce te aduce aici.

Tonul trăda subit o anumită iritare. Se îndepărtă uşor pentru a-i pândi mai bine reacţia şi mişcarea făcu cele două corpuri să se atingă. Atunci, ea îşi dădu seama că erau amândoi goi.

- Mă numesc Julia Stuart şi lucrez pentru galeria Cornell, răspunse tânăra femeie cu o voce gâtuită. Ne-am întâlnit acum doi ani, cu ocazia unei expoziţii.

- Ah da! îmi amintesc. Vernisajul acela a fost un adevărat calvar.

După toate aparenţele, nu aprecia deloc mondenităţile.

- Purtai o rochie albastru-mov, asortată cu ochii, continuă el.

Oare cum putea să-şi amintească acest amănunt?

- Sunt foarte sensibil la culori şi asta m-a frapat, declară pictorul, ca şi când îi ghicea reacţia. Păreai foarte distrusă şi rezervată. Totuşi, era un nu-ştiu-ce în privirea dumitale, care mă atrăgea; mersul mă intriga de asemenea. M-am întrebat care era adevărata dumitale

personalitate. Aveam intenţia să te aştept la sfârşitul cocteilului, pentru a-ţi vorbi, dar ai dispărut în mod misterios.

Tăcu şi-i cercetă faţa cu un zâmbet plin de seducţie.

Aşadar, îşi amintea de ea! Julia nu-şi putea ascunde plăcerea pe care i-o făcuse. Dar, în definitiv nimic nu dovedise că interesul său depăşise limitele simplei curiozităţi....

Mâna lui Philip i se aşeză pe umăr şi alunecă pe nesimţite spre curba pieptului. O senzaţie ciudată se produse brusc în punctul de contact al trupurilor lor şi se răspândi cu încântare în ea. Mângâierea degetelor pictorului şi impactul zâmbetului său aţâţă acea sursă de căldură şi o transformă treptat într-un foc incandescent.

Respiraţia i se acceleră şi simţi părul mătăsos de pe pieptul lui Philip atingându-i vârful sânilor. în acea clipă îi întâlni privirea şi avu impresia că este străbătută de un curent electric care o par- alizã.

- Si iată-te, murmură Philip, doi ani mai târziu şi tot la fel de misterioasă.

Lăsă încet faţa în jos şi tânăra femeie aşteptă cu un tremur de nerăbdare ca gurile lor să se întâlnească în sfârşit într-un sărut pasionat.

Philip prelungi îmbrăţişarea ca şi când nu se putea sătura de gustul dulce al buzelor ei. Le parcurse cu limba şi le îndepărtă cu tandreţe până când Julia răspunse

sărutărilor sale. Nu că ar fi ţinut să reziste, dar pasiunea pe care o simţea tot mai adânc în ea era aproape de nesuportat. Apoi simţi o imperioasă nevoie de a-i înapoia mângâierile şi răsuflările se unire cu pasiune.

Philip aruncă pătura cu un gest nerăbdător, ca şi când nu tolera ca dorinţa sa de a o contempla să fie împiedicată mai mult timp. Degetele sale străbătură trupul care i se oferea, făcându-l să se înfioare, arătându-i toate bucuriile pe care le ascundea.

- Te rog, Philip, te rog, gemu Julia grăbindu-se să potolească acea sete pe care ştiuse atât de bine s-o trezească în ea.

Dar el întârzia cu plăcere încheierea iminentă a acestor preludii amoroase. Apoi, cu delicateţe, în ciuda nerăbdării sale, cedă rugăminţii. Din tot sufletul, din tot trupul, Julia se lăsă cucerită şi se supuse ritmului impus de însoţitorul ei. Curând, mişcările li se accelerară şi, împreună, trăiră acea explozie de bucurie inegalabilă care-i lăsă epuizaţi şi pe deplin mulţumiţi.

Trecură minute lungi înainte ca tânăra femeie să-şi poată reveni.

După tumultul vertiginos de emoţii pe care tocmai îl simţise, se simţi cuprinsă de o linişte deplină, de o senzaţie de plenitudine necunoscută până atunci. Acest bărbat avea o stranie putere asupra ei! Si-şi dorea enorm să reia experienţa. Schiţă un zâmbet fericit şi se strânse lângă

acel corp lung întins alături. Simţi un braţ îmbrăţişând-o şi adormi profund.

O trezi o aromă de cafea. Impresia ciudată care o învăluia în întregime, mai întâi o intrigă, dar foarte repede amintirile îi reveniră în memorie....

Deschise ochii şi nu-şi putu stăpâni o tresărire descoperindu-l pe Philip care se agita în faţa unei maşini de gătit cu lemne, aparent inconştient de aroganta provocare pe care o reprezenta goliciunea sa sculpturală.

Oare spectacolul acelui corp perfect apărut din valuri o făcuse să leşine? Niciodată mai înainte nu răspunsese atât de spontan avansurilor unui bărbat. Prefera să pună lipsa sa de rezervă pe seama insolaţiei. Philip profitase în mod jignitor de situaţie!

Totuşi, spre marea sa surpriză, nu simţea nici cel mai mic sentiment de indignare. Sinceritatea o obliga să admită că nu făcuse nimic pentru a-l respinge, că îl încurajase chiar într-o manieră uimitoare, care o intriga şi o fascina totodată.

Oare ce se întâmplase cu acea femeie tânără, rafinată, a cărei viaţă perfect ordonată nu oferea niciodată surprize? Un duş îndelungat va veni cu siguranţă de hac ciudatei apatii care pusese stăpânire pe ea de la sosirea pe insulă. Se ridică în pat. Scârţâitul somierei atrase atenţia lui Philip.

- Ni sa vaniro, Julia.

Apoi îi traduse salutul melanezian.

- Bună ziua, ai dormit bine? Probabil mori de foame. Te invit să mănânci unul din ultimele mele ouă, pentru a sărbători această dimineaţă frumoasă.

- Dacă nu vezi niciun inconvenient, aş prefera să fac un duş, replică ea tăios.

Pictorul se întoarse şi imaginea trupului său gol tăie respiraţia tinerei femei. Uşurinţa cu care trăia, nu arătase decât în ce măsură se adaptase la viaţa sălbatică. Julia începu să se îndoiască serios de succesul misiunii sale. Nu avea de-a face cu un naufragiat nefericit pândind cu disperare apropierea unui salvator providenţial, ci cu un bărbat lucid care acceptase în deplină cunoştinţă de cauză constrângerile noului său mediu înconjurător.

- Să faci duş? Ce obicei ciudat! exclamă el râzând. Aici, apa dulce este o marfă rară, de care ne folosim cu măsură. Vă trebui să te obişnuieşti să suporţi senzaţia de sare de pe piele. Dar liniştește-te; deşi accentuează ridurile, sodiul are uimitoare proprietăţi antiseptice. Trebuie totuşi să mărturisesc, fără tragere de inimă, că nu ezit să mă năpustesc afară înarmat cu un săpun îndată ce cad trei picături de ploaie!

Nu voi fi scutită de nimic! se gândi Julia. Dar la ce bun să se alarmeze? Va fugi curând de aceste obiceiuri barbare.

- Atunci, voi aştepta să ajung la hotel. Poţi lua legătura

cu Nandi prin telefon sau radio, pentru a cere să vină să mă ia?

Philip o măsură cu o privire amuzată.

- Ce te face să crezi că am un telefon sau un emiţător? Judecă singură!

Făcu un gest circular pentru a lua de martor simplitatea instalării sale.

- Nu este nici măcar electricitate pe insulă. M-am asigurat de asta înainte să vin şi este lucrul care mi-a determinat alegerea. Dacă n-ai încheiat un aranjament special, mi-e teamă că vei fi blocată aici până la trecerea viitoarei ambarcaţiuni. Este una la aproximativ fiecare trei sau patru săptămâni. Dacă s-au abătut de la obiceiurile lor pentru tine, este probabil pentru că ai plătit un preţ bun.

Julia lăsă să-i scape un strigăt de consternare. Desigur, i se păruse puţin ridicat costul traversării, dar graba sa de a-l întâlni pe pictor era atât de mare, încât nu se îngrijorase peste măsură. Acum, nu suporta ideea de a avea de stat pe această insulă izolată două săptămâni întregi!

- Dar mi-am lăsat toate lucrurile la hotel! Am venit fără niciun bagaj. Dacă nu mă văd întorcându-mă, vor suspecta ceva şi vor anunţa poliţia.

- Le-ai spus că vii aici?

- Stiu că încercam să găsesc pe cineva să mă ducă, pentru că m-au sfătuit chiar ei asupra mijloacelor de

transport disponibile.

- în acest caz, este posibil să nu se neliniştească de absenţa ta. îşi vor spune că ai ajuns la liman şi-ţi vor pune lucrurile deoparte, pentru a le recupera la întoarcere. Sunt obişnuiţi cu purtarea originală a occidentalilor şi nu caută să-i contrarieze.

- Nu te cred.

în ciuda protestelor sale, tânăra femeie nu putea să nege temeiul supoziţiilor sale. Un sentiment de disperare nespusă îi strânse inima în timp ce devenea treptat conştientă de consecinţele situaţiei sale. Desigur, un teanc gros de cecuri de călătorie îi garniseau portofelul, dar la ce ar putea să-i servească într-un loc unde n-avea nimic de cumpărat? Nu fusese niciodată în viaţă atât de descumpănită.

- Si atunci, ce să fac? murmură ea, gata să plângă.

- Mai întâi, bea această băutură răcoritoare.

îi întinse un bol cu cafea fierbinte.

- Apoi îţi voi arăta cărarea care duce.... la sala de baie. După aceea, vom lua un mic dejun copios. După care cred că se impune un plonjon. în sfârşit, va fi timpul pentru mine să-mi iau penelurile. Cât despre tine...

Făcu un gest larg din mână.

- Ei bine! Ai o insulă întreagă de explorat.

Vorbea cu o voce fermă şi, măcar o dată, Julia acceptă să i se dicteze conduita, dezorientată că era aspectul cel

mai puţin insolit al evenimentelor.

Dar Philip se instalase la picioarele patului şi apropierea lui era extrem de tulburătoare. îşi aminti emoţia pe care o treziseră în ea muşchii supli ai acestui bărbat sub degetele sale, mângâierea pielii lui pe a sa. Simţurile îi sugerară imagini extrem de impudice şi atribui încă o dată asta stării sale de slăbiciune.

- Te rog, pot să am hainele mele? îi ceru pe un ton dur, pentru a lupta împotriva acelor evocări deplasate.

- Sper că n-ai intenţia să te împopoţonezi cu acel costum. Când ţi l-am scos, am crezut că simt căldura degajându-se. Probabil este sufocant. Nu, la tropice nu este nimic asemănător bumbacului.

- Si până atunci, ce se presupune că port? Această cuvertură?

Din nou faţa lui Philip se lumină de un zâmbet poznaş.

- Ce nevoie ai de haine? Goliciunea mea îţi pare indecentă?

Expresia feţei sale dădea ambiguitate întrebării, dar tânăra
femeie era ferm hotărâtă să reziste puterii sale de seducţie. Nu se va lăsa luată pe nepregătite!

- Aş prefera să porţi ceva!

Philip râse uşor şi se îndreptă spre un coş de răchită pentru a scoate de acolo un pătrat de bumbac pe care şi-l încinse pe talie. îi oferi ei alte două.

- Iată, pentru a-ţi menaja pudoarea, îi spuse întinzându-i bucata de material cu o solemnitate exagerată. Totuşi, nu-mi pierd speranţa să te câştig pentru bucuriile nudismului!

Această reflecţie avu darul s-o irite pe tânăra femeie. Nu-şi dorea ca între ei să se instaleze o familiaritate excesivă. Nu avea obişnuinţa relaţiilor amoroase şi o dezarmau puţin.

- Oricum, asta este tot ce am a-ţi oferi deocamdată. Să sperăm că Serina îţi va putea împrumuta o ţinută mai conformă cu dorinţele tale.

- Serina?

- Trebuie s-o fi văzut cu siguranţă. Nu există decât un loc locuit pe insulă şi acolo îşi debarcă ambarcaţiunile pasagerii. Nu te-a întâmpinat Papa Nia cu familia?

Julia îşi aminti de bătrân şi-şi dădu brusc seama că era singurul bărbat adult din grup.

- Să nu-mi spui că practică poligamia!

în ciuda stării sale de năuceală, remarcase vag că două dintre femei erau însărcinate.

Philip îi aruncă o privire surprinsă. Apoi izbucni într-un puternic hohot de râs.

- Papa Nia ar fi probabil flatat de confuzia ta. Dar, linişteşte-te, adăugă după ce redeveni serios, Serina îi este nepoată. Cât despre celelalte femei, rămân sub protecţia sa în timp ce soţii lor încearcă să câştige din ce să trăiască

pe alte insule. Doi dintre ei muncesc în Noua Zeelandă şi soţiile lor trebuie să se considere fericite dacă îi văd o dată pe an, aşteptând ziua atât de mult visată şi fără îndoială îndepărtată în care vor putea în sfârşit să li se alăture acolo unde s-a stabilit ei.

Nu trebui să spună mai mult. Julia îşi imagina viaţa acestor femei despărţite de durele legi economice şi suferinţa pe care o simţeau probabil acei bărbaţi trăind departe de cei dragi, în speranţa deseori înşelată de a le face să aibă acces la mirajul lumii moderne.

Apoi revăzu privirea plină de animozitate a tinerei fete care o interpelase şi înţelese că trebuia să fie vorba de Serina. Oare se petrecuse ceva între Philip şi ea? N-ar fi fost deloc de mirare; tânăra fată era încântătoare şi pictorul irezistibil. îşi promise să nu accepte nicio haină de la frumoasa melaneziană. Aşteptând să părăsească Yatiki se va bizui doar pe generozitatea lui Philip.

Julia se înfioră de oroare constatând precaritatea instalaţiei sanitare. Oare la ce noi încercări va mai trebui să se expună înainte de a scăpa de umilitorul său exil? Dar va şti să facă faţă cu demnitate situaţiei. Tăria sa de caracter fusese pusă deseori la grea încercare de artiştii capricioşi şi clienţii pretenţioşi. Dacă Philip se aştepta să suporte lamentări, va fi decepţionat.

Când Julia i se alătură, micul dejun era servit. Ea se aşează cu stoicism la masă şi declară că se va mulţumi cu o

cafea şi cu un suc de portocale.

- Nu fac decât două mese pe zi. Pictura mă absoarbe atât de mult, încât n-am timp să mă ocup de mâncare. Aşa că ar fi de preferat să mănânci acum, spuse Philip.

Tânăra femeie se resemnă să-l asculte şi constată cu surprindere că avea o foame de lup. Mâncă un mango cu partea cărnoasă tare şi savuroasă, apoi se delectă cu un ou fiert moale pe care îl aprecie cu atât mai mult cu cât îi cunoştea raritatea. Este adevărat că nu mâncase aproape nimic de două zile.

- Trebuie să înmoi pâinea, îi explică pictorul îmbinând gestul cu vorba. Se usucă foarte repede şi este singurul mod de a o face bună.

Acest obicei o făcu pe tânăra femeie să se strâmbe dezgustată şi Philip avu o expresie ironică.

- în principiu, Serina mi-o aduce de două ori pe săptămână, continuă el, rupând o bucată pe care i-o întinse. Ea se ocupă de aprovizionarea mea. Profită de asta pentru a face puţină curăţenie. Dar presupun că, văzându-te sosind, nu va îndrăzni să ne deranjeze.

Se lăsă pe spate şi-i adresă un zâmbet larg.

- S-ar spune că melanezienii au un al şaselea simţ. Imaginează-ţi că ar fi sosit de dimineaţă pe neaşteptate!

Julia puse iritată ceaşca pe masă. Oare cum putea râde de clipele de neuitat pe care le împărtăşiseră? Se simţi insultată şi

căută să se răzbune exclamând pe un ton dur:

- Te consider foarte impertinent!

Se ridică atât de brusc, încât îşi răsturnă scaunul. Apoi se întoarse, dar nu avu timp să se îndepărteze. Philip o prinsese deja de umăr, obligând-o să stea cu faţa la el.

- Nu te supăra, te rog. N-aveam intenţia să te jignesc. Mi-e teamă că doi ani de singurătate mi-au dat gata bunele maniere. Nu caut să mă scuz, dar n-aş vrea să se instaleze o neînţelegere. Să uităm aceste cuvinte nepotrivite şi să mergem să ne scăldăm, de acord?

Regretul îi era atât de sincer, încât Julia nu avu curajul să refuze invitaţia.

- De ce nu?

- Minunat! exclamă pictorul cu evidentă uşurare.

O luă de mână şi o duse spre plajă.

Baylor îi întâmpină dând vesel din coadă şi ţopăind în jurul lor ridicând nori mici de nisip, în timp ce se îndreptau spre ţărm. Se opriră pe marginea apei. Valul limpede venea să le atingă uşor picioarele.

- Te previn că ai pe tine singurele mele veşminte de schimb. Te sfătuiesc să le scoţi, altfel vor fi foarte neplăcute la purtat când vor fi îmbibate cu sare.

El îşi scosese deja bucata de material înnodată în jurul şoldurilor şi o aruncase nepăsător unde nu o puteau ajunge valurile.

Era oare cu adevărat necesar? se întrebă tânăra

femeie, în timp ce admira superbul corp bronzat care se aruncă într-un plonjon graţios în întâmpinarea oceanului.

Baylor îl imită cu un lătrat bucuros. Fără tragere de inimă, Julia se resemnă să-şi desfacă bucata de pânză protectoare şi simţi imediat muşcătura soarelui pe pielea delicată. Brusc, transparenţa răcoritoare a valurilor i se păru idilică şi se repezi în grabă în ele.

Oare ce se întâmplase cu tânăra femeie care n-ar fi catadicsit niciodată să se echipeze cu un costum de baie, atât de mult o dezgusta perspectiva apei sărate? Acum, ea care nici măcar nu ştia să înoate, se lăsa pradă cu plăcere mângâierii senzuale a apei pe trupul gol. Fiecare nou val părea să ia cu el puţin din rezerva care sporise în ea de-a lungul anilor. în toată fiinţa sa se trezea un ciudat sentiment de bine.

Tânăra femeie observa cu un ochi amuzat capul brun care străbătea laguna în lung şi-n lat. Se lăsă legănată de valuri, uşoară ca un fulg. Apoi Philip se îndreptă spre ea, precedat de fidelul Baylor, care se dovedea un ghid foarte sigur. Labradorul se scutură vesel şi stăpânul său îşi dădu pe spate şuviţele brune de păr, şiroind de apă.

- Acum ai face mai bine să te întorci, presupun că nu eşti avertizată împotriva pericolului soarelui!

- Plec! exclamă Julia.

Din mijirea ochilor lui, înţelese că distingea cu greu mica pată roz pe care o făcea faţa ei pe suprafaţa valurilor.

Aşa că se grăbi să ajungă la mal făcând cât mai mult zgomot posibil.

- N-am manifestat niciodată un gust special pentru băile de mare, dar recunosc că m-ai făcut să-i descopăr bucuriile. Păcat că nu ştiu să înot!

- Te voi învăţa, declară Philip luând-o cu afecţiune de umeri. Este foarte uşor. Cu atât mai mult cu cât apa sărată îţi permite să pluteşti cu uşurinţă.

- Aş fi încântată.

Dacă William ar fi fost acolo, nu şi-ar fi crezut urechilor, se gândi Julia. William! îşi spuse brusc că el aştepta cu siguranţă un telefon. Oare s-o fi mirat că rămăsese fără veşti atât de mult timp?

- Ce se întâmplă?

Philip simţise muşchii tinerei femei contractându-se în timp ce se gândise la William. Julia se miră de această sensibilitate accentuată care-i permitea artistului să-şi ascundă diminuarea vederii.

- Nimic, răspunse ea.

Dar pictorul nu se lăsă înşelat şi o strânse mai tare lângă el. Un val de căldură o copleşi pe Julia. Ochii lui Philip se întunecară în timp ce degetele lungi şi sensibile tocmai se aşezară pe sânul tinerei femei, pe care îl strânseră ca şi când voia să-i aprecieze rotunjimea.

Tânăra femeie îşi simţi pieptul contractându-se de plăcere.

- Philip, se auzi murmurând împotriva voinţei sale.

- Da, răspunse acesta, conştient de emoţia intensă pe care o trăda vocea tinerei femei.

O trase spre el.

- Da, Julia, îi şopti lângă gură, înainte s-o sărute.

Tânăra femeie fu imediat mistuită de dorinţă şi se lipi de el pentru a-l face martor la focul care o ardea. Dar în loc s-o calmeze, căldura lui Philip o înfierbântă şi mai mult.

Nisipul fin îi primi pe cei doi amanţi îmbrăţişaţi. Din nou, sărutările lui Philip o făcură să geamă de plăcere, în timp ce valurile veneau uşor să moară la picioarele lor.

Niciodată Julia nu se simţise atât de vie. Adierea călduţă a vântului pe pielea udă, îmbrăţişarea fierbinte a soarelui se alăturară risipei lui de mângâieri, pentru a o transporta într-un vârtej de fericire tot mai mare. Julia simţi nisipul afundându-se sub greutatea trupurilor lor unite.

Treptat, ajunseră la limitele extazului, legănaţi melodios de valuri. Atenţi fiecare la confortul celuilalt, se îmbrăţişară cu pasiune, apoi cunoscură împreună plăcerea, o plăcere nespusă şi nebună.

- Vino, îi şopti Philip când respiraţia i se domoli, permiţându-i să vorbească.

Se ridică şi o luă de mână, trăgând-o în apa care i se păru brusc rece ca gheaţa Juliei. Dar, foarte repede, îi aprecie efectul liniştitor. Philip începu să-i înlăture nisipul care i se lipise pe piele. Mâinile sale parcurgeau trupul

tinerei femei, care se înfioră cu voluptate. în acea clipă, îi luă faţa şi-i sărută tandru buzele. Apoi se întoarseră pe plajă. Julia adună veşmintele împrăştiate, înainte de a-l urma în bure.

- Eşti cu adevărat superbă, îi murmură Philip cu o voce răguşită, trăgând-o lângă el.

O sărută cu tandreţe şi o duse ca pe o copilă la patul care primi cele două corpuri cu un scârţâit uşor.

- Poate este cam târziu să mă neliniştesc, dar mi se pare că ieri seară erai bolnavă. Dacă te-ai odihni, acum?

Julia de-abia avu forţa să încuviinţeze. îşi afundă capul la umărul lui Philip şi adormi.

Capitolul 4

Julia se trezi şi se întinse îndelung. Spatele care o durea îi aminti brusc mângâierea aspră a patului de nisip care acceptase zbenguielile sale amoroase cu Philip. Deschise ochii mari şi constată că încăperea era goală.

Privi îndelung perna care păstra încă urma capului brun al însoţitorului său, deplângând absenţa sa cu o emoţie care o surprinse. Violenţa sentimentelor ei o intriga şi o uimea în acelaşi timp. Nimeni nu-i inspirase vreodată asemenea emoţii.

Tânăra femeie se ridică în pat pentru a-şi veni în fire. De la sosirea sa în insulele Fiji era supusă unei vrăji stranii, care-i tulbura toate facultăţile. Scutură capul ca pentru a nega evenimentele incredibile din aceste ultime douăzeci şi patru de ore şi a-şi regăsi luciditatea rece care o caracteriza de obicei. Oare cum îi putuse ceda acestui bărbat pe care-l cunoştea atât de puţin?

Julia începu să-şi regrete slăbiciunea şi încercă să se convingă că Philip era singurul răspunzător. Simplitatea decorului care o înconjura începu să-i displacă. îşi aminti cu exasperare de ţinuta pe care era obligată s-o poarte şi dezgustul său nu mai cunoscu limite. Starea de slăbiciune provocată mai întâi de răul de mare şi apoi de insolaţie nu justificau deloc delăsarea de care se făcuse vinovată. Acum era ferm hotărâtă să-şi revină. Nu va mai accepta ca izolarea forţată s-o coboare la rangul de sălbatică.

Julia plecă nerăbdătoare în căutarea hainelor sale şi le găsi atârnate pe o sfoară întinsă în spatele casei. Le îmbrăcă de parcă erau o armură care o va proteja de influenţa malefică a insulei.

îmbrăcată ca o femeie responsabilă, se declară în stare de a-l aduce pe pictor pe drumul cel drept al ambiţiei şi succesului. După ceea ce văzuse din munca sa, nu se îndoia de locul lui în acea societate care-l va aprecia la justa sa valoare, ca pe unul din artiştii cei mai talentaţi ai generaţiei sale.

Tânăra femeie îşi perie energic părul, până ce acesta îşi regăsi volumul şi deveni mătăsos. Apoi îşi completă transformarea aplicându-şi pe faţă cu pricepere un machiaj şi, mulţumită de rezultatul obţinut, înălţă bărbia cu un aer hotărât.

Julia era din nou în pielea personajului său. William îi încredinţase o misiune şi era ferm hotărâtă s-o ducă la bun sfârşit. Farmecul învăluitor al acestui decor exotic îi învinsese pe moment voinţa, dar va şti să uite clipele de rătăcire şi-şi va îndeplini obligaţiile. Dacă nu va reuşi să-l convingă pe Philip Holt să facă faţă cu demnitate datoriilor sale de cetăţean american, cel puţin îl va convinge să încredinţeze galeriei Cornell exclusivitatea lucrărilor sale!

Tânăra femeie se decise să plece fără să mai aştepte în căutarea pictorului. înconjură casa şi înfruntă mijind ochii razele oblice ale apusului de soare. Simţi imediat căldura

pătrunzând prin fibrele materialului şi, pentru o fracţiune de secundă, se întrebă dacă ideea de a recurge la această uniformă civilizată era înţeleaptă.

O mişcare pe plajă îi atrase atenţia. Philip stătea la umbra unui copac, dar şevaletul era aşezat în plin soare. Se dăduse puţin înapoi pentru a-şi observa mai bine lucrarea şi părea să contemple absorbit pânza.

Julia începu să meargă în vârful picioarelor, pentru a evita contactul cu nisipul fierbinte. Costumul ei se transformase deja în etuvă. Transpiraţia îi şiroia pe trup şi se simţea îngrozitor de rău.

Când i se alătură în sfârşit pictorului, indignarea sa ajunsese la culme. Oare ce păcat putuse face pentru a merita o asemenea pedeapsă?

Baylor, care moţăia la umbra unei tufe, se scutură de toropeală şi se îndreptă spre ea. îşi puse laba pe piciorul tinerei femei, care nu se preocupă să ştie dacă acest gest era un semn de bun venit, sau o atenţionare.

- Sterge-o! exclamă tânăra femeie bătând în retragere.

încercă să-şi cureţe de bine de rău pantalonii pătaţi şi de-abia reuşi să-şi stăpânească lacrimile. Singura sa îmbrăcăminte nu mai
era deloc prezentabilă.

- Ce se întâmplă? întrebă Philip, alertat de această agitaţie.

- Nimic. Monstrul tău este pur şi simplu pe cale să

încerce să mă devoreze.

Pictorul izbucni în râs.

- Baylor n-ar face rău niciunei muşte. îţi cere doar să nu mă deranjezi.

- Oh! iartă-mă. Nu ştiam că trebuie să stabilesc o întâlnire. Ar fi trebuit să mă anunţi înainte... înainte ca....

Toată tensiunea nervoasă acumulată de la plecarea din Los Angeles explodă brusc şi începu să hohotească asemenea unei copile.

- Julia! exclamă Philip.

Lăsă paleta şi penelurile pe o mică masă pliantă şi se îndreptă spre ea.

- Te-am lăsat acum câteva ore dormind liniştită şi te regăsesc plângând....

Julia era prea încurcată pentru a-i răspunde şi se lăsă pradă cu plăcere braţelor care o înlănţuiau, cuibărindu-se cu toate puterile lângă umărul lui Philip. Acesta îi mângâie blând spatele şi o plăcută senzaţie de bine o cuprinse treptat pe tânăra femeie.

Dar pictorul se îndepărtă brusc.

- Ce este în capul tău? exclamă el prinzându-i de mâneca vestei. De ce ţi-ai pus această ţinută? Nu-ţi ajunge o insolaţie? Ţii neapărat să repeţi experienţa?

Reacţia tinerei femei nu se lăsă aşteptată. Disconfortul hainelor dădeau dreptate ponegritorului său şi nu făcu decât să-i sporească mânia.

- Faptul că sunt prizonieră pe această insulă nu mă obligă să mă plimb într-o ţinută scandaloasă! Sunt sigură că această Serina, care are mici atenţii pentru tine, ar avea o rochie mai potrivită să-mi vândă, dar până atunci prefer să mă îmbrac ca o persoană civilizată!

Philip îi aruncă o privire ucigătoare.

- Uitasem cât de snoabă este lumea pe care am părăsit-o! Dar dacă manifeşti un asemenea dezgust pentru modul meu de viaţă, ce-ai venit să faci aici? Nu cred că ţi-am trimis invitaţie!

Făcu o pauză, dar din felul în care mijii ochii, Julia văzu că îşi răspunse singur la această întrebare.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu voi scăpa atât de uşor de Cornell. Din contră, darul meu de adio n-a făcut decât să-i aţâţe dorinţa. Aşa că a trimis o fermecătoare asistentă pentru a-mi sustrage restul pânzelor. îmi pare rău că te decepţionez, draga mea, întotdeauna am tratat cu Marshall, la San Francisco, şi nu intenţionez câtuşi de puţin să-mi schimb obiceiurile.

îşi apropie brusc faţa pentru a-i demonstra mai bine cât de mare îi era dispreţul.

- Păcat că ţi-ai risipit toate atuurile. N-ar fi trebuit să mă ţii în tensiune până când dorinţa mă măcina şi-ţi acceptam toate condiţiile? Ei bine, nu accept această monedă de schimb. Eşti adorabilă, dar nu consider că poţi fi comparată cu valoarea tablourilor mele. însăşi ideea unei asemenea

tranzacţii mă face să
tremur de umilinţă.

Julia rămase încremenită de atacul său. Apoi, treptat, cuvintele ajunseră la ţintă în mintea ei: "monedă de schimb, tranzacţie, valoare..." De furie, simţi un nod în gât, care îi interzicea orice replică.

Lansă mâna în direcţia feţei lui Philip, dar acesta îi reţinu la timp gestul. Ce era gata să facă? Nu simţise niciodată această nevoie de violenţă. Nu încercase niciodată atât de crunt sentimentul de nedreptate. Găsi într-o voinţă nesăbuită puterea de a rămâne nemişcată şi tăcută şi unghiile i se înfundară în palmele umede.

- Ce ai? Adevărul te răneşte?

Tânăra femeie tremura de o furie stăpânită.

- Dacă eram bărbat, m-aş fi bătut cu tine, reuşi ea să spună cu o voce vibrând de mânie.

Trebui să-şi muşte buza pentru a nu-şi trăda dezamăgirea. Philip ar fi fost foarte mulţumit s-o vadă plângând din nou. Nu va lăsa pe nimeni şi mai ales pe acest bărbat, să reducă la zero acea stăpânire de sine de care era atât de mândră.

Si totuşi, Julia simţea că o remarcă neplăcută în plus ar fi suficientă pentru a pierde orice măsură.

Tânăra femeie consideră mai prudent să bată în retragere. Nu se punea problema să-i dezvăluie sentimentele care o frământau şi instinctul de conservare

o sfătui să fugă.

Nisipul fin care îi fugea sub picioare îi făcea cursa dificilă. Extenuată de efort, trebui să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea. Profită de asta şi aruncă o privire peste umăr. Philip se înălţa în faţa mării, cu mâinile în şolduri şi cu un aer îndârjit. Apoi îşi scoase pânza din jurul şoldurilor, o aruncă în spate şi cu un gest furios se repezi în valuri.

Baylor îl observă intrigat, apoi ţopăi în urma sa.

Soarele îşi arunca razele peste şevalet, încălzind culorile scânteietoare. Chiar de la această distanţă, tânăra femeie fu frapată de mişcarea energică a compoziţiei. Toată mânia o părăsi. Curiozitatea profesională învinse şi o obligă să se întoarcă din drum pentru a admira mai de aproape lucrarea lui Philip. Pânza oferită lui William exprima o violenţă al cărei impact făcuse să-i explodeze ponderea. Dar aceasta, deşi neterminată, reflecta o bucurie debordantă.

Experienţa o învăţase pe Julia despre fragilitatea inspiraţiei artistice şi se temu brusc ca intervenţia sa să nu fi întrerupt procesul de creaţie al acestui tablou. Desigur, se confrunta cu un mediu ostil, dar asta nu-i permitea să pună în pericol crearea unei capodopere!

îşi trecu o mână peste faţa fierbinte şi plimbă în jurul ei o privire rătăcită. Evenimentele acestor două zile o epuizaseră complet. Trebuia neapărat să se odihnească. Deşi ideea de a se întoarce în locuinţa lui Philip îi producea

o mare teamă, trebuia să se supună evidenţei; nu avea altă soluţie.

Efectul soarelui se făcea deja simţit şi o durere chinuitoare îi făcea tâmplele să zvâcnească. Somiera din lemn i se păru brusc la fel de ispititoare ca toate saltelele de puf din lume. Pătrunse în bure, îşi scoase veşmintele care provocaseră altercaţia cu pictorul şi după ce înghiţi două aspirine, se prăbuşi pe pat.

în fond, Philip avea dreptate; cu siguranţă, unicul său taior nu era adaptat climei tropicale. Si apoi, oricum, era de preferat să-l menajeze pentru a-l putea purta în ziua întoarcerii la Nandi. Era deja într-o stare atât de jalnică! Oh! William, cum mi-ai putut face un asemenea lucru? se întrebă înainte de a se cufunda într-un somn fără visuri.

O trezi un plăcut miros de mâncare. întredeschise ochii şi constată că aproape se înnoptase. în acea penumbră, silueta lui Philip de-abia se detaşa, dar mişcările sale atraseră atenţia tinerei femei.

Cu o mână sigură, parcurgea etajera în căutarea ustensilelor, a cuţitelor de conserve şi a ingredientelor de tot felul. Lumina pâlpâitoare a maşinii de gătit îi lumina cu intermitenţă gesturile şi făcea scena şi mai ireală.

Julia îl contemplă fără să spună o vorbă şi se miră de acea sensibilitate tactilă care se substituia vederii slabe. Nimic nu părea să învingă voinţa acestui bărbat.

Tânăra femeie încercă un imens sentiment de mândrie,

pe care şi-l reproşă imediat. La urma urmei, ce era pictorul pentru ea? îndată ce va părăsi închisoarea insulară, legăturile lor se vor limita la negocierea pânzelor pe care le ceruse William...

Amintirea directorului său o făcu să se încrunte. Oare Philip nu văzuse exact interpretând intenţiile acestuia din urmă? De altfel, nu-l bănuise ea însăşi că încerca s-o folosească drept momeală? Acest gen de practică era curent în mediile artistice şi Philip o ştia. Atunci, de ce reacţionase atât de violent la acuzaţiile sale? N-o făcuse doar pentru că le bănuia întemeiate? Totuşi, Julia nu simţise niciodată o atracţie mai sinceră şi nu putea suporta ideea că el o interpretase ca pe o uneltire. Acest gând intolerabil o obligă să-şi apese mâna pe inimă pentru a-i domoli bătăile.

- Ei bine, te-ai trezit? Cina va fi gata într-o clipă.

Vocea lui Philip nu trăda nici cea mai mică animozitate. Cu siguranţă, hotărâse să se arate binevoitor în timpul celor două săptămâni în care vor trăi împreună. Dacă îi propunea pace, ea nu se va încăpăţâna să întreţină un climat de tensiune insuportabilă.

Tânăra femeie evitase mereu reacţiile personale, pentru că le găsea inutile şi primejdioase. Totuşi, într-o zi, acest bărbat îi dezvăluia exaltarea încântătoare a dragostei împărtăşite şi chinurile provocate de o ceartă violentă.

- Eu voi pune masa, reuşi Julia să spună cu o voce indiferentă.

în semn de bunăvoinţă, luă două pătrate de pânză pe care va trebui să le îmbrace în zilele următoare.

Aranjă masa şi cinară în tăcere. Ceea ce preparase Philip era ciudat, dar tinerei femei îi era prea foame pentru a face mofturi. în timp ce mânca, Julia observă cu tristeţe vesela rustică. Ce plăcute i se păreau supeurile din Los Angeles!

Lumina crepusculară care se filtra prin deschizăturile burei de-abia îi permitea să-şi vadă conţinutul farfuriei. Philip ar fi trebuit să aducă nişte lumânări, se gândi iritată. Dar îşi reveni imediat, constatând că pictorul se mişca şi se deplasa cu gesturi sigure. înţelese că lumina palidă a lumânărilor nu i-ar fi fost de niciun folos şi acceptă de bunăvoie această nouă încercare, ca pentru a-şi întipări mai bine în memorie universul de sunete şi forme în care trăia acum acest bărbat fascinant.

Julia nu-i putea distinge faţa, dar memoria sa păstra urma neştearsă a trăsăturilor pictorului. Totuşi, nu mai avea în faţa ochilor naufragiatul de bunăvoie cu părul lung şi barba ciufulită. Treptat, îi apărea imaginea lui Philip Holt monden şi îngrijit. Oare de ce păstra de la întrevederea lor o amintire atât de persistentă? Si nici el n-o uitase, pentru că îi putuse descrie rochia pe care o purta în acea zi! Această constatare îi produse o plăcută senzaţie de

căldură.

- Mă ocup eu de veselă, declară tânăra femeie, când îşi termină cina.

- De acord. Mă duc să-ţi aduc apă.

Julia schiţă o mină uşor dezamăgită. Bărbaţii erau toţi la fel, gata să încredinţeze femeilor sarcinile menajere. Dar, la război ca la război. Pentru că va trebui să-i fie oaspete, îi va mulţumi pentru ospitalitatea forţată scutindu-l de corvezile care-i împiedicau activitatea creatoare. Avea impresia că timpul era important pentru acest artist. Totuşi, nimic nu indica faptul că el însuşi simţea sentimentul de urgenţă. Atunci, de ce să-l uşureze de o povară cu care părea să se fi acomodat foarte bine? Tânăra femeie cunoscuse şi alţi bărbaţi, dar niciunul nu trezise în ea acest
straniu instinct de protecţie...

întoarcerea lui Philip o scoase din gândurile tulburătoare. Ducea un lighean plin cu apă scoasă din lagună, pe care îl turnă într-o cutie instalată pe un zid mic de piatră.

Oare astfel spăla vasele? Julia se înfioră, gândindu-se la murdăria ligheanului sărat. Inspiră profund înainte de a întreba:

- Unde ţii săpunul?

- Ce săpun? Apa de mare are remarcabile proprietăţi de detergent. Dacă vesela este prea unsuroasă, foloseşte

puţin nisip. Iată, îţi voi arăta.

Luă o farfurie în cutie şi începu s-o frece cu un pumn de nisip, o clăti în ligheanul cu apă curată, apoi o şterse cu o cârpă care atârna într-un cui.

- Simplu ca bună ziua, nu?

îi întinse cu mândrie opera sa şi, cu un gest demn de un spot publicitar, tânăra femeie o verifică.

- Este adevărat!

Hotărât lucru, viaţa în aer liber îi rezerva multe surprize şi multe descoperiri!

Luna nu răsărise încă, dar nenumăratele stele de pe cer răspândeau o lumină pală care-i permitea tinerei femei să-şi vadă de treabă fără prea mare greutate. Spre marea sa surpriză, Philip se întoarse şi se îndreptă spre mare. Ar fi putut să-mi ţină companie! se gândi ea trecând mâna peste farfuria pe care tocmai o spălase, pentru a se asigura că înţelesese bine lecţia.

După ce spălă vesela, Julia pătrunse în bure, se îndreptă pe pipăite spre pat şi se lovi cu picioarele de un scaun pe care nu avusese precauţia să-l aranjeze. Să trăieşti în întuneric pretindea atenţie în orice clipă!

Se aşeză pe marginea saltelei şi-şi trecu descurajată o mână prin păr. Trebuia să fie ora nouă. Dacă n-ar fi comis nebunia să se exileze în acest loc izolat, probabil acum ar fi luat o cină suculentă într-unul din cele mai cunoscute localuri din Los Angeles şi chelneri grăbiţi i-ar fi turnat

vinuri datate, într-o cupă de cristal. în locul acestor lucruri, se plictisea de moarte în întuneric, după ce înghiţise o tocană ciudată şi spălase vasele - ce oroare - în apă de mare.

O insectă îi atinse faţa, cu un bâzâit ameninţător. Era gata să strige. Oare cum îndrăznea Philip s-o abandoneze unor gângănii probabil veninoase? îşi muşcă buza şi ciuli urechile în speranţa de a-i percepe zgomotul paşilor.

Doar atunci îşi dădu seama de zgomotele care umpleau noaptea.

în urechea sa de orăşeancă, ciripitul melodios al păsărilor nocturne şi cântecul idilic al greierilor, răsunau ca tot atâtea zgomote ameninţătoare. O creangă trosni în depărtare şi Julia tresări speriată; un carnivor îngrozitor tupilat în întuneric se pregătea cu siguranţă să se arunce asupra ei pentru a o devora! Subit, o formă neagră se contură în dreptunghiul mai luminos al uşii. Paralizată de groază, tânăra femeie văzu forma îndreptându-se spre ea, gata să sară.

- Ei bine, câine, dormi înăuntru sau afară? murmură vocea
familiară a lui Philip.

Se ghemuise pentru a mângâia cu afecţiune animalul şi Julia interpretase greşit scena. Trase din nou aer în piept şi se lăsă să cadă pe pernă, uşurată.

Alertat de zgomotul somierei, Philip înălţă capul.

- Deja culcată? Mi-e teamă că serile sunt lipsite de distracţie, dar voi face tot posibilul să produc puţină animaţie.

Julia sări jos din pat. în ciuda întunericului, crezu că vede un zâmbet ironic conturându-se pe buzele pictorului. După toate aparenţele, armistiţiul se rupsese.

- Doar nu-ţi imaginezi că am intenţia să dorm alături de tine! exclamă pe un ton tăios.

- Pari să uiţi un amănunt: aici nu este decât un pat. Pentru că mă acuzi că mă comport ca un sălbatic, consideră-te fericită că nu te oblig să dormi pe pământ!

- Nu eşti decât un bădăran!

- încerc doar să mă arăt demn de reputaţia pe care mi-o atribui.

Plecă brusc din lumina palidă din uşă şi tânăra femeie îl pierdu din vedere. Zgomotele ameninţătoare ale faunei nocturne îi înlocuiră vocea.

- Philip?

în gura tinerei femei, acest nume răsună ca un strigăt de ajutor.

- Da.

Răspunsul răsună foarte aproape de ea.

- încetează să te învârteşti în întuneric.

Julia era în pragul unei crize de nervi.

- Nu există lumină aici? Nu mai suport să nu văd nimic.

O linişte apăsătoare urmă izbucnirii tinerei femei. Apoi

scârţâitul unui sertar îi permise să-l localizeze pe pictor în apropierea maşinii de gătit. Auzi frecarea unui chibrit şi o lumină pâlpâitoare străpunse întunericul. îl văzu aprinzând o lumânare pe care o aşeză într-un sfeşnic cu toartă din lemn.

- îmi pare rău. Am uitat să-ţi spun unde se află lumânările. Nu le folosesc niciodată şi uit deseori că ceilalţi pot avea nevoie de ele.

Julia îşi blestemă lipsa de tact.

- Si apoi, te previn că lumina atrage insectele.

- Atunci, este de preferat s-o stingi.

Răspunsul ţâşnise spontan din gura tinerei femei şi ea suflă imediat în flacără. Apoi inspiră profund înainte de a-l întreba cu o voce care se voia indiferentă.

- Ce parte a patului preferi?

Ar fi dorit să-şi afunde capul sub cuvertură pentru a fugi de această situaţie îngrozitor de stânjenitoare.

- îmi este egal.

De fapt, nu părea să se formalizeze de prezenţa sa şi ocupă o bună jumătate de saltea. Julia se făcu cât putu de mică, strângându-se pe marginea patului, la distanţă de apropierea sa tulburătoare. Dar, foarte repede, muşchii îi protestară împotriva poziţiei incomode. Odihna succesivă pe care şi-o acordase de-a
lungul zilei nu-i va permite să adoarmă.

Curând, respiraţia regulată a lui Philip o avertiză că

adormise. Se rostogoli pe spate, dar o senzaţie de căldură intensă o copleşi imediat. Din neatenţie, atinsese cu mâna şoldul celui care dormea şi contactul uşor o înştiinţa că-şi scosese bucata de pânză. O mulţime de imagini i se îngrămădiră în mintea înfierbântată şi curând, sufocându-se de nervozitate şi căldură, Julia îşi dori teribil un duş răcoritor. Această dorinţă deveni rapid o obsesie. Cu cât mai mult încerca să reacţioneze, cu atât dorinţa devenea mai imperioasă. Laguna putea să-i ofere această uşurare, dar numai gândul de a traversa plaja în întuneric îi provoca frisoane de groază.

Tenebrele încăperii se risipiră subit. Julia se întoarse cu faţa spre deschizătura uşii şi spectacolul care i se oferi îi tăie respiraţia. O enormă lună portocalie parcă ţâşnise din adâncurile oceanului, irizând valurile cu o puzderie de particule de bronz. Marea o aştepta...

Philip se mişcă şi tânăra femeie se întoarse imediat pentru a constata că nu-l făcuse să-şi schimbe poziţia. Dar mişcarea îndepărtase cuvertura. Julia nu se putu împiedica să-şi lase privirea să rătăcească peste trupul astfel expus. Urmări picioarele lungi şi frumoase, urcă până la pieptul acoperit de onduleuri brune. Admiră muşchii fini, ridicaţi de o respiraţie regulată. Apoi îi examină chipul. Umbrele pe care le proiectau pe trăsăturile sale părul des al bărbii şi părul îi ascundeau conturul. Brusc, îşi dori să se strângă lângă el, să se modeleze după formele puternice pentru a-i

demonstra revărsarea de tandreţe pe care o trezea în ea

Nu trebuia să cedeze acestei tentaţii.

Fără să se preocupe de pericolele care puteau s-o aştepte afară, sări din pat şi fugi cât o ţinură picioarele în direcţia mării. Nu-şi opri cursa decât când simţi încântătoarea mângâiere a valurilor mici pe picioarele goale.

Dar suprafaţa opacă a apei îi trezi toate temerile. Oare ce creaturi malefice se ascundeau în acea masă lichidă cu calm înşelător? Totuşi, avea atâta nevoie să-şi limpezească ideile, încât decise că niciun animal nu s-ar aventura atât de aproape de ţărm, cu riscul de a eşua pe nisip. Puţin liniştită de acest raţionament, îşi desfăcu cele două dreptunghiuri de pânză care îi serveau de îmbrăcăminte şi îngenunche în spuma ca zăpada cu care îşi stropi corpul în flăcări.

- Mă întrebam unde ai plecat!

Julia se îndreptă, reţinându-şi un strigăt de spaimă. Philip stătea în spatele ei, escortat de fidelul Baylor. Tânăra femeie închise ochii în faţa arogantei sale nudităţi.

- Era prea cald pentru a dormi, bâigui, dându-şi brusc seama că nu era mai îmbrăcată decât el.

Scormoni întunericul cu privirea în căutarea bucăţii sale de pânză.

- Atunci, de ce nu profiţi din plin?

- Pentru a fi devorată de un rechin? Mulţumesc mult.

- Am uitat să-ţi spun că această lagună este absolut sigură. O barieră de coral interzice accesul peştilor mari. Este de altfel motivul pentru care am ales acest amplasament. Acum că sunt aici, cred că te voi imita.

îşi croi drum prin valuri cu paşi mari, apoi se opri brusc.

- Dar este adevărat că nu ştii să înoţi. Vino! Cu Baylor şi cu mine ca escortă, nu rişti nimic!

îi întinse o mână pe care Julia o prinse imediat. Degetele sale lungi se îndoiseră şi şterseră ca prin farmec toate temerile tinerei femei. Cât timp stătea lângă el, niciun pericol n-o putea ameninţa....

Intrară în apă şi efectul ei binefăcător nu se lăsă aşteptat.

- Stai încă în picioare?

Pentru a se asigura, Philip întinse braţul spre umărul tinerei femei şi-i atinse fără să vrea un sân.

- Cu greu, răspunse ea, sperând ca vocea să nu-i trădeze emoţia profundă care pusese stăpânire pe ea.

Era oare luna plină care o tulbura astfel şi trezea în ea senzaţii atât de tulburătoare?

- Stii să faci pluta?

Julia îi mărturisi că nu era în stare. Atunci, el îi plasă palma sub ceafă şi-i ordonă blând să nu se împotrivească.

- Relaxează-te. Vei vedea că pluteşti singură. Nu, să nu-ţi fie teamă. îţi voi ţine capul afară din apă, adăugă simţind-o încordându-se.

Dar nu doar teama provoca tensiunea Juliei.

- Ai încredere în mine, îi şopti el la ureche.

Barba lui Philip gâdilă obrazul tinerei femei, a cărei nelinişte dispăru brusc la această atingere plăcută. Toate reticenţele se şterseră şi se încrezu pe deplin în el. Julia acţionase întotdeauna cu mare prudenţă, dar din motive misterioase, acum îşi renega vechile obiceiuri. Atunci, îl lăsă să-şi strecoare o mână sub talia sa şi se abandonă total mângâierii senzuale a valurilor pe pielea goală. Mişcările apei îi legănau trupul şi-l proiectau spre bustul lui Philip, pentru a-l îndepărta din nou.

- Foarte bine! Acum, mişcă-ţi braţele şi picioarele.

Julia îl ascultă şi se simţi subit descumpănită când el îşi retrase mâinile. Dar instinctul de supravieţuire o obligă să continue mişcarea. Philip îi rămase alături, pregătit să evite orice eventualitate, iar ea auzea labele lui Baylor lovind apa în cadenţă, la câţiva centimetri de capul său. Oare cum reuşise să-şi depăşească teama? Cu siguranţă, luna trebuia să fie responsabilă de asta, îşi spuse Julia ridicând ochii spre astrul a cărui lumină estompa acum strălucirea stelelor.

Dar deodată, un val o acoperi şi o scufundă. Un gust înţepător de apă sărată îi umplu gura şi nările, dar mâini puternice o ridicară din apă.

- îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi atrag atenţia în legătură cu valurile acestea perfide. Chiar şi eu m-am lăsat

de mai multe ori prins de ele!

O ţinea strâns îmbrăţişată şi o bătea uşor pe spate pentru a o ajuta să-şi domolească tusea.

Julia îşi îndepărtă de pe faţă şuviţele de păr din care se scurgea apa şi o orbeau, şi-i aruncă o privire plină de reproş. Se pregătea să replice dur, dar contactul trupului gol cu al său îi opri cuvintele în gât. încercă disperată să reaprind' mânia pentru a se apăra de tulburarea pe care i-o provoca această bruscă intimitate.

-Julia...

înainte ca ea să aibă timp să protesteze, buzele lui Philip puseră stăpânire cu pasiune pe ale sale. La ce bun să se zbată, să lupte, la ce bun să fugă de acea tulburare pe care o chema din tot sufletul său?

Capitolul 5

întâlnirea trupurilor şiroind de apă le produse o beţie nouă şi încântătoare. Apa se dovedi neputincioasă să stingă focul care-i mistuia în întregime.

- Vino, murmură Philip cu o voce răguşită, când buzele li se despărţiră în sfârşit.

O luă de mână şi o ajută să iasă din apă.

- Nu ne vom opri pe plajă. De fapt, frumoasă ispititoare, ne vom întoarce în acel pat pe care l-ai părăsit atât de grăbită.

îşi înăbuşi un râs uşor şi ea nu se putu stăpâni să-l imite. Niciodată nu se simţise atât de liberă. Carapacea grea de convenienţe care fusese puterea sa, tocmai se spărsese pentru a da naştere unei femei noi, minunat de vie.

Se opriră pe malul apei, atât de mare le era nerăbdarea de a se săruta încă o dată.

- Mică vrăjitoare, mică zână, mică sirenă, îi şopti pictorul
pentru a puncta fiecare sărut.

- Este atât de încântător să fiu lângă tine, murmură Julia.

îl duse râzând în interiorul burei. Se opriră, cu respiraţia tăiată, lângă pat.

Julia îi întinse buzele cu nerăbdare, dar spre marea sa surprindere, Philip o sărută tandru, delicat. Flacăra

mistuitoare pe care ştiuse s-o trezească mai înainte cu câteva clipe se transformase treptat într-un sentiment de infinită tandreţe, care-i inspiră Juliei o mare fericire.

Philip o făcu să se întindă şi luă loc alături de ea. Acea nerăbdare nesăbuită pe care o manifestase pe plajă părea că-l părăsise. Nişte degete uşoare ca fulgul parcurseră trupul înfiorat al Juliei. Nicio bucăţică de piele nu scăpă încântătoarei explorări amoroase. Tânăra femeie ar fi vrut ca plenitudinea pe care o simţea să fie împărtăşită. Niciodată un bărbat nu-i trezise cu asemenea intensitate comorile de senzualitate pe care le ascundea trupul său. Fiecare fibră nervoasă se încorda şi vibra, propagând în toată fiinţa sa valuri de plăcere din ce în ce mai greu de suportat.

- Eşti atât de frumoasă, atât de frumoasă.

îi cuprinse faţa ca pentru a-şi întipări mai bine fineţea trăsăturilor sale delicate.

Julia nu mai putea să aştepte. Prinse părul încă ud al pictorului, pentru a-l trage spre ea. Bărbatul nu se lăsă rugat şi buzele sale fierbinţi sărutară pieptul tinerei femei care se strânse lângă el, oferindu-se.

Atunci, Philip cedă rugăminţii sale şi tânăra femeie i se dărui. Se unduiră cu voluptate în ritmul unei plăceri din ce în ce mai intense şi atinseră extazul strigându-şi unul celuilalt bucuria.

Urmă o lungă tăcere, de-abia tulburată de bătăile

surde ale inimilor lor. Apoi, încet, ieşiră din dulcea toropeală în care îi cufundase senzualitatea domolită. Fără să spună o vorbă, Philip sărută tandru buzele Juliei şi se lăsă să alunece pe o parte. Apoi,
o trase spre el pe tânăra femeie al cărui trup se modelă după formele puternice. Adormiră astfel îmbrăţişaţi, legănaţi de sentimentul de tihnă şi de siguranţă conferit de această îmbrăţişare liniştită.

Un clinchet de veselă o trezi pe tânăra femeie. Imediat, o mulţime de amintiri minunate luară cu asalt mintea sa încă adormită.

Philip!

Julia întinse în mod reflex mâna spre însoţitorul său, dar găsi locul gol. Atunci, îşi dădu seama de zgomotul care o trezise din somn. Mânată de o dorinţă imperioasă de a se asigura că el era bine, se ridică brusc în capul oaselor.

Philip se agita în jurul maşinii de gătit. Luă o căldare cu apă dulce pusă pe o masă mică şi umplu cafetiera.

Tânăra femeie înţelese brusc că-şi dorea enorm să pătrundă misterul acestui bărbat fascinant care ştiuse să se adapteze admirabil la ciudatul său mediu înconjurător. Acceptase victorios provocarea pe care i-o lansase vederea slabă, care în plus este într-un mediu complet nou pentru el. Totuşi, va putea oare să depăşească la nesfârşit obstacolele care-i vor sta în drum?

Decise că răspunsul la această întrebare nu depindea

de el. întâmplarea îi adusese pe unul în prezenţa celuilalt dar, după perioada care le fusese atribuită, probabil nu-l va mai vedea. William se înşelase amarnic imaginându-şi că Philip s-ar putea lăsa influenţat de cineva. Din motive pe care tânăra femeie nu reuşea să şi le explice complet, pictorul alesese să se exileze pe o insulă. Cu ce drept ar încerca să-l întoarcă din paradisul pe care-l alesese?

Ridicându-se, soarele umplu de lumină interiorul burei. Philip nu considerase necesar să se îmbrace. îşi afişa nuditatea sculpturală cu o degajare tulburătoare. La urma urmei, de ce s-ar strădui ea să-i impună concepţiile sale de decenţă? Pictorul nu aşteptase venirea sa pentru a trăi astfel şi nu-i părea că se comportă nepotrivit.

Al şaselea simţ îl avertiză pe Philip că tânăra femeie îl observa.

- Cafeaua nu va fi gata înainte de cinci minute, spuse fără să se întoarcă.

- Perfect. Asta îmi va lăsa timp să-mi fac toaleta.

Aruncă pătura cu un gest hotărât şi plecă în căutarea bucăţii sale de pânză. Brusc, îşi aminti că o lăsase pe plajă în ajun. Va trebui să umble în costumul Evei! Pentru că Philip nu părea să se formalizeze peste măsură de asta, Julia se hotărî să facă haz de necaz şi străbătu încăperea cu toată nonşalanţa de care era capabilă.

- Sper că Serina va veni astăzi. Curând, nu vom mai avea pâine, remarcă Philip, muind una din ultimele bucăţi

în cafea.

Julia învăţase singură că muierea pâinii era o adevărată artă. Dacă nu erai atent, partea scufundată se îmbiba prea tare şi cădea brusc pe fundul bolului.

- La ce oră vine de obicei?

Privi cu îngrijorare cele două dreptunghiuri de pânză care se odihneau pe sfoară, în spatele casei. Le găsise umede şi pline de nisip şi le spălase în apa lagunei. Cel puţin să fie uscate când sosea tânăra fată! se gândi cu teamă.

Până atunci, îmbrăcă furoul pe care-l purtase pe sub taior, la sosirea sa. Dantela fină ajurată nu-i ascundea formele rotunde, dar îi dădea o oarecare atitudine în faţa lui Philip, care se decisese să-şi pună bucata de pânză cu scopul evident de a-i menaja pudoarea.

- în principiu, Serina mă vizitează la sfârşitul dimineţii, îndată ce pâinea iese din cuptor. Ea trece de aproximativ două ori pe săptămână şi profită de asta pentru a face puţină ordine.

Julia adună ceştile goale pentru a-şi ascunde contrarietatea. în definitiv, nu era în stare să se ocupe ea însăşi de casă? O surprinse reacţia sa şi se încruntă în faţa acestei reacţii exagerat de posesive. Dar, foarte repede, spiritul practic al tinerei femei ieşi la iveală şi oferi un pretext bun schimbării sale de dispoziţie; obişnuită cum era cu o activitate debordantă, se va acomoda greu cu o

viaţă prea leneşă!

Aruncă o privire spre încheietura mâinii şi oftă dezamăgită:

- Ce oră ar putea fi?

Ceasul său îşi alesese prost momentul pentru a se opri! îşi dăduse seama de asta seara trecută şi constatarea o descurajase. Programul său fusese cronometrat întotdeauna şi cu toate că n-avea nimic special de făcut pe insulă, reperul liniştitor al acelor mici aurite, i se părea indispensabil.

- Ce importanţă are? La Yatiki, timpul nu contează. Soarele răsare şi ne anunţă o nouă zi, apune şi ne oferă noaptea.

îşi sublinie cuvintele cu un zâmbet maliţios.

- Orele şi minutele sunt o invenţie omenească şi ea nu este de niciun folos aici. Noi trăim în ritmul naturii şi nevoilor organismului, care ne anunţă când este timpul să bem, să mâncăm sau să dormim.

Ieri încă, această profesiune de credinţă ar fi făcut-o să se înfioare de groază, dar acum simţea un sentiment de plenitudine care-i permise să accepte această filozofie cu un zâmbet indulgent.

în minte îi veniră o mulţime de amintiri tulburătoare în timp ce-l măsura cu privirea pe bărbatul care stătea în faţa sa. Privirea
i se opri asupra degetelor lungi, cu puteri vrăjite...

Pentru a alunga aceste imagini copleşitoare, tânăra femeie se ridică brusc şi debarasă în grabă masa. Apoi ieşi şi duse vesela murdară până la zidul de piatră care ţinea loc de chiuvetă. Acolo, se opri pentru a contempla plaja care cobora în pantă lină până la mare. în ajun, luna trasase o alee strălucitoare pe suprafaţa valurilor. Acum, laguna îşi pusese aceleaşi podoabe de fiecare zi. Soarele împroşca oceanul cu lumină şi îşi dorea enorm să facă o baie.

Brusc, prin frunzişul palmierilor se ridică o briză.

- Nu sunt nori ameninţători la orizont? întrebă Philip din uşă.

Scruta cerul mijind ochii şi tânăra femeie înţelese că se baza
pe ea pentru a-i da un răspuns la întrebare.

- Nu, după cât mă pricep eu. Este doar un capriciu al vântului.

Philip zâmbi larg.

- Atunci, să profităm şi să ne oferim o mică baie înainte să ataci vesela. N-aş fi surprins ca în această după-amiază să plouă şi mai am încă de lucru.

Julia ghici că făcea aluzie la tabloul neterminat şi hotărî să nu-i împiedice din nou inspiraţia refuzând această invitaţie cordială.

Pictorul îşi scoase bucata de pânză şi Julia îl imită. Apoi, tânăra femeie prinse mâna care i se întindea şi se

avântară în întâmpinarea valurilor.

- Astăzi, a doua lecţie, o anunţă Philip cu o voce de om învăţat, când fură în apă până la talie.

- Cu plăcere, profesore.

- Vom studia respiraţia.

După zece minute de exerciţiu, Julia afirmă că înţelesese principiul. Trecură, aşadar, la sincronizarea mişcărilor. Philip îşi strecură o mână sub abdomenul tinerei femei, care se străduia să mişte braţele şi picioarele cum îi explica el. Julia făcea progrese rapide, dar îşi pierdu subit concentrarea când simţi mâinile pictorului prinzându-i talia.

- Philip! exclamă ea ridicându-se în picioare.

Tânăra femeie fu luată pe sus de valuri şi se regăsi prizonieră lângă bustul bronzat.

Se cambră de plăcere sub această îmbrăţişare neaşteptată şi-i întinse instinctiv buzele. Dar, spre marea sa dezamăgire, sărutul dorit nu veni. Philip o respinse uşor, oftând profund.

- înapoi, mică sirenă! Mi-e teamă că nu mă voi putea mulţumi doar cu un sărut.

- Cine ţi-o cere?

Tânăra femeie simţise lângă trupul său dorinţa înflăcărată a pictorului şi nu înţelegea de ce se sustrăgea. Dar Philip trebuia să lucreze şi, demonstrând încă o dată tăria sa de caracter, o conduse afară din apă.

- Degeaba nu este cerul ameninţător, cred că va ploua. Si am de terminat o pânză.

Julia îi acceptă explicaţia fără tragere de inimă. Adună pânzele împrăştiate pe nisip şi o scutură pe cea a lui Philip înainte de a i-o întinde.

în timp ce-şi îmbrăcă şi ea combinezonul, trupul îi era uscat. Efectul sării pe piele n-o mai deranja. Descoperise şi aprecia calităţile sale purificatoare. Dar, dacă va ploua, nu va ezita să se repeadă afară înarmată cu un săpun şi spera că pictorul i se va alătura. Dar starea părului continua s-o preocupe. Probabil semăna cu o tufă de ierburi! se gândi strâmbându-se.

După ce spălă vasele, Julia se plimbă pe plajă, apoi se instală la umbra unui grup de palmieri şi-l observă pe Philip, care trasa urme intense pe pânză. Era prima dată când asista la elaborarea unui tablou. Până atunci, n-o interesase niciodată decât când era terminat.

Tânăra femeie se surprinse încercând să ghicească viitoarea culoare pe care o va folosi pictorul, dar inspiraţia lui o lua fără încetare pe nepregătite. Punea în evidenţă strălucirea unui roşu-carmin printr-o tuşă de roşu-aprins, sublinia un galben-auriu luminos printr-o dâră portocalie. Aşa că tânăra femeie se mulţumi să admire spectacolul pe care i-l oferea, deja foarte fericită că Philip reuşise să regăsească acea stare de spirit care o contrariase atât de inoportun.

Oare Philip era conştient de prezenţa sa? în orice caz, nu lăsa să se vadă nimic. în schimb, Baylor deschisese un ochi şi o întâmpinase cu bucurie înainte de a se întoarce la dulcea sa letargie. Tânăra femeie se simţi cuprinsă de o plăcută toropeală. îşi ţinea cu greu pleoapele deschise. Miresmele pădurii foarte apropiate se amestecau cu aerul iodat al mării pentru a veni să-i gâdile plăcut nările.

Baylor se îndreptă leneş spre ea şi se instală alături. Julia îl mângâie uşor după urechi. Nu simţise niciodată o atracţie specială pentru animale, dar contextul îi atribuia labradorului o personalitate care-l făcea aproape uman în ochii săi. Oare nu era un ajutor de neînlocuit pentru Philip? N-o asistase pe tânăra femeie la prima sa lecţie de natație?

Treptat, gândurile se transformară în imagini, imaginile în visuri, şi aţipi.

Se trezi brusc. Baylor se ridicase pe labe şi dădea din coadă cu privirea aţintită la intrarea burei. Julia se întoarse şi o văzu pe Serina care stătea în pragul casei. Chiar la această distanţă, putu constata că tânăra femeie era la fel de frumoasă ca în amintirea sa. Purta o fâşie de pânză legată peste sâni şi care cădea larg ajungând până la glezne. Amploarea neobişnuită a veşmântului accentua nobleţea înfăţişării sale.

Julia îi aruncă o privire lui Philip şi înţelese că acesta nu remarcase sosirea vizitatoarei. Aşa că se hotărî s-o

întâmpine ea pe tânăra femeie. Vederea melanezienei îi provocase un straniu sentiment de ostilitate de care nu reuşea să scape.

Făcu apel la legendarul său sânge-rece care o scosese din multe situaţii şi-i oferi o faţă zâmbitoare.

- Serina, presupun? Philip m-a prevenit că vei trece astăzi să ne aduci pâine.

Deodată, îşi dădu seama de modul în care şi-l atribuia pe Philip. Oare tânăra femeie remarcase? Dar Serina îi adresă un zâmbet atrăgător şi puse pâinea pe masă.

- N-am trecut ieri, pentru că mi-a fost teamă să nu vă deranjez.

Ochii mari, căprui, exprimau o sinceritate dezarmantă şi Juliei îi fu brusc ruşine că se arătase atât de posesivă. Se comportase ca o stăpână a casei certăreaţă cu o persoană cam dubioasă care procură mărfuri la domiciliu, se gândi ea precedând-o pe Serina în interiorul burei. Oare de ce simţea o asemenea animozitate faţă de această tânăra fată? îşi aminti de modul ciudat în care o întâmpinase Serina la sosirea sa pe insulă şi-şi muşcă buzele la evocarea frumoasei melaneziene în braţele lui Philip.

îşi reproşă imediat această gelozie deplasată. Cum putea un sentiment atât de primitiv să-i prindă pe picior greşit luciditatea sa rece? Ceea ce trăise Philip înainte de sosirea sa - sau ce va trăi după - n-o privea câtuşi de puţin. Julia considera relaţia lor drept întâlnirea a două persoane

libere şi responsabile, pe care întâmplarea le adusese împreună în împrejurări extrem de romantice.

- Trebuie să fac ordine ca de obicei?

Intonaţia uşor rugătoare care se observa în întrebarea Serenei o obligă pe Julia s-o privească.

Desigur! Cum nu înţelesese mai curând? îşi blestemă lipsa de perspicacitate. Oare nu-i destăinuise Philip dificultăţile materiale de care se loveau locuitorii din Yatiki?

- Bineînţeles! Credeai că o voi face eu?

Serina încuviinţă cu tristeţe din cap.

- La ultima sa vizită, soţul meu a spus că dacă voi reuşi să pun deoparte ce câştig aici, vom putea fi împreună înainte de naşterea bebeluşului.

Privirea Juliei se aţinti asupra pântecului tinerei femei. Iată cum se explica lăegimea veşmântului său. în general, melanezienii îşi purtau fâşiile de pânză foarte aproape de corp. Brusc fu cuprinsă de remuşcări faţă de bănuielile ridicole.

- Pe când fericitul eveniment?

Un zâmbet strălucitor lumină chipul Serinei.

- în cinci luni.

- Unde lucrează soţul tău?

Cu siguranţă, absenţa unei soţii atât de frumoase trebuia să-l facă să sufere cumplit.

- Pe şantierul unui hotel, la Tavenni.

Julia îşi aminti de harta insulelor Fiji pe care o consultase înainte de a pleca şi localiză atolul din larg de Vanna Levu. Distanţa care-i despărţea pe cei doi soţi le punea fără îndoială multe probleme.

- Dar eşti sigură că asta nu te va obosi? întrebă, având scrupule să lase să muncească astfel o femeie însărcinată.

- Oh nu! vă asigur, răspunse Serina zâmbind.

Evident, solicitudinea Juliei o amuza, ca şi când era de la sine înţeles că se putea achita de sarcina sa fără nicio oboseală.

Aranjă pâinea într-o cutie de metal destinată s-o protejeze de umezeală şi se îndreptă spre pat.

- Aerisesc salteaua de fiecare dată când vin, pentru a lupta împotriva mucegaiului. Facem la fel la noi acasă.

îi explică faptul că era făcută din muşchi uscat cu care era umplut un sac mare din pânză.

Julia se grăbi s-o ajute şi nu se putu împiedica să roşească în faţa cearşafurilor în dezordine. Dar, la urma urmei, nu exista decât un pat în încăpere şi Serina bănuia că-l împărţea cu Philip. De altfel, tânăra femeie părea să găsească acest lucru perfect normal.

în acest caz, de ce simţea o asemenea jenă? Probabil pentru că relaţia sa cu pictorul se desfăşura astfel încât se temea ca o necunoscută să nu judece pripit ceea ce pentru ea era o experienţă unică şi minunată.

- Ce altceva trebuie să faci? o întrebă pe Serina după

ce aceasta curăţă cele două maşini de gătit.

- Dacă vreţi, pot verifica să fie la locul lor cutiile de conserve. N-aş vrea ca Philip să găsească mazăre la desert!

Julia constată că pe etajera de păstrat alimente fuseseră făcute nişte crestături pentru a-i permite pictorului să se orienteze datorită pipăitului. Serina îi spuse codul.

- Vederea i-a mai slăbit de la venire?

Julia pusese întrebarea care-i ardea buzele pe un ton care se voia detaşat.

Tânăra femeie se încruntă, încercând să-şi amintească.

- La început, noi n-am bănuit nimic. Am observat doar că nu vedea bine la lumina lumânărilor. Dar acum....

- Nu le mai foloseşte, mormăi Julia apucând strâns sfeşnicul pe care-l folosise ea în ajun.

Mângâia distrată cu mâna basorelieful care orna obiectul şi curiozitatea sa artistică îi ordonă brusc să se intereseze de
decoraţiune.

- Este încântător. Este al unui artist local?

Sculptura meticuloasă nu fusese nici şlefuită, nici lăcuită, dar păsările pe care le reprezenta - probabil pelicani - atestau un talent incontestabil.

Serina îi aruncă o privire surprinsă.

- Philip este autorul. Nu ştiţi? De fiecare dată când Papa

Nia găseşte o bucată de lemn aruncată de mare, o pune la o parte. Philip adoră să sculpteze seara, sau în timpul sezonului ploilor, când nu poate picta.

Julia îşi stăpâni lacrimile de emoţie. Nimic nu părea să învingă inepuizabila creativitate a acestui artist. Descoperirea bolii trebuie să-i fi dat o lovitură dură dar, departe de a se resemna, venise să caute în această insulă minunată inspiraţia necesară pentru a zădărnici capriciile destinului. Modul în care ştiuse să-şi schimbe stilul de a picta demonstra înverşunarea şi voinţa de a duce această luptă. Cu ce drept intervenea ea în lupta lui, riscând să tulbure o linişte cu greu obţinută? Cât de neînsemnate trebuia să-i pară succesele mondene şi banii faţă de această provocare pe care şi-o lansase lui însuşi! Nu-l cunoştea de mult, dar ştia că nu-şi va părăsi izolarea înainte de a stabili el singur condiţiile întoarcerii la civilizaţie.

Vocea Serinei o întrerupse brusc din gânduri.

- Mă duc să iau apă. Vreţi să mă însoţiţi?

Serina luă o căldare şi cele două femei se îndreptară spre pădure. Tânăra melaneziană o luă pe o cărare îngustă care se afunda în insulă. Curând, dispăru printre copacii deşi, ca înghiţită de flora luxuriantă a acestei jungle ostile. Julia ezită o clipă apoi, făcându-şi curaj, porni pe urmele ghidului său. Si când te gândeşti că traversarea parcului întreţinut cu grijă spre care dădea apartamentul său din

Los Angeles trecea pentru ea drept o expediţie! Dar este adevărat că aceste ultime patruzeci şi opt de ore o învăţaseră foarte multe despre capacităţile sale de adaptare! Acceptă aşadar această lungă plimbare ca pe o încercare în plus.

Aerul cald şi umed era încărcat de un miros de humus ciudat de plăcut. Frunzişul greu al arborilor făcea paravan zgomotelor oceanului, fond sonor permanent care o legănase de la sosirea sa. Ritmul pădurii era diferit. Vântul ridica sacadat crengile cele mai înalte şi foşnea prin frunzişul des.

Serina o aştepta la cotitura cărării şi Julia nu-şi putu stăpâni un oftat de uşurare. Dacă raţiunea îi dicta că era în siguranţă, nu se putea apăra împotriva unui sentiment tainic de teamă de a înfrunta astfel necunoscutul.

Străbătură împreună cărarea o sută de metri şi ajunseră la o faleză abruptă care le bară drumul. Un firicel subţire de apă ieşea de pe coastele stâncoase şi cădea într-o cascadă fină până la un lac mare care se întindea la picioarele lor.

- Odinioară nu era decât o baltă plină cu noroi, dar Papa Nia i-a acoperit fundul cu pietre, pentru ca apa să rămână limpede.

Cu aceste cuvinte, tânăra femeie scufundă căldarea în apa clară.

- Voi putea face în sfârşit o baie! exclamă Julia.

Oare de ce pretinsese Philip că nu era posibil?

- Oh, nu! exclamă Serina. Acest izvor este prea preţios. Nu curge decât după ploaie. în timpul sezonului secetos, trebuie să traversezi insula pentru a găsi apă potabilă. Totuşi, continuă ea în faţa minei dezamăgite a Juliei, poţi să-ţi torni una sau două găleţi pe cap când lacul este plin.

în ciuda dezamăgirii sale, Julia îşi promise să urmeze sfaturile înţelepte ale Serinei şi să se mulţumească doar cu acest duş improvizat.

Când se întoarseră, nori groşi negri se adunaseră la orizont, adeverind predicţiile lui Philip.

Serina se grăbi să se întoarcă şi Julia se alătură pictorului. Pânza era aproape terminată şi tânăra femeie fu din nou frapată de expresia de mare bucurie pe care o degaja.

- Este foarte bună, murmură ea.

- Si totuşi?

Julia ştia că se adresa expertei în opere de artă.

Făcu o pauză pentru a analiza ce-i sugera tabloul.

- N-am văzut decât două exemplare din "noua perioadă" a ta şi sunt frapată de diferenţa dintre ele. Totuşi, ai folosit cu sensibilitate aceeaşi paletă de culori. Aceasta îmi evocă un sentiment intens de bucurie, o fericire de nedescris.

- Este exact ce am încercat să exprim, dar nu eram sigur că am reuşit.

Luă un aer amuzat pentru a o întreba.

- Si ce crezi despre pânza pe care mi-a sustras-o Cornell?

Julia se pregătea pentru întrebare.

- Aşteaptă-te să vezi debarcând o mulţime de admiratori în ziua în care William se va hotărî s-o expună!

Philip zâmbi mai larg.

- A produs deja efectul scontat. Eşti aici!

Oare ce înţelegea prin aceste cuvinte? Sugerase că apelul vibrant al tabloului o emoţionase personal?

- N-aş fi venit dacă directorul nu mi-ar fi forţat mâna.

De asta încercase să se convingă de la început. Totuşi, încruntarea sprâncenelor în mod sceptic cu care Philip primi această afirmaţie o obligă să revină asupra ei mai lucid.

Desigur, William insistase să accepte misiunea. Totuşi, bănuia că decizia ei ascultase de un motiv mai profund. Nu fusese nerăbdătoare să-l revadă pe acest bărbat? Fascinaţia stranie pe care o simţise la prima şi scurta lor întâlnire nu continua oare să se exercite asupra ei?

Trebuia să admită că da. Altfel cum să explice că i se dăruise atât de repede? Până acum, niciun bărbat nu reuşise s-o prindă fără platoşa de indiferenţă care-i proteja sensibilitatea. Bănuia existenţa în adâncul ei a unor elanuri pasionate şi se temea de efectul lor. Fără îndoială din acest motiv şi le înfrânase mereu. Dar un singur sărut al lui

Philip fusese suficient pentru a le scoate la iveală. Spera doar ca, departe de sursa sa de hrănire, această dezvoltare să se oprească rapid. întoarsă la Los Angeles, această clipă de rătăcire trecătoare va fi foarte repede ascunsă în grădina tainică a memoriei sale.

întoarse privirea de la expresia ironică a pictorului şi se grăbi să schimbe subiectul discuţiei.

- S-ar spune că ploaia pe care ai anunţat-o nu va întârzia....

Philip ciuli urechile şi Julia îl imită. Tânăra femeie îşi dădu
brusc seama de lipsa ciudată a oricărui zgomot. Păsărelele încetaseră să ciripească şi lăcustele tăcuseră ca prin farmec. Chiar şi frunzele palmierilor îşi întrerupseseră foşnetul neîncetat.

Această linişte ciudată deveni repede apăsătoare şi Julia se apropie de Philip, ca pentru a căuta protecţie lângă el. Un fior de îngrijorare o străbătu în timp ce observă surprinzătoarea transformare a oceanului: valurile de obicei albastru-turcoaz deveniseră de un gri-metalic şi, în depărtare, se putea zări spuma albă care împodobea crestele unor valuri mari, ameninţătoare.

- Am face mai bine să ne întoarcem, declară pictorul aranjându-şi în grabă culorile într-o lădiţă de desen. Se pregăteşte o furtună.

- Te voi ajuta.

Ridică pânza pentru ca Philip să poată strânge şevaletul.

- Mulţumesc. Dar fii atentă, nu este încă uscată.

Escortaţi de Baylor, se grăbiră spre bure.

Primele rafale de vânt îi surprinseră înainte de a ajunge în casă şi fu cât pe ce să smulgă pânza din mâinile tinerei femei.

Julia o aşeză cu atenţie pe masă şi se grăbi să aducă înăuntru salteaua pe care Serina o pusese sub verandă. în acest timp, Philip înconjură casa pentru a desface una câte una rogojinile care ţineau loc de obloane. Când astupă în sfârşit ultima deschizătură, era atât de întuneric încât tânăra femeie trebui să aprindă o lumânare.

Ca pentru a compensa calmul înşelător care precedase furtuna, frunzele mari de palmier pocneau în vânt cu violenţă sporită. Un fulger brăzdă cerul cu lumina sa albă. Apoi, aproape simultan, răsună vuietul asurzitor al tunetului, urmat de zgomotul caracteristic al picăturilor de ploaie pe acoperişul de paie.

Julia se apropie de pictor, după toate aparenţele imperturbabil. Tânăra femeie fusese întotdeauna protejată de furtuni de ziduri din beton şi oţel. Pereţii fragili din fibre împletite care o adăposteau acum îi păreau incapabili să reziste elementelor dezlănţuite ale naturii.

O rafală extrem de puternică păru să-i dea dreptate. Construcţia ameninţa să se disloce sub asaltul vântului. Cu

un strigăt de groază, Julia se repezi în braţele lui Philip, care o îmbrăţişară imediat.

- Nu-ţi fie teamă, acest gen de furtună nu durează niciodată.

Dar cuvintele liniştitoare ale pictorului nu reuşiră să domolească spaima tinerei femei. Tunetul bubui din nou şi-şi afundă capul în umărul său.

Teama nu era singura răspunzătoare de frisoanele care o scuturau. Schimbarea vremii provocase şi o scădere bruscă a temperaturii.

- Ti-e frig? îi şopti Philip la ureche.

îi frecă uşor spatele şi, pe nesimţite, mângâierea deveni mai tandră, mai senzuală, întârziind pe arcuirea şoldurilor, urcând încet până la ceafa delicată.

- Si care este locul în care te-aş putea încălzi cel mai bine? îi murmură cu o voce răguşită. îţi aminteşti?

Julia încuviinţă, incapabilă să-şi stăpânească flacăra dorinţei pe care o stârnea în ea. îi oferi buzele. Philip puse stăpânire pe ele îndelung, ca şi când voia să se sature de ele. în faţa unei astfel de pasiuni, tânăra femeie se simţi pierzându-şi puterile. Picioarele i se muiară şi trebui să se agaţe de el pentru a nu cădea. Se lipi de trupul fierbinte, cu formel suple, de muşchii solizi, ca şi când voia să se topească în el.

Indiferenţi de acum la capriciile vremii, se îndreptară spre pat, înlănţuiţi cu dragoste....

Capitolul 6

Când Julia se trezi, zgomotul asurzitor al furtunii se potolise în sfârşit. Lumina care se filtra în încăpere o înştiinţa că era încă ziuă.

Oftă mulţumită şi se cuibări lângă Philip, care dormea liniştit. Frânturi dintr-un vis care nu era vis îi obsedau mintea încă înceţoşată de somn; mângâierea fierbinte a mâinilor pricepute, contactul încântător cu un corp pe cât de preţios, pe atât de generos...

Philip se mişcă în somn pentru a îmbrăţişa mai bine formele netede ale tinerei femei. O mână urcă pe pipăite de-a lungul bustului său şi se închise peste rotunjimea delicată a unui sân. Această atingere o făcu pe Julia să se înfioare de plăcere.

Senzaţiile pe care i le dădea această apropiere caldă, aceste braţe care o înlănţuiau, respiraţia celui care dormea lângă obrazul său, o fascinau. Un zâmbet emoţionat i se contură pe
buze, în timp ce se mira de plăcuta toropeală care o cuprindea.

Prin săruturile tandre şi pasionate, prin îmbrăţişările care ştiau atât de bine să provoace dorinţă pentru a o domoli mai bine apoi, Philip o trezise la o nouă senzualitate.

Constatând că ea deschisese ochii, Baylor se ridică şi se întinse cu un lung căscat. Apoi reveni cu paşi mărunţi

până la pat pentru a-i da bună ziua, dând vesel din coadă. Julia îl bătu uşor pe cap, dar nu-şi putu stăpâni o tresărire când câinele îi răspunse la politeţe lingând-o pe braţ.

Philip, care asistase la scenă, izbucni în râs. Se întinse peste ea pentru a mângâia şi el animalul.

- Pielea ei are un gust bun, nu găseşti?

Si, pentru a susţine afirmaţia, imită câinele trecându-şi limba peste umărul tinerei femei.

- Ajunge! exclamă ea râzând.

Se eliberă din îmbrăţişarea pictorului.

- Stiu că sunt sărată, dar oricum....

Cu mâna fermă, Philip îi imobiliză faţa şi-i aruncă o privire care se voia ameninţătoare.

- Hm! Te voi devora.

Julia surprinse licărirea de maliţie care-i juca în ochi.

- Milă, maestre. Nu sunt decât o biată naufragiată fără apărare. îţi cer cu umilinţă adăpost şi protecţie.

- Nu puteai nimeri mai bine, draga mea copilă. Deoarece sunt căpcăunul zânelor....

Râse pe înfundate, diabolic, şi puse stăpânire cu lăcomie pe gura ei. Tânăra femeie nu-şi putu stăpâni un râs în hohote. Deloc descurajat, Philip îi acoperi gâtul cu sărutări.

- Scuteşte-mă cel puţin de supliciul mustăţii.

- Ce-i reproşezi?

- înţeapă, afirmă Julia, fără să se lase descumpănită de

mângâierile pictorului.

Observaţia tinerei femei îi opri elanul şi se ridică într-un cot, netezindu-şi cu mâna mustaţa încriminată.

- Totuşi, Serina mi-o tunde cu regularitate.

Julia începuse s-o aprecieze pe tânăra melaneziană, dar avu un gest de iritare auzindu-i numele rostit în asemenea circumstanţe. Brusc, îl dezechilibră cu o palmă pe pictor, care căzu răsturnându-se peste pat. Tânăra femeie profită pentru a se ridica şi a ajunge în mijlocul încăperii pentru a-şi îmbrăca repede combinezonul.

- Ei bine! Voi prelua ştafeta. Unde sunt foarfecele?

- Acum?

- De ce să amânăm pe mai târziu?

- Dar cu siguranţă, avem ceva mai bun de făcut.

- Epiderma mea fragilă nu este de aceeaşi părere.

- Foarte bine, mă supun. Dar atenţie, să nu mă masacrezi!

îşi întinse picioarele lungi şi se aşeză pe marginea patului,
exprimându-şi resemnarea printr-un oftat lung.

- Unde trebuie să se desfăşoare tunsoarea?

- Tunsoarea este cuvântul potrivit, spuse Julia evaluând cu un ochi critic masa de bucle brune care nu lăsau să i se vadă decât
ochii şi nasul.

Se întrebă subit ce-o apucase să vrea să se joace astfel

de-a frizerul. Era complet novice în materie şi rezultatul putea fi catastrofal. Dar se linişti spunându-şi că o tunsoare, chiar aproximativă, era oricum mai bună decât părul des care-i acoperea faţa.

- Propun ca operaţiunea să aibă loc afară, replică ea pe un ton ferm, pentru a-şi ascunde lipsa de siguranţă.

Philip îşi legă bucata de pânză cu un aer îmbufnat şi se lăsă dus până la zidul din piatră ca un băieţel dus cu forţa la frizer.

- Ei bine, unde sunt foarfecele?

- în sertar.

- Care sertar?

- Nu există decât unul, lângă maşina de gătit. Cel puţin nu te poţi înşela.

- Si pieptenele?

- Dar este un interogatoriu în regulă! Este multă vreme de când al meu şi-a pierdut toţi dinţii!

- Văzându-ţi claia de păr ciufulit, ar fi trebuit să bănuiesc. Mă voi mulţumi aşadar cu al meu.

Dispăru în bure şi se întoarse curând înarmată cu accesoriile necesare.

- Bine; acum, să stai liniştit în timp ce lucrez.

- Sper că voi avea măcar dreptul la o recompensă, după aceea.

îi aruncă o privire sugestivă.

- Fără familiaritate, te rog.

- Nu mai spun nimic, promit.

Dar nu promisese să stea nemişcat şi, în timp ce tânăra femeie se concentra asupra părului său, îşi plimba uşor degetele lungi peste picioarele ei.

- Văd că-ţi place să trăieşti periculos, spuse Julia făcând să clănţăne foarfecele.

încerca astfel să-şi ascundă tulburarea pe care i-o provoca acea mângâiere neaşteptată.

- Va veni timpul să mă răzbun, mormăi Philip încrucişându-şi cuminte mâinile pe genunchi.

- Cum? Ameninţări? Nu ştiu ce mă reţine să te reclam sindicatului bărbierilor!

Izbucniră în râs şi Julia trebui să aştepte să se liniştească amândoi pentru a-şi relua munca.

Era mult timp de când tânăra femeie nu se simţise într-o dispoziţie atât de veselă. Desigur, umorul lor nu era foarte intelectual, dar demonstra o complicitate care o încânta.

Imaginea pe care o păstrase despre Philip Holt întâlnit cu doi ani mai înainte îi servi ca model pentru a-şi duce sarcina la bun sfârşit. începu mai întâi cu barba şi mustaţa, apoi începu să egalizeze părul.

Expresia pictorului trecu de la îngrijorare la resemnare.

- Sper că eşti măcar talentată.

- Si eu, pentru că n-am avut încă vreodată ocazia să-mi exersez talentele.

- Dacă înţeleg bine, mă iei drept cobai. Fermecător! în sfârşit, tu vei suporta spectacolul zilnic al părului meu distrus. Mi-ar plăcea să fii roasă de remuşcări.

Fără să dea atenţie sarcasmului său, Julia continuă să taie cu mare atenţie şi, după un ultim retuş cu foarfecele, se dădu înapoi pentru a judeca efectul obţinut.

- Nu-i rău, afirmă pe un ton care se voia liniştitor. Desigur, sunt nişte găuri, dar cu timpul vor dispărea.

Philip verifică pipăind rezultatul muncii tinerei femei.

- Ei bine! Trebuie să spun că acum simt cea mai profundă simpatie pentru sărmanul Samson care s-a trezit într-o frumoasă dimineaţă tuns ca un ou.

- Oare tocmai cauţi un pretext de răzbunare?

- N-am nevoie de pretext.

înainte ca Julia să aibă timp să schiţeze vreun gest, era asupra ei şi o mobiliză sub trupul său. Soarele îi scălda într-o lumină strălucitoare şi Philip examină faţa tinerei femei cu mare emoţie. Apoi, figura i se lumină de un zâmbet seducător.

- Am putea face o mică experienţă de mare importanţă ştiinţifică; efectul tunderii părului asupra pasiunii sărutărilor! Nu cred că cineva a făcut cercetări în acest domeniu.

- Prostule! exclamă râzând tânăra femeie.

Dar râsul îi fu întrerupt, buzele lui Philip presându-le pe ale sale, cerând şi dând în acelaşi timp. Mâinile Juliei

atinseră şi mângâiară pe însoţitorul său, în timp ce cele ale pictorului apropiară trupul vibrând al tinerei femei.

- Ei bine, ce spui?

Tânăra femeie clipi din ochi, străduindu-se să înţeleagă la ce făcea aluzie. Apoi râse uşor, pe înfundate.

- Ei bine! Spun că experienţa cere investigaţii mai ample, pentru a dispune de toate datele necesare.

- Mă alătur întru totul analizei tale.

O ridică vesel în braţe şi o transportă până în interiorul burei. Acolo, o aşeză lângă pat.

- înţelegi ce-ţi spun? exclamă Julia, în timp ce Philip o dezbrăca. Ar trebui să te apleci de asemenea asupra unui subiect pasionant: efectul climatului tropical asupra căderii pe neaşteptate a veşmintelor. De când am sosit la Yatiki, nu reuşesc să-mi păstrez mica bucată de pânză pe mine mai mult de câteva minute!.

Pictorul făcu să alunece cămaşa de-a lungul corpului tinerei femei şi-i acoperi formele goale cu sărutări. Apoi îşi scoase bucata de pânză. Julia se înfioră în faţa imaginii superbe a acelui trup bronzat.

- Stiu că eşti un adept necondiţionat al naturismului....

Dar, fără s-o lase să continue, pictorul o răsturnă pe pat.

- Sunt un adept necondiţionat al Juliei Stuart.

Si, în seara aceea, îi dădu cea mai sinceră dovadă că un bărbat se poate dărui unei femei.

A doua zi, după un mic dejun foarte matinal, Philip îşi luă pânza şi penelurile şi se instală pe plajă. Copleşită de un intens sentiment de plenitudine, Julia îşi făcu de lucru în interiorul casei, fredonând. Aerisi salteaua conform sfaturilor Serinei, apoi spălă vasele acordându-şi totuşi o mică rezervă faţă de dispoziţiile tinerei melaneziene. Pentru că plouase mult în ajun, consideră rezonabil să folosească restul apei pentru clătirea farfuriilor.

Apoi luă căldarea şi se îndreptă spre pădurea înverzită. Dacă presupunerile sale se adevereau, lacul va fi plin şi-şi va putea oferi acel duş atât de mult aşteptat. Părul îi era neclăit de sarea care îl făcea de nepieptănat. Si va folosi apa rămasă de la izvor pentru a-şi clăti combinezonul.

în ajun, se mulţumise s-o urmeze pe Serina de-a lungul cărării şi nu dăduse atenţie decorului misterios care o înconjura. Dar, cu timpul, această atmosferă sălbatică îi devenea familiară şi o privi cu seninătate. Toate nuanţele de verde erau prezente în această vegetaţie bogată care etala în faţa ei dantele dense din frunze. Soarele se juca printre arbori, profitând de cea mai mică gaură pentru a-şi trimite razele în umbra umedă. Oare cum de nu fusese niciodată sensibilă la minunata paletă de culori pe care o oferea natura? De ce nu apreciase niciodată decât frumuseţea transpusă pe pânză?

Julia îşi muşcă buza, bănuind răspunsul la întrebare. Alesese un mod de viaţă care-i permitea să evolueze într-

un univers artistic artificial. Tot ce nu era conform cu criteriile sale de bun-gust era îndepărtat în mod nemilos, chiar dacă îi simţea tainic bogăţia profundă.

îi veniră în memorie imagini confuze din copilărie. Mama sa era obsedată de curăţenia casei şi-i făcea neîncetat recomandări să nu murdărească nimic. Copila sensibilă care era Julia fusese atât de marcată de această tensiune permanentă, încât nu mai îndrăznea să iasă de acasă de teamă să nu aducă urme din acea lume nebună şi haotică ce o înconjura. înţelesese foarte repede că cel mai bun mijloc de a obţine aprobarea mamei era să câştige
o aparenţă ireproşabilă. îşi amintea de panica ce punea stăpânire pe ea când, din neatenţie, îşi păta hainele de obicei imaculate. Oare de aceea nu se plimba niciodată prin parcuri şi refuza sistematic orice plecare la ţară pe care i-o propuneau prietenii?

Julia ajunse în sfârşit la cascadă şi hotărî să lase pentru mai târziu gândurile. Ploaia sporise debitul izvorului care stropea vesel pietrele şi se arunca în mare cu un clipocit muzical. Această constatare înlătură ezitările tinerei femei. Afundă imediat căldarea în apa limpede, dar era gata s-o scape când şi-o turnă pe cap. Obişnuită cu căldura oceanului, nu se aştepta la acel contact rece ca gheaţa care-i tăie respiraţia. Totuşi, după trecerea primului şoc, duşul se dovedi răcoritor cum îşi dorea.

La întoarcerea sa, Julia îşi întinse combinezonul ud pe sfoară şi-şi înfăşură bucata de pânză. Soarele îl va usca repede şi va putea să-l îmbrace în ziua următoare, pentru a spăla bucata de pânză. Alternând astfel ţinutele, va dispune cel puţin de haine curate.

Tânăra femeie traversă bure şi se opri în uşă pentru a constata că Philip era încă absorbit de munca sa. Privirea i se întoarse în interiorul casei şi se aţinti asupra colţului din încăpere unde rogojinile erau aşezate formând un fel de dulap. William spusese că văzuse un mare număr de pânze terminate; nu puteau fi decât acolo

Deocamdată, Philipp era încă ocupat. Nu risca să se întoarcă pe neaşteptate. Julia îşi înăbuşi scrupulele şi desprinse panoul care servea de uşă la debara. în definitiv, această curiozitate nu constituia însuşi obiectul misiunii sale? Trebuia să-l convingă pe pictor să încredinţeze galeriei Cornell exclusivitatea operelor sale. Aşa că trebuia să le examineze. Si apoi, umiditatea putea să deterioreze pigmenţii fragili şi trebuia să acţioneze înainte ca mucegaiul să producă o pierdere ireparabilă pentru artă.

Tânăra femeie descoperi vreo douăzeci de pânze. Le transportă afară şi le alinie de-a lungul burei pentru a le contempla în plin soare. Una părea s-o reprezinte pe Serina, alta pe Papa Nia. Dar aceste două tentative de portret evident nu-l mulţumiseră pe autorul lor, care le brăzdase în mod sălbatic cu vopsea neagră. Ce frustrare

trebuia să simtă Philip constatând că nu mai era în stare să diferenţieze nuanţele delicate care-i permiteau odinioară să creeze iluzia vieţii! Oare cum reuşise să treacă de această încercare teribilă?

Datorită evoluţiei acestor tablouri, Julia putu parcurge diferitele faze ale luptei pe care o dăduse împotriva destinului. Primele proclamau o mânie fără margini. Striuri violente brăzdau cu furie un fond întunecat. Tânăra femeie simţi ca pe ale sale frământările pe care le trădau acele nuanţe lugubre. Oare în ce moment înţelesese artistul că defularea în pictură constituia de fapt o adevărată formă de expresie?

Conştientizarea trebuie să fi fost brutală, deoarece stilul trecea fără tranziţie de la acel exces de culori neobişnuite aruncate în dezordine pe pânză la un stil rafinat care arăta apariţia unui nou talent. Desigur, nu lipsea mânia, dar un calm din ce în ce mai mare o înlocuia, reflectând liniştea pe care i-o dăduse exilatului spectacolul naturii înconjurătoare. Doreau să plonjezi în albastrul luminos care evoca atât de bine apele calme ale lagunei.

Oare cum ajunsese la plenitudinea artistică pe care o exprimau ultimele două pânze? Mai întâi cea pe care i-o oferise lui William unde se putea descifra lămurit un vibrant mesaj de speranţă. Julia nu-şi putu stăpâni un frison gândindu-se la reacţia pe care i-o provocase tabloul.

Si apoi, cea de acum, pe care o avusese în faţa ochilor

şi care-i amintea zborul pescăruşilor. Sufletul de artist părea că se desprinde de materie şi zbura asemenea unei păsări îndrăgostite de libertate.

Philip era înzestrat cu o minunată putere, pentru că reuşea să redea, datorită culorilor, ceea ce cea mai mare parte a oamenilor nu puteau să transpună nici în cuvinte.

Cât despre ultima sa realizare. Julia aruncă o privire în direcţia pictorului care aplica o tuşă de ocru pe un fond galben-auriu. începuse pânza după sosirea sa. Un sentiment intens de beţie o cuprinse pe tânăra femeie. Oare ce se afla la originea acestei inspiraţii radioase?

După ce aranjase la loc pânzele, Julia se rezemă cu coatele de masă şi se încruntă într-un efort de concentrare. Trebuia să-şi recapete controlul asupra emoţiilor, aşa plăcute cum erau. Avea
0 sarcină de îndeplinit care pretindea să-şi păstreze mintea limpede: să-l convingă pe Philip Holt să-i încredinţeze operele sale. Oare cum va proceda pentru a-i prezenta lucrurile?

îşi aminti de teribila acuzaţie a pictorului, a doua zi după sosirea sa. Oare încă o bănuia că voia să se folosească de farmecele sale ca de o monedă de schimb? îndepărtă imediat acest gând oribil: după ce se petrecuse între ei, probabil se convinsese de sinceritatea sa.

Dar nişte îndoieli neaşteptate înlăturară frumosul optimism al tinerei femei. Cu ce drept prevedea

sentimentele lui Philip? Poate îi atribuia încă acele intenţii vinovate şi profitase fără scrupule de divertismentul pe care-l oferise singurătăţii sale?

Rămase îndelung examinându-şi gândurile contradictorii care
1se îngrămădeau în minte. Se ridică brusc, ca şi când trebuia să fugă de senzaţiile ciudate care o copleşeau.

Julia ieşi din bure şi ezită asupra direcţiei în care s-o ia. Putea să urmeze cărarea care ducea în sat, sau s-o ia de-a lungul plajei unde se afla Philip. Cum nu dorea deloc să înfrunte privirile curioase ale sătenilor, optă pentru a doua soluţie.

Philip se instalase în faţa oceanului. Totuşi, tânăra femeie se hotărî să nu-şi asume niciun risc şi înaintă de-a lungul pădurii.

îşi reţinu respiraţia când îl văzu pe Baylor ridicând urechile. Dar câinele o recunoscu şi, după o scurtă mişcare din coadă, se întoarse la dulcea sa somnolenţă.

Nisipul înăbuşise zgomotul paşilor Juliei. Aceasta ajunse curând la un promontoriu stâncos care ascundea plaja şi pe cei doi ocupanţi ai săi. Peisajul pe care-l descoperi era foarte diferit de laguna calmă. Plaja stâncoasă se întindea în bandă îngustă între pădure şi ocean.

Julia se îndreptă spre un trunchi de copac noduros pe care o furtună îl aruncase pe mal. Se aşeză pe scoarţa lustruită de valuri şi contemplă marea. în depărtare, zări

spuma albă a valurilor care se spărgeau sub centura de recife. Dar vântul din larg mătura acea coastă şi antrena valuri mari care depăşeau victorioase bariera protectoare pentru a-şi încheia cursa pe plajă într-un vuiet ameninţător.

Deşi impresionant, spectacolul era îngrijorător. Tânăra femeie înţelese mai bine decât oricând de ce alesese Philip refugiul fascinant al lagunei cu ape turcoaz.

Va face ea pe ispita şi-l va alunga din acel eden pe care şi-l crease datorită curajului şi abnegaţiei? Dacă putea să ia cu ea pânzele lui Philip, William va şti cu siguranţă să-şi dovedească recunoştinţa. Tânăra femeie îi va oferi în acelaşi timp artistului o a doua şansă.

Dar ce se va întâmpla cu bărbatul? Julia oftă profund. Bănuia chinurile pe care trebuie să le îndure pictorul înainte de a trece peste fatalitatea care-l lovise. îşi găsise echilibrul în acest mic paradis. Dar ce se va întâmpla când secretul său va fi dat în vileag? Tânăra femeie închise ochii pentru a alunga imaginea cohortelor de curioşi desfăşurându-se pe insuliţa izolată. Va provoca oare în deplină cunoştinţă distrugerea acestei oaze de calm pe care şi-o construise el cu atâta greutate?

Dacă Philip ar fi căutat succesul, ar fi acceptat imediat propunerea generoasă a lui William în loc să-l îndepărteze dându-i o pânză drept consolare.

La amintirea acelei pânze, o cută brăzdă subit fruntea

tinerei femei. Oare de ce făcuse acel gest? Trebuia să bănuiască totuşi că, departe de a-l mulţumi, acest cadou sporea pofta unui ins ca William.

"A produs deja efectul scontat". Remarca lui Philip îi reveni în memorie. Totuşi, nu folosise tabloul pentru a o atrage pe tânăra femeie până la el? Un frison de plăcere îi străbătu trupul, dar îşi reveni imediat. Dacă s-ar fi grăbit atât de mult s-o revadă, pictorul ar fi făcut cu siguranţă în aşa fel încât s-o contacteze în timp ce era încă în Statele Unite, în loc să arunce aventuros acea sticlă în mare! Dar poate îl împiedicase prezenţa misterioasei femei din viaţa sa?

Julia se hotărî să lase toate aceste întrebări pentru mai târziu. Până atunci, îi rămâneau zece zile de petrecut cu acest bărbat fascinant. De ce să nu ţină seama de un asemenea noroc? Si pentru că nu rezista atracţiei pe care o exercita asupra ei, n-ar fi trebuit să profite de fiecare minut petrecut în compania sa?

La întoarcerea la Los Angeles, va avea timp să-şi pună întrebări, să evalueze, să analizeze. Dar acum, clipele erau numărate şi se hotărî să-i dea toată libertatea acelei noi femei derutante care văzuse lumina zilei în contact cu Philip şi pe care n-o bănuise niciodată că exista.

Capitolul 1

în pas uşor, tânăra femeie se alătură pictorului şi se lăsă să cadă pe nisip, alături de Baylor. Câinele se întinse şi-i oferi o parte să-l mângâie. Julia îi dădu prieteneşe o palmă. Hotărât lucru, propriile reacţii nu încetau s-o surprindă. Avusese întotdeauna oroare de animale şi se mira că simţea afecţiune pentru acest câine care, este adevărat, i-o înapoia.

Philip îi aruncă o privire peste umăr şi-i adresă un zâmbet de bun venit.

- Te simţi bine?

- Minunat; şi tu? Vei termina curând?

- îi lipseşte puţină vigoare, recunoscu pictorul înainte de a se adânci din nou în muncă.

încântătoarea complicitate care-i unea făcea orice vorbă inutilă. Aşezat pe picioarele lungi, răscolind nisipul cu degetele lor mari, Philip îşi desăvârşea opera cu tuşe de culori dispuse judicios. Ramurile de palmieri care se legănau în vânt făceau umbre schimbătoare pe trupul său înalt, bronzat, şi în părul presărat cu fire albe. Julia simţi subit o dorinţă irezistibilă de a i se arunca în braţe, să se bucure de contactul trupurilor lor. Oare îşi va lăsa la o parte penelurile pentru a o îmbrăţişa şi a o întinde pe plajă, cum mai făcuse?

Deodată, tânăra femeie avu impresia că fâşia de pânză care-i strângea pieptul o împiedica să respire. Hotărârile pe

care tocmai le luase păreau să-i fi înlăturat ultimele rezerve. Dar decise să aştepte seara pentru a şi-o dovedi.

După cum sperase, Julia fu recompensată pentru aşteptare şi îmbrăţişarea lor depăşi în intensitate tot ce cunoscuseră până atunci. Când i se oferi, Julia puse în darul său comorile de generozitate pe care le ascunsese întotdeauna cu grijă, de teamă că nu va primi nimic în schimb. îi oferi cu generozitate nesfârşită tandreţe, rând pe rând mamă şi copilă, soţie şi amantă.

Si Philip ştiu să-i arate toată recunoştinţa. Fură înghiţiţi împreună de un val de fericire care-i copleşi şi care-i lăsă respirând greu şi pe deplin mulţumiţi.

- Julia, eşti minunată, îi murmură Philip în timp ce ieşeau încet din abisurile de voluptate în care îi aruncaseră simţurile.

Pictorul primise mesajul său de dragoste şi această constatare se adăugă la plăcuta epuizare care o învălui pe tânăra femeie.

Serina sosi a doua zi dimineaţă, încărcată cu o pâine rotundă şi cu un coş cu ouă.

- Puicuţele tinere încep să ouă, o anunţă pe Julia întinzându-i cadoul.

Scoase de sub braţ o figurină din lemn, pe care o aşeză pe masă cu multe precauţii.

- Zilele trecute păreaţi interesată de sculpturile lui Philip, aşa că v-am adus una. Pe aceasta mi-a oferit-o

pentru aniversarea mea. I-a dat mai multe lui Papa Nia. Si apoi a realizat un bust al meu pe care i l-a făcut cadou soţului, ca să nu mă uite.

La aceste cuvinte, ochii frumoasei melaneziene se umplură de lacrimi.

- Nu este niciun pericol să se întâmple asta, afirmă Julia pentru a o linişti.

Nu-şi putea desprinde privirea de la statueta care-l reprezenta pe Baylor, cu capul uşor înclinat într-o parte, în atitudinea caracteristică pe care o adopta când încerca să ghicească intenţiile stăpânului.

Opera era uimitor de reală. Oare de câte ori mâinile pricepute ale artistului se plimbaseră peste fidelul său însoţitor înainte de a-i reproduce expresia cu o asemenea pricepere? Se înfioră la amintirea acelor mâini pe propriul trup. Vor păstra oare o amintire la fel de persistentă a formelor sale?

Tânăra femeie mângâie suprafaţa lustruită a lemnului, mirându-se de multiplele faţete ale talentului lui Philip.

- N-a realizat niciodată o sculptură mai mare?

- Din nefericire, "lemnul care pluteşte" se crapă deseori uscându-se. Papa Nia a tăiat un arbore pe care l-a făcut bucăţi mari, dar este încă prea verde pentru ca Philip să-l folosească.

înainte de a pleca, Serina privi combinezonul pe care Julia îl întinsese pe sfoară. Pipăi cu timiditate bordura de

dantelă.

- Veşmântul acesta costă foarte scump?

Julia se abţinu să-i mărturisească preţul exorbitant pe care-l plătise pentru această mică fantezie.

- Dacă vrei, îl schimb pe o rochie pe care sarcina ta nu-ţi permite s-o porţi deocamdată. N-aş vrea să folosesc prea mult timp toaletele lui Philip! mărturisi ea râzând.

Serina nu-şi credea urechilor.

- Este adevărat, chiar vreţi asta? Vă aduc una imediat!

Cu aceste cuvinte plecă în grabă, ca şi când se temea să nu se răzgândească.

Tânăra femeie reapăru la sfârşitul dimineţii şi-i oferi două rochii.

- Trebuie să aveţi una de schimb, afirmă ea pe un ton fără replică.

Fugi imediat, strângând la piept preţioasa captură.

Zilele trecură încet, într-o atmosferă de seninătate radioasă. Julia nu se mai mira de aspectul neobişnuit al situaţiei. Destinul îi oferise două săptămâni de suspendare a activităţii, departe de o lume agitată, care părea din ce în ce mai ireală. Aparţinea acum universului feeric al lagunei peste care domnea un stăpân fascinant. Seara, când se îmbrăţişau, reinventau dragostea.
împreună, explorară multiplele căi ale pasiunii cu patima disperării, ca şi când încercau să potolească în câteva zile setea unei vieţi întregi.

îşi făcuseră un program plăcut, legat de obligaţiile de lucru ale pictorului. După micul dejun, Philip îşi lua penelurile şi şevaletul şi se instala pe plajă, la umbra palmierilor. Julia se ocupa de treburile casnice, apoi se ducea la izvor pentru a umple căldarea. Profita de asta pentru a spăla hainele purtate în ajun. Când soarele ajungea la punctul culminant, tânăra femeie prepara ceaiul şi făcea o salată de fructe cu mango şi papaia, din grădina lui Papa Nia.

Iniţiativa îl surprinsese mai întâi pe Philip. Dar se obişnuise repede cu această pauză obişnuită care reprezenta pentru Julia un moment privilegiat al zilei. în mod paradoxal, până atunci nu simţise niciodată nevoia unei pauze. Viaţa trepidantă din Los Angeles nu-i lăsa timp să-şi pună întrebări, dar dulcea lenevealâ în care trăia acum îi permitea minţii să rătăcească liber. Si profita de aceste pauze pentru a-i prezenta ideile sale lui Philip.

îşi făceau confidenţe despre trecutul lor, vorbeau despre evenimente comice sau tragice care le marcaseră viaţa în acea lume îndepărtată pe care păreau s-o fi uitat.

Cu ocazia uneia din aceste discuţii, Philip îi povesti în ce împrejurări descoperise boala de care suferea.

- îmi dădeam seama că ceva nu era în ordine. Când pictam, mă înşelam asupra proporţiilor şi nu reuşeam să obţin culorile dorite. Dar a trebuit ca cel mai bun prieten şi critic titrat, Max

Cline, să mă întrebe care era scopul acestor inovaţii bizare, pentru a accepta că aveam probleme cu vederea.

îşi aţinti privirea în depărtare, pe linia orizontului, dar Julia înţelese din cutele bruşte de pe fruntea sa că-şi amintea acele clipe dureroase.

Se aşeză alături de el pe nisip, dorindu-şi enorm să-l atingă, să împartă durerea cu el, dar se abţinu, de teamă să nu ia solicitudinea ei drept milă.

în cele din urmă, Philip oftă îndelung şi-şi continuă povestea:

- Oftalmologul m-a trimis imediat la spital, pentru a fi supus unei serii de examene. Pare să fie atins nervul optic şi nu există niciun tratament pentru a bloca procesul. Medicii nu s-au putut pronunţa asupra evoluţiei sale, dar toţi au căzut de acord asupra rezultatului. Mărturisesc că am suferit un şoc dur. Cum poate să trăiască un pictor fără ochi? M-am refugiat într-o atitudine de martir şi i-am redat libertatea lui Maureen, tovarăşa mea. Nu s-a lăsat rugată. Presupun că era cu mine mai mult din ambiţie mondenă, decât din dragoste.

Scoase un râs forţat, care o făcu pe Julia să tresară.

- Apoi, vestea bolii mele s-a răspândit şi prietenii bine intenţionaţi m-au copleşit cu compasiunea. Aveam impresia că mă sufoc. Aşa că am decis să fug şi să găsesc un mijloc pentru a înfrunta ce-mi rezervă viitorul. Iată trista poveste a lui Philip Holt. Nu ştiu de ce ţi-am spus-o, dar îţi

mulţumesc că m-ai ascultat.

Tânăra femeie se ridică în genunchi şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului pictorului.

- Philip! Oh! dragul meu.

îi strânse capul la piept, în timp ce buzele schiţau cuvintele pe care gâtul refuza să le elibereze. în sfârşit, Philip se întoarse şi-i cuprinse talia şi rămaseră îndelung în această poziţie.

Lacrimi fierbinţi brăzdau faţa Juliei, dar aceasta nici măcar nu încerca să le şteargă. O preocupa doar suferinţa acestui bărbat pentru care simţea o atât de mare tandreţe.

Depuse o ploaie de sărutări pe fruntea, tâmplele şi obrajii săi. Philip ridică spre ea o privire ciudat de strălucitoare. Julia crezu chiar că vede o strălucire umedă apărând în colţul pleoapelor. îl sărută acolo cu înflăcărare, ca pentru a şterge în acelaşi timp cu lacrimile, tristeţea pe care o exprimau.

Philip o strânse mai tare şi-şi afundă faţa la umărul Juliei. Când înălţă capul, o privi îndelung înainte de a declara:

- Este prima dată când nu mă împotrivesc sorţii.

- Sper că acum eşti mai bine.

Pictorul trasă cu vârful degetului conturul feţei sale, parcurse arcul graţios al sprâncenelor şi linia fină a nasului, apoi desenă curba senzuală a buzelor care se întredeschiseră sub presiunea arătătorului.

Oare în ce clipă mângâierea devenise mai tandră, mai insistentă? Julia n-ar fi ştiut să spună. Dar înţelese din lumina ciudată din ochii lui Philip că nu mai era timp de înduioşare. Un val de căldură îi cuprinse tot trupul.

Fără să-şi ia privirea de la ea, pictorul îi luă cu delicateţe mâna pe care o duse la buze, sărutându-i una câte una falangele, într-un curios ritual erotic. Focul care mocnea în ei izbucni brusc şi se aflară întinşi pe nisip.

-Julia!

Buzele lui Philip puseră stăpânire cu pasiune pe sânii ei. N-aveau nevoie de niciun preambul. Dorinţele lor la unison se acordară perfect. Durata scurtă a îmbrăţişării nu fu egalată decât de intensitatea sa. O explozie de fericire îi transportă subit într-un vârtej de plăcere.

Un sentiment inexprimabil de linişte interioară succedă acestei surescitări senzuale. Tânăra femeie rămase mult timp întinsă cu faţa la cer, cu ochii închişi pentru a se proteja de lumina strălucitoare care se filtra cu intermitenţe prin frunzişul palmierilor. Philip era întins peste trupul său, cu faţa cuibărită între sâni. Respiraţia regulată îi spuse tinerei femei că el găsise în acel act de dragoste o domolire provizorie a frământărilor sale.

îl iubea. Această constatare i se impuse cu o forţă împotriva căreia nu putea să lupte. Fără să-şi dea seama, atracţia pe care o simţea pentru acest bărbat se transformase treptat într-un sentiment extrem de profund.

La ce bun să nege evidenţa pe care inima sa o acceptase de mult, dar de care raţiunea se apăra cu îndârjire? Lăsă descoperirea să răspândească în ea un imens sentiment de bucurie....

Până la douăzeci şi nouă de ani, refuzase să creadă în acea dragoste sublimă despre care vorbeau cărţile şi care nu era pentru ea decât o transpunere poetică a unei realităţi mai puţin pasionante. Avânturile controlate cu grijă pe care le cunoscuse
nu justificau acele elanuri lirice.

Cum ar fi putut bănui atunci că se putea răspunde mângâierilor unui bărbat cu un asemenea abandon, că se putea ajunge la cer într-o asemenea dereglare totală a simţurilor?

Respiraţia i se acceleră la aceste evocări senzuale. Totuşi, afinităţile lor mergeau dincolo de înţelegerea trupurilor. Armonia corpurilor o reflecta pe cea a sufletelor. Amândoi erau pasionaţi de lumea artelor, cunoşteau aceleaşi persoane şi divergenţele de păreri, în loc să-i opună, le alimentau conversaţii care aduceau noi cunoştinţe.

Da, cu siguranţă, întoarcerea lor în Statele Unite se anunţa sub auspicii excelente, îşi spuse cu entuziasm tânăra femeie. Subit, nişte îndoieli oribile o readuseră la ordine. Desigur, Philip se dovedise un amant minunat, dar nu-i spusese niciodată că o iubeşte. Dacă arăta un interes

evident pentru trupul şi mintea ei, nimic nu arăta că-l preocupa o căsătorie cu ea.

Si apoi, nu manifesta nicio intenţie de a părăsi insula. Atunci, care era soluţia? Această dragoste complet nouă era oare destul de puternică pentru a-i permite Juliei să împartă exilul cu el? Dacă ducea abnegaţia până la a accepta acest sacrificiu, nu va sfârşi într-o zi prin a fi neînduplecată cu el?

Răspunsul se impunea dureros; dacă Philip nu va accepta s-o urmeze, va trebui să plece înainte ca această dragoste minunată să fie întunecată de nostalgia muncii şi a plăcerilor la care trebuia să renunţe. Până atunci, îi mai rămânea o săptămână pentru a face o provizie de amintiri care o vor ajuta să suporte dura întoarcere la realitate. Julia nu pierduse niciodată în jocurile dragostei; totuşi, bănuia vag chinurile groaznice care însoţeau aceste eşecuri.

Dar indiferent de consecinţele viitoare, nu va regreta niciodată că acceptase ameţitoarea provocare pe care i-o aruncase destinul.

Philip se mişcă şi tânăra femeie îi simţi genele lungi atingându-i pieptul în timp ce clipea din ochi pentru a încerca să se trezească.

- Ce pernă adorabilă, murmură el.

îi sărută tandru sânii înainte de a se ridica.

Julia îi observa cu atenţie faţa şi constată cu plăcere că

nu mai trăda nici cea mai mică agitaţie.

Philip îi întinse mâna.

- Vino! Cred că o baie bună se impune pentru a ne debarasa de tot acest nisip.

Acum, încep amintirile.... îşi spuse tânăra femeie acceptându-i invitaţia.

Se repeziră râzând în valurile albastre ca doi copii nepăsători şi Baylor îşi îmbină lătrăturile vesele cu hohotele lor de râs.

Capitolul 8

Când o văzu apărând la cotitura cărării cu două pânze mari în echilibru instabil pe cap, Julia se grăbi în întâmpinarea Serinei. O ajută să se îndrepte cu povara spre bure.

- Papa Nia a găsit o scândură mare aruncată de mare. A tăiat-o în baghete pentru confecţionarea ramelor.

- Este perfect. Sper doar că Philip nu va rămâne fără vopsele înainte de viitoarea aprovizionare!

Spunând aceste cuvinte, tânăra femeie nu putu să-şi stăpânească un fior. Sosirea vaporului nu anunţa în egală măsură şi sfârşitul sejurului său?

- Nu l-am văzut niciodată pictând atât de mult, declară Serina contemplând seria de tablouri încă proaspete care se aliniau de-a lungul peretelui.

La această reflecţie, Julia se încruntă. De la recentele confidenţe, o adevărată frenezie de lucru pusese stăpânire pe pictor. Profita de cea mai mică rază de soare pentru a se apuca de lucru cu o ardoare sporită. îşi petrecea toate zilele pe plajă, compunând pe fiecare pânză o nouă simfonie de culori în acorduri grandioase.

Oare această febră creatoare se datora minunatelor clipe pe care le trăiseră împreună? Sau iminenţa deznodământului fatal intensificase creativitatea artistului avid să transforme mulţimea de emoţii de care îi deborda sufletul înainte să fie prea târziu? Julia se hotărî să lase

întrebarea în suspensie şi o conduse pe Serina în apropierea pădurii. Ziua se anunţa posomorâtă. Un văl de ceaţă întuneca orizontul şi tânăra femeie se întrebă dacă va ploua. Dar până atunci, nimic n-o împiedica să facă o baie.

îşi desfăcu fâşia de pânză şi-şi admiră o clipă bronzul auriu înainte să se lanseze în întâmpinarea valurilor. Trecu veselă peste ele, până când rezistenţa apei îi întrerupse fuga. Atunci se dezechilibră şi căzu cu capul înainte în efervescenţa de spumă. Se lăsa legănată de valuri, apoi ieşea din ele suflând cu zgomot aerul pe care plămânii nu-l mai puteau reţine.

Era oare aceeaşi Julia care, cu zece zile mai înainte, nu îndrăznea să se aventureze la mai mult de câţiva centimetri de mal şi care nu s-ar fi plimbat goală pentru tot aurul din lume?

întâlnirea cu Philip o transformase complet. Datorită lui, acum era mândră de corpul său, extrem de conştientă de feminitatea sa. Tandreţea pictorului îi deschisese lumea minunatelor miracole ale dragostei.

îşi îndreptă privirea spre el. Stătea în picioare în faţa şevaletului şi tânăra femeie simţi subit irezistibila dorinţă de a-i mărturisi pasiunea. Desigur, îi dovedise în mii de moduri tăria sentimentelor, dar nu i se destăinuise niciodată de teamă să nu se lovească de indiferenţa lui.

Oare un bărbat putea da dovadă de atâta pasiune

amoroasă fără să simtă dragoste? Nu ştia. în cele mai intime clipe, schimbaseră deseori cuvinte înflăcărate, dar el nu-i spusese niciodată "te iubesc". Si Julia nu îndrăznise s-o ia înainte. Totuşi, îşi promise să rostească aceste cuvinte fatidice în ziua plecării sale. Atunci, Philip va fi liber să reacţioneze după voia sa.

Tânăra femeie se îndreptă spre el şi-l văzu că se încruntă observând cerul. Apoi îşi aranjă pânza şi penelurile. Totuşi, luminozitatea era încă suficientă. Oare vederea îi scăzuse în asemenea măsură încât un uşor văl de ceaţă îl împiedica să picteze? Nu exista altă explicaţie. Această descoperire o lovi ca un cuţit direct în inimă.

Tânăra femeie se îmbrăcă în grabă şi-l ajută să transporte materialul până în casă.

- S-ar spune că va ploua, afirmă ea pe un ton care se dorea vesel.

Philip nu răspunse, dar ridurile care se conturară la colţurile gurii arătau că nu se lăsase înşelat de veselia ei şi, când plecă să se plimbe de-a lungul plajei, n-o invită să i se alăture. Baylor îl însoţi, dar câinele nu manifesta entuziasmul care îi era obişnuit, ca şi când respecta tristeţea stăpânului. Dispărură în spatele promontoriului stâncos care mărginea laguna. Silueta pictorului rămase mult timp întipărită în ochii tinerei femei.

Cerul îşi ţinu promisiunea şi, câteva ore mai târziu, nori grei se rupseră deasupra insulei, spre marea disperare a

Juliei, care se întreba ce se întâmplase cu însoţitorul său şi-l aştepta cu îngrijorare. Când furtuna ajunse la culme, teama i se înzeci. Oare ce făcea Philip? I se întâmplase ceva? Poate alunecase pe o stâncă udă? Sau - şi la acest gând se înfioră de groază - hotărâse să înoate până ce oboseala îi va înlătura neliniştile şi se lăsase surprins de vremea proastă?

Chiar în clipa în care tânăra femeie era gata să plece în căutarea sa, pictorul sosi, complet ud. Uşurarea Juliei fu atât de mare, încât rămase fără grai. Apoi, aproape imediat, toată tensiunea nervoasă acumulată se eliberă în reproşuri violente.

- Unde ai fost? Eram moartă de îngrijorare! Si dacă ai avea un accident pe insula asta blestemată, cum speri să fii ajutat?

Philip rămase nemişcat sub verandă, necăutând nici măcar să se scuze. Cum tremura, Julia se întoarse şi reveni curând cu o pătură cu care-l înfăşură după ce-i scoase fâşia de pânză din care curgea apa. Philip se lăsă fricţionat fără să spună nimic în timp ce ea continua să-i facă reproşuri.

- Stii foarte bine ce nu este în regulă, declară în sfârşit pictorul cu o voce slabă.

Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia, constatând disperarea pe care o exprima faţa sa.

- Da, murmură ea cu tristeţe.

N-avea rost să se ferească mai mult de adevăr. Julia îl conduse spre pat şi el o urmă docil. Tânăra femeie îşi scoase fâşia de pânză pentru a-i oferi refugiul plăcut al trupului său, pentru a-şi domoli la căldura ei frisoanele care-l scuturau şi frământările care-l rodeau. Mâinile tinerei femei străbătură spatele musculos al lui Philip, care treptat se lăsă cuprins de un somn întremător.

Dar se trezi curând şi ridică spre Julia o faţă pe care se întipărise o profundă gravitate.

- Ce trebuie să fac acum, Julia? Tocmai am observat că nu mai sunt în stare să deosebesc albastrul-marin de verdele-închis.

Tânăra femeie închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile.

- Ti-ai dovedit deja capacităţile de adaptare. Nu-ţi poţi schimba din nou stilul?

Philip avu un uşor râs amar.

- Philip Holt, perioada neagră şi albă. într-adevăr, este o idee. în cazul în care nu-i cer lui Papa Nia să mă înveţe să împletesc coşuri.

- Te rog!

Sarcasmul său o sfâşia ca nişte gheare. Bărbatul acesta admirabil se va lăsa oare doborât? Fatalitatea îi va învinge voinţa îndârjită?

Nu! O revoltă subită în faţa adversităţii vieţii o obligă pe tânăra femeie să-şi recapete stăpânirea de sine. Parcurse cu aviditate cu privirea încăperea în căutarea

unei inspiraţii oarecare.

Atraşi ca de un magnet, ochii i se aţintiră asupra sfeşnicului cu pelicani. îşi aminti brusc de sculptura pe care o inspirase Baylor lui Philip. Julia luă degetele pictorului şi le sărută unul câte unul.

- Ai mâini foarte îndemânatice, spuse ea încet, întrebându-se cum să-i facă sugestia. Si eşti înzestrat cu un mare talent pentru a exprima frumuseţea. Trebuie să existe şi alte mijloace decât pictura pentru a da curs liber creativităţii tale.

Simţi corpul pictorului încordându-se şi se grăbi să-şi continue explicaţiile.

- Am admirat foarte mult sfeşnicul pe care l-ai sculptat şi Serina mi-a arătat o statuetă reprezentându-l pe Baylor, pe care i-ai oferit-o de aniversare. Este admirabil. Ca tot ce faci, aceste obiecte poartă marca talentului tău.

Philip sări din pat şi tânăra femeie păli în faţa expresiei sale înfuriate.

- Recunosc că lucrul în lemn este superior celui cu răchită. Si apoi, toţi acei turişti care invadează insulele Fiji oferă un debuşeu sigur pentru acest gen de artizanat.

- Nu fi prost, replică dur Julia. Ce este ruşinos să lucrezi în lemn? Cu scule potrivite, sunt sigură că vei obţine rezultate surprinzătoare. Si apoi, există şi alte materiale: piatră, marmură, argilă. Vei găsi până la urmă una care să-ţi convină!

Pe măsură ce vorbea, ideea i se preciza în minte şi vocea sa exprima entuziasmul pe care i-l dădea această descoperire.

- Cere-mi să fac nişte castele de nisip, cât timp eşti aici! exclamă Philip pe un ton dispreţuitor.

îşi înnodă fâşia de pânză şi ieşi din bure. Furtuna se îndepărtase şi Julia îl văzu măsurând furios în lung şi-n lat nisipul ud, urmat de Baylor. Tânăra femeie se ghemui în pat până ce
propria mânie se domoli.

în mod vizibil, nu reprezenta nimic pentru el. Altfel cum să explice un asemenea dispreţ? înţelesese prostia de a i se dărui trup şi suflet, iar Philip profitase de vulnerabilitatea sa. Faptul că pictorul îi trezise o senzualitate nouă, atesta doar puterea sa de seducţie.

Ea se lăsase doar prinsă de farmecul său înşelător. Clişeul insulei fascinante şi al artistului în exil, departe de lume şi de zgomot îi învinseseră prudenţa legendară.

Dar acum era ferm hotărâtă să-şi recapete stăpânirea de sine. Tânăra femeie va şterge fără milă din memorie toate momentele minunate pe care le trăise cu Philip. Va uita acele clipe de înduioşare împărtăşită, acele hohote de râs şi acele lacrimi, acele lungi discuţii şi acele îmbrăţişări pasionate! Va rămâne doar acea slăbiciune vinovată pe care o acceptase în cele din urmă ca o manifestare de dragoste.

Julia înţelegea foarte bine temerile pictorului, dar starea sa sufletească nu-i permitea câtuşi de puţin s-o ia ca ţintă a sarcasmelor sale. în definitiv, ea nu făcuse decât să încerce să răspundă întrebărilor pe care i le pusese. Si apoi, nu era convinsă că ideea sa fusese atât de proastă. Cu timpul, Philip se va dovedi cu siguranţă un sculptor de geniu. Văzuse ce erau în stare să facă acele mâini cu lemnul... Tânăra femeie nu-şi putu stăpâni un frison la evocarea acelor mâini pe trupul său. Incapabilă să lupte împotriva imaginilor ameţitoare care veneau să contrazică bunele sale hotărâri, se lăsă să cadă pe pernă cu un geamăt slab.

***

A doua zi dimineaţă, micul dejun se desfăşură într-o tăcere apăsătoare. Julia întâmpină cu uşurare sosirea providenţială a Serinei.

- Papa Nia m-a trimis să vă anunţ că nava cu aburi va fi aici după-amiază, spuse ea pe un ton dezolat, aruncându-i tinerei femei o privire compătimitoare.

Julia tresări. Cele două săptămâni nu puteau să fi trecut deja!

- Este sigur de asta?

Tânăra femeie nu-şi putu împiedica vocea să vibreze ciudat. Totuşi, îşi petrecuseră noaptea fiecare la o margine a patului şi Julia jurase să nu mai fie niciodată sensibilă la problemele semenilor. Făcuse totul pentru a se convinge

că nu dorea decât un lucru: să se reintegreze în civilizaţia pe care un capriciu al întâmplării o făcuse s-o părăsească. Va uita repede acest divertisment din viaţa sa organizată cu grijă.

- Papa Nia nu se înşală niciodată.

Privirea Juliei se aţinti asupra lui Philip, dar acesta se încăpăţâna să ţină capul plecat, ca pentru a evita orice confruntare. Remarcă totuşi că mâinile i se crispaseră în jurul ceştii de cafea.

Când ridică faţa, fu pentru a o privi pe Serina.

-Ai făcut o listă cu proviziile care îmi trebuie? Rezervele mele au fost serios consumate în ultimele zile.

- Da, m-am gândit la asta. Dar voiam să ştiu dacă ai nevoie de vopsele.

Pictorul se ridică atât de brusc, încât era gata să răstoarne scaunul. Apoi se îndreptă spre uşă. Contemplă îndelung laguna înainte de a exclama fără să se întoarcă.

- Nu!

Ochii Serinei se plimbau de la unul la celălalt, ca şi când căuta să înţeleagă motivele acelei tensiuni neobişnuite.

-Vom fi pe plajă pentru a-ţi ura călătorie plăcută, îi spuse cu timiditate Juliei.

-Ai putea să vii s-o iei când va sosi vaporul? întrebă Philip tot cu faţa la mare.

Serina îi adresă o privire mirată.

- Ei bine, eu.... da.... în sfârşit, dacă vreţi.

Tânăra femeie renunţă să înţeleagă şi se retrase.

Evident, Philip nu avea intenţia să asiste la plecarea Juliei.

- Dacă vrei, poţi lua cu tine câte pânze îţi vor plăcea, se hotărî în sfârşit să spună.

- Ca mulţumire pentru serviciile mele? exclamă Julia furioasă, incapabilă să-şi stăpânească durerea care o străpunsese.

Pictorul ridică imperceptibil umerii laţi.

- Poţi interpreta gestul meu cum găseşti cu cale. Dar ţie ţi le dau, nu afurisitei de galerii Cornell.

Julia îşi stăpâni dorinţa furioasă de a-i arunca un obiect în spate. O alunga ca pe o femeie întreţinută şi n-avea nici măcar decenţa s-o privească în ochi!

- Ei bine! La revedere Julia, spuse pictorul fără să se întoarcă. Să mergem, vino, Baylor!

Câinele sări pe urmele sale şi se îndepărtară împreună pe plaja scăldată în lumină.

Capitolul 9

Julia trecu încet în revistă evenimentele acestei ultime zile. Socul provocat de respingerea crudă a lui Philip o aruncă într-o profundă descurajare şi se ocupă de treburile menajere obişnuite fără să reuşească să-şi alunge din minte preocupările care se îngrămădeau acolo. Era ca şi când o parte din ea se rupsese brusc.

După o toaletă rapidă, imbrăcă iar costumul pe care-l purtase în ziua în care îşi făcuse apariţia în viaţa lui Philip Holt.

Greutatea veşmintelor o surprinse, obişnuită cum era acum cu acea libertate a trupului pe care pictorul o învăţase s-o iubească.

Parcurse cu privirea încăperea pentru a se asigura că totul era în ordine şi constată cu o uşoară tristeţe că acest loc care contribuise la transformarea sa nu păstra nicio urmă a trecerii sale. Ochii i se aţintiră pentru ultima dată asupra pânzelor care se aliniau lângă perete. Cadoul de adio al pictorului conţinea un echivoc care o rănise profund şi era foarte hotărâtă să-i ignore oferta. Dar, contemplând tabloul inspirat de prima lor noapte de dragoste, înţelese subit că n-ar suporta ca altcineva să şi-l însuşească. Exprima prea bine clipele minunate pe care le trăiseră împreună, cel puţin până când Philip devenise trist şi o respinsese ca şi când nega încântătoarea complicitate care-i unise temporar.

Tânăra femeie ştia că Philip nu se va întoarce şi nu aşteptă ca Serina să vină s-o ia. După ce ambalase preţioasa amintire în cele două bucăţi de pânză, ajunse de bine de rău în sat.

Suportă cu stoicism traversarea şi la întoarcerea la Nandi se duse direct la hotel. Conform previziunilor lui Philip, nimeni nu se neliniştise de absenţa sa. Bagajele fuseseră aranjate cu grijă aşteptând-o să se întoarcă.

- Ah! Un oarecare domn Cornell a sunat. I-am spus că eraţi la Yatiki şi că nu puteţi fi găsită. A cerut să-l sunaţi cât mai repede posibil.

Julia mulţumi politicos recepţionerului, dar hotărî să nu facă nimic. Până acum, o ciudată toropeală îi adormise în mod miraculos durerea, dar se temea că o dare de seamă chiar superficială a sejurului său, îi va redeschide rănile. Nu avea decât o grabă: să-şi regăsească apartamentul din Griffith Park şi să închidă uşa după ea până când această amorţeală se va risipi şi se va elibera de disperarea pe care o simţea gata să se abată asupra ei.

Funcţionarul hotelului îi găsi pe cineva care să se ocupe de împachetarea pânzei stânjenitoare. Avionul pleca la miezul nopţii şi, până atunci, îşi oferi luxul unei băi bune. Aşa că, cea care se duse în acea seară la aeroport, fu Julia Stuart dintotdeauna. îmbrăcase haine frumoase la modă şi nimic nu lăsa să se bănuiască sub înfăţişarea sofisticată

ciudata experienţă care îi tulburase viaţa.

Când pătrunse în apartamentul său, se simţi brusc dezorientată. Amenajarea studiată cu grijă a încăperii izbi ochii tinerei femei încă obişnuită cu plăcuta simplitate a burei, ale cărei tonuri brune se armonizau atât de bine cu natura înconjurătoare. Liniile geometrice ale mobilierului şi răceala metalică a materialelor care decorau apartamentul oferea un contrast dureros cu frunzele unduitoare ale palmierilor şi cu tabloul turcoaz al lagunei.

Nu! Nu trebuia să se lase copleşită de o nostalgie sfâşietoare. Trebuia să-şi închidă inima la orice sentiment şi să găsească în somn un refugiu împotriva suferinţei.

- Ce mină superbă! exclamă William la sosirea sa la galerie, în ziua următoare. Trebuie să-ţi procuri o lampă de bronzat, pentru a întreţine bronzul acesta splendid!

Julia îi zâmbi slab. Hotărâse mai întâi să-şi acorde o zi de odihnă pentru a se adapta la tranziţia brutală a întoarcerii. Dar înţelese foarte repede, deschizând corespondenţa ale cărei rânduri se înceţoşau în faţa ei, că nu va putea rămâne acasă. Trebuia să fugă de amintirile obsedante şi o confruntare cu William îi păru preferabilă singurătăţii glaciale a apartamentului său.

- Ei bine, povesteşte-mi puţin ce s-a întâmplat! îmi imaginez că partida a fost probabil dură, judecând după timpul pe care i l-ai consacrat.

- N-am repurtat mai mult succes decât tine, replică tânăra femeie cu o voce ciudat de calmă, în timp ce se pregătea să-i înfrunte mânia.

Faţa lui William încremeni.

- Vrei să spui că ai petrecut cincisprezece zile cu acest bărbat fără să obţii niciun rezultat?

- Se pare că uiţi că are deja un agent la San Francisco. Marshall i-a oferit dintotdeauna deplină satisfacţie şi n-are intenţia să-şi schimbe obiceiurile.

Obrajii lui William se îmbujorară şi Julia văzu cum îşi strânse brusc buzele, că-şi stăpânea cu greu mânia.

- La naiba! Ce-ai făcut în timpul acestor două săptămâni? Si de ce nu m-ai contactat pentru a mă ţine la curent cu greutăţile? Mi-am închipuit că aveai nevoie de un timp suplimentar pentru a încheia târgul. N-ai să-mi spui că tot acest timp a fost pierdut?

Pierdut! Doar o nestăpânită dorinţă de a plânge o împiedică
pe Julia să aprecieze umorul negru al acestei observaţii.

- Ai putut să-ţi dai singur seama că se ajunge greu la Yatiki. A trebuit să iau o navă mică ce deserveşte toate porturile de mai mică importanţă. Din nefericire, am înţeles puţin prea târziu că nu se va întoarce înainte de cincisprezece zile. Si în cazul în care nu ştii, telefonul nu s-a instalat încă pe insulă!

- Vrei să spui că te-ai aflat blocată acolo?

Brusc, atitudinea lui William se schimbă complet.

- Sărmana mea dragă! Dar probabil a fost o încercare greu de suportat. Cincisprezece zile în acel sat de paie....

Julia îşi reţinu un oftat de uşurare. Dacă el prefera să creadă că-şi petrecuse sejurul în micul cătun al lui Papa Nia, nu-i va arăta că se înşală. Cel puţin va evita explicaţiile stânjenitoare.

- Speram ca scopul să scuze mijloacele. Dar faptele mi-au arătat că greşesc şi într-adevăr îmi pare rău. După cum ai bănuit, Philip Holt este o persoană foarte încăpăţânată.

William se aşeză pe colţul biroului şi clătină din cap cu gravitate.

- Iată-mă într-o situaţie foarte supărătoare. Păstram în rezervă pânza pe care mi-a oferit-o şi contam pe cele pe care presupuneam că le vei aduce pentru a organiza o expoziţie. în acest mod, publicul ar fi putut constata că nu era vorba de o încercare izolată, ci de un stil nou. Mă gândeam să scot astfel un preţ mai bun.

Atenţia tinerei femei fu atrasă de degetele lui William care băteau nervos suprafaţa lustruită a mapei de birou din piele şi înţelese deodată că era din nou prizoniera acelei lumi artificiale şi rigide, pentru care fâşiile de pânză, burele şi plonjoanele în valurile limpezi, făceau parte dintr-un folclor învechit. Această constatare îi produse o ciudată

indispoziţie, dar nu lăsă să se vadă nimic.

- Sunt sigură că vei putea obţine totuşi o sumă frumoasă.

Julia cunoştea un mare număr de colecţionari care ar fi fost
fericiţi să achiziţioneze un Philip Holt.

- Da, ai dreptate.

în calitate de bărbat de afaceri care se respectă, William nu era deloc genul care să se lamenteze inutil pentru un eşec. Cu un oftat resemnat, puse punct discuţiei şi trecu direct la alt subiect.

- Tocmai am primit un transport din Filipine. Mă pregăteam să deschid cutiile în încăperea din spate. Vino! îmi vei spune ce crezi despre stilul lui Roman Torquez.

Julia nu se lăsă rugată. Se temuse foarte mult de această primă confruntare cu William, presimţind că va fi furios s-o vadă întorcându-se cu nasul în pământ. Stia că afacerea nu era definitiv închisă, dar ce era mai greu trecuse.

Opera lui Torquez îi făcu o impresie excelentă şi hotărâră de comun acord să-i consacre o expoziţie în cel mai scurt timp. Proiectul o entuziasmă pe tânăra femeie şi i se dedică bucuroasă.

Să organizezi acest gen de manifestare nu era un lucru uşor. Trebuia editat un catalog, schimbată aranjarea

galeriei pentru a oferi tablourilor prezentate un fond care să le pună în mod deosebit în valoare, să pregătească vernisajul. Julia făcu apel la un restaurant pentru un bufet exotic, pentru a rămâne în ton cu subiectele pictorului filipinez. Dar cel mai greu fu să-l convingă pe artistul îndărătnic să onoreze expoziţia cu prezenţa sa. După toate aparenţele, nu luase niciodată avionul şi trebui să-şi desfăşoare toate comorile de diplomaţie pentru a obţine câştig de cauză.

Aceste numeroase pregătiri o epuizară pe tânăra femeie.

- Ştiu că ţi-ai dat multă osteneală pentru a pune totul pe picioare, îi declară într-o zi William, dar nu te-am văzut niciodată cu o mină atât de îngrozitoare. Câteva zile de odihnă îţi vor face foarte bine. îndată ce expoziţia va fi terminată, îţi sugerez să te relaxezi puţin.

Inactivitatea era lucrul de care Julia se temea cel mai mult pe lume. Acceptase acest surplus de muncă drept un noroc nesperat şi se afundase cu înflăcărare în el, rezolvând cu minuţiozitate fiecare detaliu, nelăsând nimic la întâmplare, refuzând chiar să transmită o parte din responsabilităţi Olgăi. Această activitate intensă nu-i lăsă timp să se gândească la altceva şi cu acest preţ putuse să înăbuşe amintirile dureroase care ameninţau s-o copleşească. Spera că oboseala îi va atenua sensibilitatea

şi-i va permite să găsească uitarea pe care o dorea atât de mult.

Expoziţia fu un triumf. încurajat de succes, William luă hotărârea să plece imediat în căutarea de noi talente.

- Voi face un tur în est, pentru a vedea dacă nu există un geniu necunoscut la Cape Cod! o anunţă pe Julia în timp ce făceau bilanţul financiar al manifestării. După cum ştii, artiştii
forfotesc acolo vara.

Julia încuviinţă, distrată. Ultima dată când fusese acolo, adusese câteva pânze mediocre pe care îi fusese foarte greu să le vândă.

- Si la întoarcere, sper să te găsesc mai puţin obosită, adăugă el, aplecându-se peste birou.

William o bătu uşor pe obraz înainte de a se întoarce să răspundă la telefon, ceea ce o scuti pe tânăra femeie să găsească un răspuns mulţumitor.

Cu o săptămână în urmă, o invitase la cină şi seara se terminase în apartamentul tinerei femei. Nu era prima dată când îl primea, dar de data aceasta Julia hotărâse că vor dormi împreună. Pentru că nimic nu putea înlătura imaginea obsedantă a pictorului, era decisă să-l înlocuiască. Alegerea se îndreptase în mod firesc spre William. în definitiv, nu se gândise să aibă o legătură cu el înainte de a pleca în insulele Fiji?

Dar seara nu se derulase cum prevăzuse. Sărutările lui William nu-i provocaseră nici cea mai mică reacţie şi când el se miră de pasivitatea ei pretextă oboseala datorată surmenajului.

Când rămase în singurătatea apartamentului, ghemuită în patul mare şi gol, trebui să cedeze în faţa evidenţei: nimic şi nimeni nu-l va înlocui vreodată pe Philip Holt în inima sa.

în ajunul plecării, William dădu năvală în biroul Juliei, fluturând un ziar.

- Am dat peste un articol care s-ar putea să te intereseze. Aruncă o privire!

Reportajul era consacrat unui artist local, Roland Fleming, căruia i se consacrase o mică expoziţie. Era însoţit de o fotografie a pictorului care făcu să tresară inima tinerei femei. Bărbatul era înalt, brunet, o barbă subţire îi înconjura faţa şi lucra la o pânză cu o nonşalanţă afectată. Această siluetă îi amintea alta, cu toate că privind mai de aproape, asemănarea era mai puţin frapantă. Tabloul reprezenta o fetiţă timidă aşezată pe marginea unei canapele în stil victorian. Reprezentarea în negru şi alb nu dădea nicio indicaţie asupra culorilor folosite, dar expresia fetiţei arăta o sensibilitate care reţinea atenţia spectatorului.

- Voi încerca să fac o plimbare până acolo duminica

viitoare, promise tânăra femeie, cucerită imediat.

în acea sâmbătă, Julia închise galeria mai devreme decât de obicei, apoi se plimbă fără ţintă pe străzile din Los Angeles. îi era din ce în ce mai greu să rămână închisă în apartamentul său. Odinioară, austeritatea rece a încăperii îi dădea un sentiment de siguranţă şi confort. Acum, se învârtea între patru pereţi ca un leu în cuşcă şi această agitaţie o urmărea până şi în somn. Tânăra femeie îşi spuse că timpul îi va vindeca rănile şi, ca pentru a accelera procesul, încerca să-şi ocupe orice clipă liberă.

Duminica era totuşi cel mai greu moment al săptămânii; aşa că era foarte mulţumită că va avea de vizitat o expoziţie. După un mic dejun rapid, sări în maşină şi se duse în cartierul în care se afla galeria lui Roland Fleming.

Locul era foarte mic. De fapt, era vorba despre magazinul unei persoane care înrăma şi care punea sala din spate la dispoziţia artiştilor necunoscuţi.

Julia pătrunse în încăpere. Doi curioşi examinau pânzele expuse, dar atenţia tinerei femei fu imediat atrasă de tânărul bărbat înalt, brunet, pe care-l văzuse în fotografia din ziar. Acesta tocmai discuta cu o clientă. Sosirea tinerei femei întrerupse conversaţia şi el îi adresă o privire intrigată.

Inima Juliei începu să bată mai repede. La prima

vedere, pictorul semăna atât de mult cu Philip, încât nu-şi putu ascunde tulburarea. Aceeaşi talie, aceeaşi barbă, aceeaşi culoare de păr, aceeaşi atitudine nonşalantă. Bărbatul era mai tânăr, părul nu-i încărunţise la tâmple şi albastrul ochilor nu amintea deloc negrul profund al celor ai lui Philip.

Pictorul păru că remarcase prima sa reacţie de surpriză. Aşa că Julia căută să-şi ascundă jena concentrându-şi atenţia asupra tablourilor. Hoinări prin mica galerie şi trebui să facă un mare efort pentru a vedea într-adevăr ce privea.

Cea mai mare parte a operelor erau portrete. Fără să egaleze totuşi măiestria lui Philip Holt, Roland Fleming avea o tehnică şi o sensibilitate de necontestat. William, mereu în căutare de portretişti talentaţi, va fi probabil încântat să-l numere printre protejaţii săi.

Când trecu în revistă toate pânzele, Julia se îndreptă spre pictor, vag conştientă că acesta n-o scăpase din ochi.

- Domnul Fleming? întrebă întinzându-i cartea sa de vizită. Sunt Julia Stuart, de la galeria Cornell.

La citirea cărţii de vizită, o licărire de interes străluci în ochii artistului.

- Putem discuta între patru ochi?

- Nimic mai uşor. Locuiesc la doi paşi de aici. Astfel, veţi putea avea o vedere de ansamblu mai vastă asupra

operei mele. Si apoi, am o sticlă de vin despre care mi s-a spus numai de bine, adăugă el cu un zâmbet larg.

Tânăra femeie îi acceptă invitaţia, înapoindu-i zâmbetul. Pictorul îi evoca o felină tânără în libertate, incapabilă să-şi stăpânească impulsurile.

îşi urmă clătinându-se ghidul până la plaja din Newport. Casa construită pe piloni se înălţa între dune. Astfel suspendată, beneficia de o vedere ce nu putea fi ascunsă spre mare.

- Am moştenit-o de la mătuşa mea. Avea un suflet de mecena şi voia să-mi asigure un acoperiş până când voi deveni celebru, spuse pictorul dându-se la o parte pentru a o lăsa să intre.

Tânăra femeie nu dădu atenţie mobilierului din elemente disparate care aglomera încăperea şi se îndreptă spre fereastră, ca atrasă de un magnet.

Era prima dată de două luni, când contempla Oceanul Pacific şi de emoţie avea un nod în gât. Undeva, pierdută în această imensitate albastră se afla o mică insulă unde lăsase o parte din ea însăşi. Trebui să clipească din ochi pentru a alunga înţepăturile care-i înceţoşau vederea. Oare nu se va elibera niciodată de acest sentiment de pierdere ireparabilă? Va purta povara aceasta dureroasă toată viaţa? Se întoarse spre pictor, ferm hotărâtă să alunge gândurile negre. Philip Holt o respinsese, dar viaţa ei

continua.

- Trebuie neapărat să reţin numele acestui vin, declară Julia în timp ce tânărul bărbat îi turna ultimele picături în pahar.

Trecuseră trei ore şi sărbătoreau încheierea unei înţelegeri pe care William o va aproba cu siguranţă. Roland Fleming avea un mare viitor în faţa lui şi galeria Cornell va beneficia din plin.

Printre toate pânzele înghesuite în dezordine, Julia reperase cel puţin o duzină care meritau să figureze în catalogul galeriei. Pictorului îi venea foarte greu să-şi stăpânească exuberanţa. Fraze de o incredibilă apatie alternau cu o agitaţie febrilă care-l făcea să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

Tânărul bărbat sări încă o dată din fotoliu şi se postă în faţa binefăcătoarei sale cu un zâmbet dezarmant.

- Ascultaţi, îmi dau seama că mă comport ca un puşti, dar totul este atât de neaşteptat, atât de minunat....

îşi trecu mâna prin părul deja foarte ciufulit.

- Ce-aţi spune de o mică plimbare pe plajă? Dacă nu fac puţină mişcare, cred că voi exploda!

Tânăra femeie ridică dezolată dintr-o sprânceană, arătându-i pantofii eleganţi cu tocuri înalte.

- Nu cred că pantofii aceştia se pretează la acest gen de sport.

Totuşi, îşi dorea enorm să împărtăşească această bucurie. Si
apoi, era atât de mult timp de când nu simţise plăcuta atingere a nisipului sub picioarele goale!

- Pot să folosesc camera dumitale pentru a-mi scoate ciorapii?

Roland încuviinţă cu bucurie şi, câteva clipe mai târziu coborâră în grabă dunele şi ajunseră la suprafaţa mai tare a ţărmului. Se opriră acolo pentru a-şi sufleca pantalonii. Apoi Roland începu să alerge la marginea valurilor ridicând jerbe de spumă. Reveni spre ea gâfâind, înainte de a pleca din nou ca o săgeată în direcţia opusă.

Tânăra femeie observa amuzată zbenguielile lui copilăreşti. Subit, îşi dădu seama că, în ciuda bruscului acces de nostalgie care o cuprinsese la vederea oceanului, amintirile îşi întrerupseră în mod miraculos hărţuirea dureroasă. Fără îndoială, Roland Fleming avea legătură cu asta. Julia chiar îi aprecia compania.

- Plaja este întotdeauna atât de pustie? îl întrebă pe pictor când i se alătură.

- Locul nu este foarte cunoscut. Doar câţiva turişti vin să se scalde în weekend.

Vegetaţia răzleaţă care acoperea dunele nu avea nimic de-a face cu pădurea înverzită din insulele tropicale, dar Julia începu să examineze cu interes sporit casele din lemn

care apăruseră în spatele acestui paravan de nisip.

Roland îi surprinse privirea.

- Toate au fost construite după război, de un investitor care spera să transforme acest loc într-o staţiune balneară la modă. Proiectul a eşuat, dar ne-au rămas casele. N-au nimic luxos, totuşi le găsesc un anumit farmec. Si apoi, sunt admirabil concepute pentru a rezista la mareele echinocţiului care mătură totul în trecere.

Julia zări, agăţată de una din aceste case o pancartă care purta menţiunea: "De vânzare". Paşii o conduseră aproape fără voia ei până la construcţie.

- Nu ştiam că proprietarul se gândea să plece, comentă Roland. Decizia trebuie să fi fost recentă, de dimineaţă nu pusese încă pancarta. Sunt gata să pariez că nu va rămâne mult acolo!

Tânăra femeie inspectă casa cu grijă. Cum era construită pe acelaşi model ca cea a lui Roland, cunoştea deja arhitectura interioară. îşi imagina încăperile în tonuri brune şi aurii, decorate cu mobile rustice şi cu duşumelele de lemn închise la culoare acoperite cu covoare vechi.

Atunci, înţelese că apartamentul din Griffith Park nu-i mai convenea Juliei Stuart care se schimbase în contact cu Philip. Trebuia să cumpere această casă cu orice preţ.

Când William se întoarse din Cape Cod, tânăra femeie îi vorbi de Roland Fleming. După ce-i văzu opera, fu de

părerea ei şi acceptă să-i consacre o expoziţie. în schimb, arătă mai puţin entuziasm deciziei sale de a se muta. Ideea de a alege domiciliul pe malul unei plaje pustii era pentru el complet stranie. Julia nu se lăsă descurajată, deveni proprietara căsuţei şi se instală imediat acolo.

De-a lungul lunilor, o profundă complicitate se stabilise între Julia şi Roland. Dar, încă de la începutul prieteniei lor, tânăra femeie îl lăsase pe pictor să înţeleagă că relaţiile lor nu-şi vor schimba niciodată natura.

Făceau împreună lungi plimbări pe plajă, vorbind despre orice cu o libertate extrem de plăcută. Roland reuşea s-o distrag' de la preocupările ei şi mai ales o învăţase să râdă din nou.

Prima dată când asta se întâmplase, pictorul se oprise brusc şi o privise cu uimire.

- Stii că este prima dată când catadicseşti să-mi acorzi mai mult decât un zâmbet timid? Eşti frumoasă, Julia Stuart şi ar fi timpul să-ţi recapeţi plăcerea de a trăi.

Julia întoarse privirea şi începu să contemple valurile care veneau să moară la picioarele lor. Trecuseră luni întregi de când se îndrăgostise de Philip. Durerea pe care o simţise ca urmare a despărţirii lor se estompase treptat, dar nu se simţea încă pregătită să împărtăşească o nouă experienţă sentimentală. Stia că se comporta în mod egoist faţă de Roland, care o iubea sincer, dar n-avea

nimic mai bun să-i ofere.

într-o zi, făcu imprudenţa să scoată pânza lui Philip şi fragilul echilibru pe care reuşise să-l stabilească fu brutal tulburat. La întoarcerea sa, avusese grijă să aşeze tabloul în fundul unui dulap, nesuportând în acea perioadă amintirea chinuitoare a minunatei lor idile.

Tabloul va fi de un efect minunat deasupra şemineului şi se hotărâse în sfârşit să-l agaţe acolo. Dar, la vederea pânzei, o cuprinse o nostalgie de nestăpânit şi ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi. îşi plânse iluziile pierdute, acea dragoste interzisă şi totuşi atât de persistentă.

Străbătu sala cu privirea. Ferestrele mari care se deschideau pe cele două laturi, lăsau să se răspândească lumina soarelui. Casa era vastă şi tânăra femeie n-avea nevoie de tot acel spaţiu. Oare din acest motiv neglijase să mobileze o încăpere? Sau o destinase unei folosiri pe care nu îndrăznea s-o mărturisească? Avu brusc imaginea trecătoare a unei podele acoperite cu aşchii de lemn pe care se ridicau nişte sculpturi impozante.

în fiecare seară, tabloul exercita asupra ei o influenţă magnetică, retrezindu-i amintirea unor episoade pe care le credea definitiv uitate.

Oare de ce a trebuit să renunţe la acea fericire minunată? înţelegerea lor era perfectă! Aveau aceleaşi gusturi, aceleaşi motivaţii. Ideile lor despre artă se

completau la perfecţie şi dădeau naştere la conversaţii care-i îmbogăţeau şi pe unul şi pe celălalt. Cât despre complicitatea trupurilor.... Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia. De câte ori făcuseră oare această experienţă încântătoare?

Julia se răsuci în pat, cu corpul arzând de o dorinţă prea mult timp stăpânită. Philip! Philip! murmură ea cu înflăcărare.

Strigătul de disperare se pierdu în noapte.

Dar de ce să nu i se alăture şi să ia totul de la început? îi şopti o voce tainică. Era suficient un bilet de avion. O clipă, tânăra femeie se lăsă amăgită de acea speranţă nebună care o ameţea. îşi imagină deja reîntâlnirea lor, crezu că simte căldura soarelui pe umerii goi, că aude freamătul palmierilor deasupra burei în timp ce mirosurile de aer iodat şi de humus o învăluiau cu parfumul îmbătător. Nişte braţe puternice o îmbrăţişau, buze fierbinţi pretindeau săruturi, provocând în ea senzaţii acum familiare.

- Nu! exclamă tânăra femeie.

Gâfâind, făcu un mare efort pentru a-şi întrerupe visurile zadarnice. Ce fericită se considera că trăise două săptămâni de fericire perfectă, care-i permiseseră să rupă lanţul obiceiurilor sale şi să se trezească la o viaţă nouă. De ce să distrugă totul încercând să refacă ce nu reuşise?

Atitudinea lui Philip nu lăsa să existe nicio îndoială. O

respinsese, o lăsase să plece fără să-i spună măcar adio. La ce bun să se încăpăţâneze să dorească imposibilul?

Si chiar dacă o amărăciune profundă în faţa sorţii sale era responsabilă de atitudinea pictorului, putea să-l ajute împotriva voinţei lui? Prezenţa sa îl împiedica pe Philip să continue acea luptă pe care doar singurătatea îi permisese s-o ducă timp de doi ani. Nu, întoarcerea la Yatiki n-ar folosi la nimic.

Julia petrecu o noapte foarte agitată. în zori, reuşi în sfârşit să cadă într-un somn plin de visuri care toate îi vorbeau despre artistul adorat. Se trezi cu capul greu şi mintea confuză. Avea întâlnire cu un client potenţial al galeriei şi trebuia să se grăbească...

Ajunse la timp, se întreţinu cu eventualul cumpărător şi pătrunse în biroul lui William. Acesta deschidea corespondenţa ce i se adusese în timp ce tânăra femeie era ocupată.

Cu ajutorul unui cuţit de tăiat hârtie deschise un plic mare din care scoase o broşură. O citi, apoi i-o întinse tinerei femei strângând buzele.

- S-ar spune că Philip Holt a rămas fidel galeriei Marshall. Ne invită să venim să admirăm ultimele sale opere. Chiar dacă asta ne trezeşte amintirea eşecului nostru dureros, trebuie neapărat să mergem acolo.

Julia avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare şi că se zbătea să nu cadă în abisul negru care o aspira în

mod irezistibil.

Capitolul 10

în timpul celor două săptămâni care precedară expoziţia lui Philip Holt, Julia cunoscuse chinurile incertitudinii. într-o zi hotăra să nu se ducă la San Francisco. La ce bun să sufere inutil din cauza prezenţei sale? Dar a doua zi, se convingea că pentru a închide acest capitol din viaţa ei, trebuia să fie informată despre soarta artistului.

Oare cum nu bănuise William suferinţa căreia îi era victimă Julia? Stia totuşi că petrecuse două săptămâni cu pictorul. Dar spre marea uimire a tinerei femei, nu aprofundă rezultatele primei lor discuţii. După ce se izbise de indiferenţa sa, poate considerase imposibil ca ea să cedeze avansurilor altui bărbat?

Să cedeze erau cuvinte prea slabe. I se dăruise literalmente, fără să reziste nicio secundă farmecului său.

Roland era mult mai perspicace şi datorită amabilităţii, o provocă pe tânăra femeie la confidenţe.

- Trebuie să mergi acolo. Atâta timp cât nu vei fi liniştită în legătură cu el, te va obseda amintirea sa.

O luă cu blândeţe în braţe.

- Fă-o pentru tine însăţi.... şi pentru mine. îmi cunoşti sentimentele în ce te priveşte.

- Oh! Roland, îmi pare rău.

îşi apăsă obrazul de cel al pictorului, dar el îi îndepărtă cu delicateţe faţa pentru a-i săruta gura.

Chiar în acea clipă de infinită tandreţe, Julia nu se putu împiedica să se gândească la focul irezistibil care o cuprindea imediat în contact cu buzele lui Philip.

încercă să lupte împotriva acestor amintiri punând în sărutul său toată pasiunea de care era capabilă. Dar la ce bun să se prefacă? Avea oare dreptul să încurajeze speranţele prietenului său, în timp ce nu se simţea pregătită să-i răspundă? Trebuia să meargă la San Francisco pentru a exorciza farmecele pe care i le făcuse Philip.

Cu două zile înainte de expoziţie, o teamă absurdă puse stăpânire pe ea. Si dacă pictorul era prezent la vernisaj? Oare de ce nu se gândise niciodată la această eventualitate? O teamă nespusă o cuprinse pe tânăra femeie şi se repezi la telefon pentru a forma numărul galeriei Marshall. Dar se răzgândi imediat. Dacă temerile i-ar fi fost confirmate, ar avea forţa să anuleze o călătorie care i se părea acum vitală?

Neliniştea Juliei ajunse la culme când William o informă că n-o putea însoţi. O gripă puternică îl ţintuise la pat. Tânăra femeie încercă disperată să-l convingă pe Roland să-l înlocuiască alături de ea.

Acesta o privi îndelung înainte de a-i răspunde că nimic şi nimeni nu-i putea veni în ajutor. Trebuia să înfrunte cu curaj situaţia.

Julia trebui să cedeze argumentelor sale şi să meargă

singură la aeroport a doua zi dimineaţă.

Era plină de hotărâri bune, dar cu cât se apropia ora fatidică, teama îi sporea. îşi petrecu după-amiaza frământându-se în camera de hotel pe care William avusese precauţia s-o rezerve pentru ca să nu fie obligată să ia ultimul avion pentru a se întoarce la Los Angeles. Vernisajul era prevăzut pentru seara. Tânăra femeie hotărî să-şi amăgească această aşteptare insuportabilă cerând să i se aducă o gustare în cameră, dar fu incapabilă să înghită ceva. Aşa că decise să facă un duş rece, apoi îmbrăcă rochia de mătase de culoare albastru-mov pe care o luase cu ea. După ce o îmbrăcă, îşi aminti brusc că purtase aceeaşi rochie la prima sa întâlnire cu pictorul şi se întrebă dacă alegerea era raţională.

Când taxiul o lăsă în faţa galeriei Marshall, era în culmea nervozităţii. Oare de ce făcuse nebunia de a accepta această invitaţie?

Un alt taxi sosi şi din el coborî o pereche. Tânăra femeie inspiră profund înainte de a scoate invitaţia din poşetă şi urmă perechea în interiorul clădirii luminată strălucitor. Se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine şi intră în sală afişând un zâmbet politicos şi rezervat.

Spre marea sa uşurare, prima încăpere era ticsită de lume. îi va fi suficient să se amestece în mulţime, să se achite rapid de misiunea sa şi să dispară discret. Un chelner îi propuse o cupă de şampanie. Bău o înghiţitură

pentru a-şi face curaj şi începu să se intereseze de pânzele care împodobeau pereţii.

încăperea era consacrată portretelor lui Philip. Un examen atent îi confirmă că reputaţia pictorului era pe deplin justificată. Dar nu venise la San Francisco pentru a admira aceste tablouri deja celebre. Invitaţia menţiona că vor fi prezentate ultimele opere ale lui Holt şi Julia spera că ele îi vor da informaţii despre evoluţia actuală a artistului.

Deschise o uşă care ducea probabil la locul unde erau expuse operele în chestiune şi pătrunse în sală. Atunci îl văzu, şi surpriza pe care o încercă o făcu să scoată un strigăt de uimire.

Philip era cocoţat pe un taburet înalt şi era înconjurat de numeroşi admiratori care-l presau cu întrebări. Era mai puţin bronzat ca odinioară, barba îi era tunsă cu grijă şi mai ales, purta ochelari negri. Tânăra femeie preferă să nu caute să analizeze acest detaliu neobişnuit.

îşi croi drum prin mulţime până la încăperea alăturată. Aşadar, el era aici. Această constatare făcea să-i vibreze cele mai mici fibre ale trupului. Cum presimţise deja, timpul nu învinsese dragostea pe care i-o purta acestui bărbat. I-o făcuse doar mai suportabilă.

Oare cât timp rămăsese privind fără să vadă pânza în faţa căreia se oprise? Treptat, comentariile oamenilor o scoaseră din neatenţia sa. Trecută prima reacţie de surpriză, toţi păreau entuziasmaţi de noua tehnică a

pictorului.

Acum, fiecare pânză era înrămată cu grijă, dar asta nu ştergea deloc amintirea emoţiilor pe care tânăra femeie le simţise în acea zi faimoasă în care le aliniase de-a lungul peretelui burei. Când ajunse la tablourile pe care Philip le realizase în timpul sejurului său, o mulţime de imagini îi apărură în minte.

Ise păru că simte nisipul cald sub trup, îl revăzu pe pictor pe cale să compună simfonia de culori. Din nou, soarele îi mângâia spatele gol şi frunzele de palmier se legănau uşor în vânt.

Dar subit, această invitaţie la fericire se întrerupse brutal. Cele două pânze care urmau exprimau o furie fără margini. Oare aceasta era starea de spirit care urmase plecării tinerei femei? Julia trecu repede la ultimul tablou.

Deşi dispuse cu abilitate, culorile elementare nu aminteau decât de departe inspiraţia bogată care caracteriza opera în ansamblu. Oare de ce organizatorii consideraseră util să expună această schiţă?

Brusc, înţelese îngrozitoarea realitate. Acuitatea vizuală a pictorului nu-i mai permitea să distingă tentele mai nuanţate şi această ultimă pânză constituia cântecul său de lebădă.

Julia îşi întoarse faţa, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile care-i ardeau ochii. Aşadar, Philip renunţase la pictură... Oare cum se acomodase sensibilitatea sa cu

această constrângere îngrozitoare?

Un grup de persoane care ieşeau din altă încăpere o îndepărtă de la gândurile negre. Schimbau comentarii elogioase despre ceea ce tocmai admiraseră.

- Ce talent! exclamă o doamnă distinsă.

Bărbatul care o însoţea încuviinţă din cap.

- Hotărât lucru, Philip Holt nu va înceta niciodată să ne surprindă.

Julia deduse că trebuia să fie vorba de opere din tinereţe, încă necunoscute publicului. Se întrebase deseori cum ajunsese Philip să stăpânească tehnica prin care devenise celebru şi, mânată de o subită curiozitate, se îndreptă spre acea nouă sală.

Ce descoperi acolo îi provocă o uimire nemărginită. Pereţii încăperii erau goi, dar trei socluri ocupau mijlocul, fiecare suportând câte o sculptură splendidă, luminată cu pricepere de proiectoare care le subliniau conturul. Un sentiment de bucurie o copleşi pe tânăra femeie; aşadar, în ciuda protestelor, în cele din urmă Philip se hotărâse să-i urmeze sfaturile.

Prima sculptură reprezenta o pereche îmbrăţişată. Femeia era întinsă pe spate şi bărbatul, sprijinit pe braţe, se apleca spre ea pentru a o săruta. Fiecare linie a trupurilor, expresia feţelor întinse una spre cealaltă, evocau o pasiune nemărginită.

O intuiţie tulburătoare o lumină fulgerător: acea femeie

era ea şi ea îl contempla cu dragoste pe Philip! Mâinile pictorului o parcurseseră neobosite şi degetele sale păstraseră amintirea trupului ei, astfel încât îl idealizase într-o sculptură superbă!

Julia se smulse din contemplarea contururilor armonioase ale lemnului şi privirea i se aţinti asupra sculpturii următoare.

Era vorba de un bust în argilă reprezentând o tânără femeie care zâmbea tandru.

Julia îşi recunoscu imediat propriile trăsături. Cum ar fi putut reda Philip o asemenea expresie dacă n-ar fi fost sensibil la sentimentele pe care le încerca pentru el? Tânăra femeie îşi reproşase întotdeauna că nu-i mărturisise că-l iubea, dar acum ştia că el înţelesese fără să fi avut nevoie să i-o spună.

Se întoarse spre ultima operă. Era vorba despre o reprezentare în mărime naturală a lui Baylor, studiat în poziţia caracteristică pe care o adopta când aştepta un ordin de la stăpânul său. Postura era atât de expresivă, încât tânăra femeie avu tentaţia de a întinde mâna pentru a-l atinge.

- Ham!

Bineînţeles, lătratul acesta vesel nu provenea de la statuie, ci de la însuşi Baylor.

- Este mult timp de când m-a avertizat de sosirea ta, dar mi-a fost foarte greu să scap de toţi acei oameni.

- Philip!

- Cred că avem o mulţime de lucruri să ne spunem....

Dar sosirea neaşteptată a unui grup de curioşi îl obligă să tacă şi se încruntă.

- Vino! Cred că mi-am îndeplinit destul datoriile de gazdă pentru astăzi. O vom lua pe ieşirea de serviciu.

îi întinse mâna şi înainte ca tânăra femeie să fi înţeles ce i se întâmpla, erau afară. Philip îi ceru să cheme un taxi şi aşteptă să fie instalaţi în maşină pentru a-i da drumul la mână, ca şi când se
temea să nu-i scape.

- La ce hotel ai descins?

Julia i-l indică şi pictorul dădu imediat adresa şoferului.

- Dacă nu te superi, vom merge direct acolo. îndată ce Marshall va observa dispariţia mea, va trimite pe cineva la mine şi nu vreau să fiu deranjat.

Nici eu, gândi tânăra femeie. Atâtea întrebări îi ardeau buzele. Totuşi, acum când erau aşezaţi umăr lângă umăr, şold lângă şold, răspunsurile pe care le aştepta de la el îşi pierduseră brusc importanţa. Ameţitoarea apropiere a pictorului îi trezea o asemenea emoţie, încât o lipsea de orice gândire coerentă.

Ajunseră la hotel şi recepţionerul făcu ochii mari când observă câinele enorm care-i însoţea, dar nu făcu nicio remarcă.

Julia deschise uşa şi-l precedă pe Philip în încăpere.

Inspiră adânc pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine, pentru a-l înfrunta. în definitiv, timpul i-ar fi permis să depăşească suferinţa ocazionată de despărţirea lor... Oare se va expune din nou caracterului său capricios? Stia că nu-şi va mai reveni dintr-un al doilea eşec. Philip nu se mişca. Evident, aştepta ca ea să-i indice un scaun. Văzându-l astfel descumpănit, Julia simţi subit dorinţa de a se arunca în braţele sale, de a se lipi de el, de a-l copleşi cu tandreţea ei, şi trebui să facă un efort teribil pentru a rezista acestei tentaţii.

- Dacă vrei să te aşezi, este un fotoliu în dreapta ta.

- Oare ţi-am făcut atât de mult rău, Julia? Tot ce pot să invoc în apărarea mea, este că şi eu am suferit teribil.

Tânăra femeie nu răspunse şi el se apropie de scaunul pe care i-l indicase. Se aşeză, cu coatele pe genunchi, spatele încovoiat şi faţa întoarsă spre podea, ca şi când îşi căuta cuvintele.

- Comportarea mea este de neiertat, se hotărî în sfârşit să spună. Nu sunt mândru de comportamentul pe care l-am adoptat în ziua plecării tale, dar aş vrea să înţelegi motivul. înălţă capul şi, cum ea se încăpăţâna să rămână tăcută, continuă:

- Starea vederii mele era staţionară de aproximativ un an. Dar, după vizita lui William Cornell, am constatat că boala mi se agravase. în ziua sosirii tale, eram în pragul disperării. Nu-ţi pot explica ce am simţit după ce am

petrecut noaptea cu tine. Am înţeles că aveam o nevoie vitală de căldură umană. N-am vrut să profit de situaţie, dar erai atât de tandră, atât de generoasă, încât n-am putut lupta împotriva acelei slăbiciuni vinovate care m-a atras fără încetare spre tine. Am încercat să rezist.... Foarte repede, mângâierile tale mi-au devenit indispensabile. Mă ajutau să suport povara grea cu care mă copleşise destinul.

Se lăsă pe spate şi oftă profund înainte de a continua.

- Nu voi uita niciodată acea ultimă după-amiază pe plajă. Acolo am înţeles că te iubeam.

Julia îşi înăbuşi un strigăt. Nu-şi dăduse şi ea seama exact cu aceeaşi ocazie de cât de mult îl iubea? Dar atunci, dacă adevărul era aşa cum îl descria, de ce o respinsese?

Inima era gata să ierte, dar amintirea suferinţei de după plecarea sa o împiedica să se ridice de pe scaun pentru a se repezi spre el.

Philip îşi scoase ochelarii şi-i vârî în buzunarul hainei. îşi trecu obosit mâna peste ochi şi continuă cu o voce gâtuită:

- Dar starea vederii mele se înrăutăţea şi perspectiva absenţei tale inevitabile făcea această constatare şi mai insuportabilă. Cum aş fi putut să te reţin, ce aveam să-ţi ofer? Ce-ai fi făcut cu un Philip Holt inactiv şi decepţionat?

Se întrerupse din nou şi Julia înţelese că aştepta să vorbească. Totuşi se simţi incapabilă să-i mărturisească

sentimentele care o copleşiseră, speranţele nesăbuite pe care le nutrise pentru viitorul lor. Se temea de un refuz care să vină să-i distrugă frumoasele aspiraţii.

- Sculpturile tale sunt admirabile.

Philip acceptă această diversiune cu resemnare.

- Recunosc că mi-a făcut multă plăcere să lucrez în lemn şi argilă. îl cunoşti pe Sigler? îl consider ca unul din cei mai mari sculptori ai noştri. I-am scris la o lună după plecarea ta. A acceptat să mă primească în atelierul său din Newport Beach. Este un profesor excelent, deşi cam exigent după gustul meu. în tot cazul, m-a învăţat mult şi lui îi datorez cizelarea atât de repede a tehnicii mele. Această dezvăluire o lăsă pe tânăra femeie fără grai. Aşadar, Philip părăsise Yatiki la o lună după ea şi de atunci locuise la doi paşi de domiciliul său! Si în tot acest timp, nici măcar nu încercase s-o găsească.... Iată ce spunea mult despre pretinsa sa dragoste.

O tăcere apăsătoare se instală între ei. Philip se decise în sfârşit s-o rupă.

- Ei bine! N-aş vrea să abuzez de timpul tău. Mulţumesc totuşi că m-ai ascultat.

Se ridică, dar se putea vedea din expresia feţei sale decepţia pe care i-o provocase sfârşitul acestei întrevederi.

Tânăra femeie se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să treacă pe pictor, escortat de Baylor. Oare îl va lăsa să dispară pentru totdeauna din viaţa sa? De ce refuza să

creadă în sinceritatea lui? Pentru a răzbuna suferinţele pe care i le adusese? îl privi îndepărtându-se cu capul plecat spre uşă. Pe cine pedepsea ea astfel? Tot acest timp pe care-l petrecuse dezamăgită, într-o singurătate dureroasă, n-o învăţase oare nimic?

- Philip!

Din cauza nodului din gât, de-abia îi şoptise numele.

- Nu-i nimic, Julia, spuse el căutând pe pipăite clanţa. înţeleg foarte bine că nu mă poţi ierta. încăpăţânarea mea stupidă de a vrea să învinq singur adversităţile a distrus fericirea pe care mi-ai oferit-o cu atâta generozitate. Si acum, este prea târziu.

Julia îşi ţinu respiraţia. Amărăciunea profundă pe care o sugerau vorbele acestea exprima o semnificaţie foarte clară. Oare presupunea că-l respingea din cauza vederii sale slabe?

Julia fu cuprinsă de mânie la ideea că pictorul putea crede asemenea orori. îl ajunse imediat şi-i bară trecerea.

- Philip Holt, probabil ţi-ai pierdut minţile dacă îţi imaginezi că voi accepta să pierd a doua oară bărbatul pe care-l iubesc.

Această declaraţie îl făcu să se clatine. Se întoarse încet spre ea, apoi o luă în braţe şi o strânse cu toate puterile.

- Oh! Julia, Julia!

Această exclamaţie răsună ca un strigăt de bucurie şi

de dragoste. Buzele lui fierbinţi se plimbară pe faţa tinerei femei, se opriră pe ochi, pe păr şi pe obrajii scăldaţi în lacrimi. Si brusc, începură să râdă de fericire şi în sfârşit se sărutară.

Hainele căzură ca prin farmec şi se regăsiră goi pe pat, strânşi unul în celălalt, mânaţi de o dorinţă imperioasă pe care lunile lungi de despărţire o înzecise.

Nu-şi cruţară mângâierile înflăcărate, ca şi când voiau să recupereze timpul pierdut, negând pauza care le compromisese unirea. Sub degetele pricepute care explorau formele rotunde, insuflând plăcerea fiecărei porţiuni de piele, Julia renăştea la viaţă. Propriile mâini îl redescopereau pe pictor, apreciau conturul trupului armonios şi puternic, în timp ce amintirile se estompau una câte una, pentru a se transforma într-o realitate minunată. Oare se va putea sătura vreodată de parfumul lui ameţitor, de gustul uşor sărat al pielii sale? Cum am putut trăi fără el? se întrebă Julia într-o strălfulgerare de luciditate. Apoi, o revărsare de senzualitate îi copleşi raţiunea. Nu mai voia decât să fie una cu el, să-l păstreze alături pentru totdeauna. Atunci, cu infinită tandreţe, i se oferi. Philip acceptă acest dar cu recunoştinţă şi o conduse spre extaz. Amânară mult clipa plăcerii pătimaşe care i-ar fi despărţit temporar. Apoi se uniră în adâncul fiinţei lor şi-şi strigară unul celuilalt dragostea.

Strâns îmbrăţişaţi, aşteptară să-şi revină în fire. Apoi,

Philip declară:

- Am visat atât de mult acest moment, încât am crezut că înnebunesc. Pentru a-mi păstra raţiunea slăbită, încercam să mă agăţ cu disperare de vorbele Serinei, dar uneori mă întrebam dacă nu încerca doar să mă consoleze.

- Serina?

- După plecarea ta, am petrecut o lună plângându-mi de milă. într-o zi, Serina s-a săturat să mă vadă în această stare şi mi-a spus ce gândea despre mine. A afirmat că am fost un prost că te-am lăsat să pleci, o brută că te-am făcut să suferi; a pretins că am fost singurul care n-a înţeles că mă iubeai şi dacă-mi rămânea un dram de bun-simţ, lucru de care se îndoia mult, te voi regăsi cu siguranţă.

Se îndepărtă de tânăra femeie şi-şi puse capul înapoi pe pernă înainte de a continua.

-Am meditat îndelung la aceste cuvinte înţelepte. De fapt, mă îndoiam de dragostea ta pentru că nu mi-o mărturisisei niciodată. Dar cuvintele Serinei mi-au redat curajul. Si apoi, m-am gândit din nou la ce-mi spusesei despre puterea mea de adaptare. Am hotărât să-ţi urmez sfaturile. Mi-a trebuit timp pentru a mă asigura că sculptura mi se potrivea. Când am dobândit certitudinea, am organizat această expoziţie şi am făcut în aşa fel încât să-ţi trimit o invitaţie. Si mi-ai căzut în capcană.

Se ridică într-un cot şi-i zâmbi maliţios.

- Si dacă aş fi refuzat să vin? întrebă Julia pe un ton

glumeţ.

- Aş fi venit să te caut. Prostia mea are totuşi nişte limite!

Sărută gura Juliei.

- Unde ne vom petrece luna de miere? murmură cu o voce răguşită de emoţie.

Tânăra femeie se gândi subit la consecinţele incalculabile şi minunate ale unei căsătorii cu el. Chiar în perioada în care era studentă şi în care ar fi fost mai comod pentru ea să împartă un apartament cu nişte prietene, se încăpăţânase să refuze, atât de mare îi era dorinţa de independenţă. Dar de când îl întâlnise pe Philip, singurătatea îi părea complet inutilă. Visa să locuiască împreună cu el. De altfel, nu-i rezervase inconştient un loc în casa sa? Si iată că el îi oferea mai mult, îi cerea să împartă viaţa cu el. Tulburarea o făcu să plângă de fericire şi, tremurând, se cuibări lângă el.

Atinse uşor fruntea lui Philip ca pentru a şterge cutele de îngrijorare desenate acolo.

- Pentru a-ţi răspunde la întrebare, ce crezi de insulele Fiji?

Pictorul scoase un strigăt de bucurie şi o sărută cu pasiune. O
clipă, Julia îşi dori să fie deja în coliba a lor, pentru a regăsi locul fericirii trecute. Dar foarte repede, sărutările lui Philip o readuseră în prezent.

N-avea nicio importanţă ţara, numai să simtă lângă trupul ei căldura acestui bărbat care o antrena din nou într-un minunat vârtej de plăceri şi de dragoste!

Sfârşit